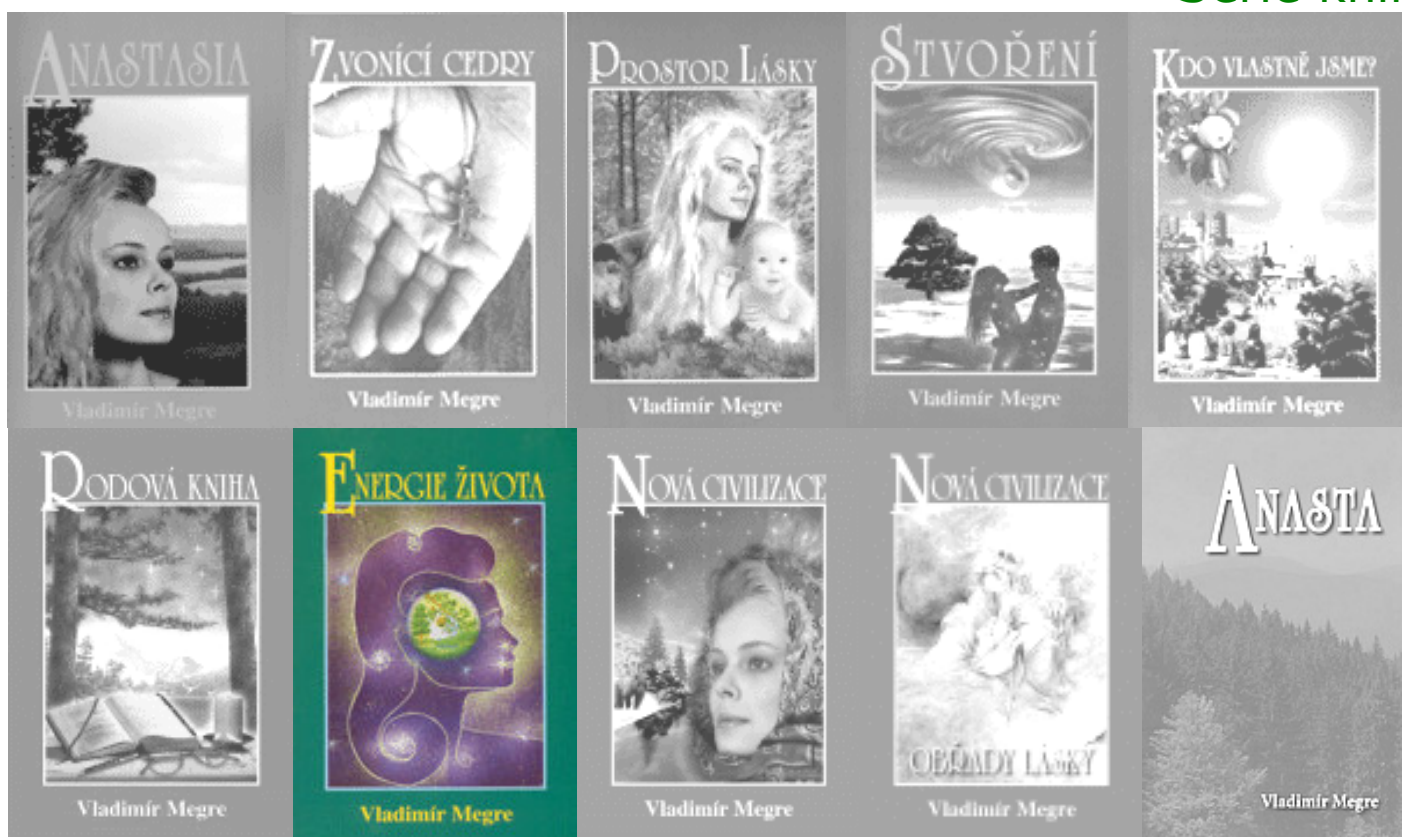

ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA

Vladimír Megre

Série knih

1. díl ANASTASIA - *originál z roku 1998, překlad 2000*
2. díl ZVONÍCÍ CEDRY - *or. 1998, př. 2001*
3. díl PROSTOR LÁSKY - *or. 1998, př. 2002*
4. díl STVOŘENÍ - *or. 1999, př. 2002*
5. díl KDO VLASTNĚ JSME ? - *or. 2001, př. 2003*
6. díl RODOVÁ KNIHA - *or. 2002, př. 2004*
7. díl **ENERGIE ŽIVOTA** - *or. 2003, př. 2004*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (1. část) - *or. 2005, př. 2005*
8. díl NOVÁ CIVILIZACE (2. část) Obřady lásky - *2006, 2006*
10. díl ANASTA - *2010, 2010*

Podle Anastasie text této knihy má v sobě
uložené spojení písmen a kombinaci slov, které
příznivě působí na člověka.

Pocítit tento vliv je možné při čtení,
když na sluch nepůsobí zvuky
umělých předmětů a mechanismů.

Přirozené zvuky -
zpěv ptáků, šumění deště, šelest listí na stromech
pomáhají příznivému vlivu.

Text zadní strany obálky:

***Lidský osud... Mnozí si myslí, že je vytvářen někým
shůry. Ale ten někdo jednoduše dává každému
člověku k dispozici nejsilnější vesmírnou energii,
která je schopna ovlivňovat osud svého majitele
a tvořit nové galaxie. Touto energií je lidská mysl.***

OBSAH knihy **ENERGIE ŽIVOTA**

1.	(160.)	TVOŘIVÁ MYSL	4
2.	(161.)	NEVĚSTA ANGLICKÉHO LORDA	5
3.	(162.)	SVŮJ OSUD JSI VYTVOŘIL SÁM	9
4.	(163.)	MYSL NA SMETIŠTI	11
5.	(164.)	MANŽELKA-BOHYNĚ	12
6.	(165.)	ČÍM JE TEĎ ZAMĚSTNÁNA VAŠE MYSL ?	15
7.	(166.)	ROZHOVOR S ANASTASIINÝM DĚDEČKEM	16
8.	(167.)	DĚKUJI	18
9.	(168.)	BOŽSKÁ VÍRA	22
10.	(169.)	RYCHLOST MYSLI	24
11.	(170.)	TRÉNOVÁNÍ MYSLI	26
12.	(171.)	NEJZAKÁZANĚJŠÍ TÉMA	28
13.	(172.)	BOŽSKÉ STRAVOVANÍ	31
14.	(173.)	SPOLEČNOST SCHIZOFRENÍKŮ ?	39
15.	(174.)	OPOZICE	42
16.	(175.)	K ŽIDŮM, KŘESŤANŮM A NEJEN K NIM	51
17.	(176.)	DO HLUBIN HISTORIE	55
18.	(177.)	SUNDEJTE Z KŘÍŽE JEŽÍŠE KRISTA	61
19.	(178.)	TEROR	63
20.	(179.)	POHANÉ	66
21.	(180.)	BITVA	75
22.	(181.)	KRÁSNÉ VEDRUSSKÉ SVÁTKY	82
23.	(182.)	DŮLEŽITÉ KNIHY	85
24.	(183.)	CVIČENÍ PRO TELEPORTACI	88
25.	(184.)	DEJTE DĚTEM VLAST	91
26.	(185.)	VĚZENÍ BUDOUČNA	103
27.	(186.)	ZÁKON PRO POSLANCE ZVOLENÉ NÁRODEM	120
28.	(187.)	KE ČTENÁŘŮM SÉRIE KNIH „ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA“	125
		<i>K božství</i>	125
		<i>K ruským starcům</i>	126
		<i>Odpovědi autora na otázky čtenářů jež nezazněly na květnové konferenci r. 2003</i>	129

ENERGIE ŽIVOTA

Lidský osud...

*Mnozí si myslí, že je vytvářen někým shůry.
Ale ten někdo jednoduše dává každému člověku
k dispozici nejsilnější vesmírnou energii,
která je schopna vytvářet osud svého majitele
a tvořit nové galaxie. Tato energie se jmenuje -
„lidská mysl“.*

(1 .)

TVOŘIVÁ MYSL

Lidský život ! Na čem nebo na kom závisí ? Proč se jedni lidé stávají císaři, vojevůdci, jiní sbírají na smetištích odpadky ?

Říká se, že osud každého člověka je předurčený od narození. Jestli je to pravda, pak je člověk pouze bezvýznamný šroubek v systému nějakého mechanismu, ne ale vysoce vyvinutý Boží výtvar.

Existuje i jiný názor: člověk je soběstačný výtvar, jenž v sobě má absolutně všechny vesmírné energie.

Ale má v sobě jednu energii, charakteristickou pouze pro něj, jmenuje se „energie mysli“. A pokud člověk pochopí, co vlastní, naučí se ji v plné míře používat, stane se vládcem celého vesmíru.

Tak které z těchto dvou tvrzení, jež se vzájemně vylučují, je pravdivé ?

Abychom si v tom udělali jasno, připomeňme si starý příběh, jenž se stal téměř vtipem.

Člověk, rozzlobený na svůj život, běžel do lesíka na kraji města, zvedl nahoru ruce sevřené v pěsti a zakřičel k Bohu:

„Nemohu takhle dál žít. Na Tvém pozemském hospodářství vládne nespravedlnost a chaos. Jedni lidé jezdí městem v drahých autech, přejídají se v restauracích, druzí sbírají na smetištích odpadky. Například já nemám peníze ani na boty. Jestli jsi, Bože, spravedlivý, jestli vůbec existuješ, zaříd' to tak, abych vyhrál v loterii hodně peněz.

Na nebi se rozptýlily mraky, sluneční paprsek se teple a laskavě dotkl volajícího člověka a z nebe zazněl klidný hlas:

„Uklidni se, Můj synu, Jsem připravený splnit tvé přání.“

Člověk se zaradoval. Jde ulicí, usmívá se, s potěšením si prohlíží výlohy obchodů,

představuje si, jaké věci si pořídí za vyhrané peníze.

Uplynul rok. Člověk nic nevyhrál. A došel k závěru, že ho Bůh oklamal.

Velice rozzlobený přišel do lesa na to místo, kde slyšel Boží slib, a zakřičel:

„Neplníš své sliby, Bože. Zklamal jsi mě. Čekal jsem celý rok. Toužebně jsem myslel na nákup, který udělám za vyhrané peníze. Ale rok minul a žádnou výhru jsem nedostal.“

„Och, Můj synu,“ zazněl z nebe smutný hlas. „Chtěl jsi vyhrát mnoho peněz v loterii. Tak pročpak sis za celý rok nepořídil ani jeden los ?“

* * *

Tento krátký příběh se vypráví mezi lidmi jako vtip. Všichni se smolaři vysmívají:

„Jak to, že nepochopil, že pro splnění přání, aby vyhrál v loterii, bylo třeba nejprve koupit alespoň jeden los. Ale člověk neudělal ani tu nejsamozřejmější věc.“

Tady není důležitá pověst jako taková, není důležité, jestli se to, o čem se v ní vypráví, skutečně stalo. Podstatné je něco jiného - postoj lidí vůči událostem, jež se odehrály.

To, že se lidé smějí nechápavosti člověka, vypovídá právě o tom, že intuitivně, možná podvědomě chápou: jejich vlastní budoucí život záleží nejen na nějakých Vyšších Silách, na Boží vůli, ale na nich samotných.

A teď ať každý zkusí rozebrat svou životní situaci. Udělali jste všechno pro splnění svých snů ?

Dovolím si tvrdit, a ne bezdůvodně, že se jakákoliv touha, dokonce i zdánlivě nereálná a úplně fantastická, splní, jestli člověk, který chce, aby se splnilo to, co si přeje, udělá jednoduché a postupné kroky vstříc této touze.

Toto tvrzení lze doložit množstvím příkladů. Tady je jeden z nich.

(2 .)

NEVĚSTA ANGLICKÉHO LORDA

Jednou jsem se v malinké tržnici města Vladimír stal náhodným svědkem sporu mezi mladou dívkou-prodavačkou a podnapilým zákazníkem.

Dívka prodávala cigarety, zřejmě to byly první dny její práce a zatím se špatně orientovala ve zboží, které prodávala, pletla se ve značkách cigaret, a proto obsluhovala zákazníky pomalu. Vytvořila se nevelká fronta - asi tři lidé. Podnapilý muž stojící na jejím konci hlasitě řekl dívce:

„Mohla by ses hýbat rychleji, nekňubo ?“

Dívčí tváře se zarděly. Několik lidí procházejících kolem se zastavilo, aby si mohli prohlédnout neobratnou prodavačku.

Podnapilý muž hlasitě pokračoval ve svých nelichotivých komentářích. Chtěl si koupit dvě krabičky cigaret „Prima“, ale když byl na řadě, dívka ho odmítla obsloužit. Zrudlá rozpaky, a zjevně sotva zadržujíc slzy, sdělila kupujícímu:

„Chováte se hrubě, odmítám vás obsloužit.“

Kupující muž nejdřív ztuhl od nečekaného zvratu, pak se obrátil ke zvětšující se skupině zevlounů a vychrlil ze sebe ještě více urážející výrazy:

„Jen se podívejte na to nešikovné tintidlo. Až se vdáš, tak s tebou mužský bude mluvit ještě tvrději, pokud se v kuchyni budeš pohybovat jako vařené kuře.“

„Já ale nedovolím manželovi, aby mě urážel,“ odpověděla dívka.

„Kdo si myslíš, že jsi, tintidlo vrtošivé,“ ještě hlasitěji a podrážděněji vykřikl podnapilý muž, „nedovolí manželovi. Snad se nechystáš provdat za anglického lorda?“

„Možná že i za lorda, to je moje věc,“ stručně odpověděla dívka a otočila se.

Situace se zotřovala. Žádná ze stran nechtěla polevit. Již pořádný dav lidí ze stálých návštěvníků malinké tržnice čekal na rozuzlení. Shromáždění lidé začali vykřikovat výsměšné jízlivé poznámky ohledně úmyslu prodavačky tržnice provdat se za anglického lorda.

Od vedlejšího pultu přišla další dívka a postavila se vedle kamarádky. Mlčky se postavila a hotovo.

Tiše stály - dvě mladé dívky, podle všeho čerstvé absolventky střední školy - stály před shromážděnými lidmi, kteří probírali jejich drzé chování a domýšlivost. Nejvíce vtipů se týkalo neuskutečnitelnosti přání vdát se za lorda, přeceňování zevnějšku a možností.

Situaci zmírnil mladý muž - majitel stánků v tržnici. Přišel a nejdřív přísným tónem požádal, aby dívka prodala cigarety zákazníkovi, ale když byl odmítnutý, rychle našel východisko, jež všechny uspokojilo. Vyndal z kapsy peníze a pronesl, obraceje se k dívce-prodavačce:

„Vážená, buďte tak laskavá, prodejte mi prosím, pokud vás to neobtěžuje, dvě krabičky cigaret „Prima“.“

„Prosím,“ odpověděla dívka a podala mu cigarety.

Mladý muž dal cigarety zákazníkovi a konflikt byl vyřešen, dav lidí se rozešel. Ale tato událost měla pokračování, a dosti nečekané.

Pokaždé, když jsem přišel do tržnice pro potraviny, jsem si mimovolně všímal dvou mladých prodavaček. Pracovaly stejně hbitě jako jejich starší kolegové, ale zároveň se značně lišily. Štíhlé, skromně, ale hezky oblečené, bez nadbytečné kosmetiky na obličeji, s elegantnějšími pohyby než ostatní. Pracovaly v tržnici skoro rok a najednou současně zmizely.

Po uplynutí dalšího půl roku, v létě, ve stejné tržnici jsem si všiml elegantní mladé dámy, jež šla podél pultů s ovocem. Mezi ostatními vynikala svým hrdým držením těla a moderním, drahým oblečením. Za atraktivní ženou šel důstojný muž s košíčkem plným různého ovoce.

Poznal jsem v mladé ženě, jež přitahovala nadšené pohledy mužů a zjevně závistivé pohledy žen, kamarádku prodavačky cigaret.

Přistoupil jsem k mladému páru a objasnil jsem jim, hlavně společnosti slečny, který zbystřil pozornost, příčinu své zvědavosti. Mladá žena mě nakonec poznala. Posadili jsme se v kavárně pod širým nebem a Nataša, tak se jmenovala, mi pověděla o událostech, jež se staly za posledního půldruhého roku.

„Ten den, kdy před očima mnohých stálých návštěvníků tržnice došlo ke konfliktu Káti se zákazníkem, jsme se rozhodly dát výpověď, aby se nám nevysmívali. Pamatujete si, Káťa tehdy řekla, že se provdá za anglického lorda. A lidé se smáli tomu, co řekla. Tak jsme si myslely, že i napříště se budou smát a ukazovat na nás prstem.

Ale najít jinou práci se nedafflo. Vždyť jsme tehdy teprve skončily školu, na vysokou jsme se nedostaly. Mně by to až tak nevadilo, učila jsem se průměrně, ale Káťa byla téměř výborná žákyně. Zkoušky také udělala dobře, ale na školu se nedostala. Počet bezplatných míst na vysoké byl snížen a platit za studium neměla možnost: její máma vydělává málo a otce nemá. Proto jsme šly pracovat do tržnice, na jiných místech nás nevzali.

Pracovaly jsme a připravovaly jsme se ke zkouškám na vysokou na příští rok. Ale týden po té události v tržnici mi Káťa najednou řekla: „Musím se připravovat na to, abych byla důstojnou manželkou anglického lorda. Chceš, abychom se připravovaly spolu ?“

Myslela jsem si, že kamarádka žertuje, ale kdepak. Káťa byla i na škole vytrvalá. Našla v knihovně program dívčího šlechtického ústavu a předělala ho na současný způsob. A se zaujetím jsme se začaly připravovat podle Kátina programu.

Věnovaly jsme se tancování, aerobiku, studovaly jsme dějiny Anglie, jazyk, pravidla slušného vystupování, způsoby chování. Poslouchaly jsme televizní politické diskuse, abychom mohly rozmlouvat s chytrými lidmi. Dokonce i v práci jsme se začaly chovat jako na společenském rautu, aby naše chování bylo přirozené.

Braly jsme výplatu, ale na své potřeby jsme neutrácely. Nekupovaly jsme si ani kosmetiku - šetřily jsme. Spořily jsme peníze, abychom si nechaly ušít slušné oblečení a na turistický zájezd do Anglie. Káťa řekla, že angličtí lordi na malinkou vladimírskou tržnici nechodí. Takže musíme jet do Anglie. Tehdy se šance značně zvětší.

Přijely jsme s turistickou skupinou do Anglie. Dva týdny utekly rychle. Samozřejmě, jak sám chápete, angličtí lordi nás nevívali a nedoprovázeli. Vždyť jsem vůbec s ničím ani nepočítala, všechno jsem dělala ze solidarity s Káťou. Ale ona stále doufala. Je vytrvalá. Stále se dívala do tváří Angličanů, hledala svého souzeného. Dokonce jsme dvakrát šly do tanečního klubu, ale nikdo nás ani nepožádal o tanec.

V den odjezdu jsme již šly z hotelu k autobusu, který nás měl odvézt na letiště, a Káťa stále věřila, stále se rozhlížela kolem. Najednou se zastavila na schodech, položila svou tašku, dívá se stranou a říká: „Tady jde.“

Dívám se: po chodníku jde ke vchodu do hotelu mladý člověk, o něčem přemýšlí, na nás se ani nedívá. Jak jsem předpokládala došel k nám a minul nás, aniž by se podíval na Káťu.

A najednou Káťa - představte si - na něj zavolala. Mladý muž se otočil k nám. Káťa k němu pomalu, ale jistě přistoupila a říká anglicky: „Jmenuji se Káťa. Jsem z Ruska. Teď odjíždím autobusem na letiště se svou turistickou skupinou. Oslovila jsem vás... pocítila jsem, že bych vám mohla být dobrou manželkou. Zatím vás nemiluji, ale dokážu to a vy se do mě zamilujete také. Budeme mít hodně děti.

Chlapečka a holčičku. Budeme šťastní. A teď, jestli chcete, můžete mě doprovodit na letiště.'

Mladý Angličan se na Kátu díval velice vážně a nic neříkal, zřejmě překvapením ztratil řeč. Potom řekl, že má důležitou pracovní schůzku, popřál nám šťastnou cestu a odešel.

Celou cestu na letiště se Káťa mlčky dívala z okna autobusu, neřekly jsme si ani slovo. Obě jsme se cítily trapně před turisty, kteří viděli tuto scénu u vchodu do hotelu. Úplně jsem cítila, jak se jí lidé vysmívají, odsuzují ji.

A když jsme přijely na letiště, Kátu, která vystupovala z autobusu, s velkou kyticí uvítal tento mladý Angličan.

Upustila tašku na asfalt, ne - ona ji jednoduše zahodila, květiny si nevzala, ale přitiskla se k jeho hrudi a zaplakala.

Kytice mu vypadla z rukou a květiny se rozsypaly. My se skupinou sbíráme květiny, oni - stojí. A Angličan hladí Kátiny vlasy. A jako by nikdo nebyl kolem, rychle jí říká, jaký je hlupák, že málem promeškal svůj osud a že kdyby to nestihl, trápil by se po zbytek života, a stále děkoval Kátě, že ho našla.

Odlet letadla se zdržel. Nebudu vyprávět jak, ale zařídila jsem to já.

Její Angličan, jak se ukázalo, byl synem anglického diplomata a sám se chystal pracovat na nějakém velvyslanectví.

Když jsme se vrátily do Ruska, volal jí každý den. Mluvili dlouhou dobu. Teď je Káťa v Anglii, je těhotná. Myslím si, že se skutečně milují. A já jsem uvěřila v lásku na první pohled."

Nataša, jež mi pověděla neobvyklou historku, se usmála na svého společníka, který seděl u stolu. Zeptal jsem se, jak dlouho se znají. A mladý muž odpověděl:

„Vždyť jsem byl také v té turistické skupině. Když Angličan rozsypal květiny a Nataša je začala sbírat, pomáhal jsem jí. Teď za ní nosím košíček s ovocem. Na anglické lordy nemáme !"

Nataša něžně položila ruku na jeho rameno a s úsměvem řekla:

„To oni nemají na vás, na ruské muže." Pak se šťastná dívka otočila ke mně a řekla: „Před měsícem jsme se s Andrejem vzali, teď jsme přijeli na návštěvu k mým rodičům."

Po seznámení s příběhem těchto dívek si mnozí pomyslí: měly štěstí nebo - nestandardní situace. Ale dovolím si tvrdit, že v tomto případě situace byla naprosto standardní a zákonitá. A co víc, tvrdím, že opakující se posloupnost Kátiných a Natašiných činů, výsledek podobné situace si mohou předpovědět i jiné dívky. Odlišnosti ve jménech, charakterech vyvolených, lhůtě splnění toho, co se zamýšlelo, jsou samozřejmě možné, ale do podobné situace by se dostaly i ostatní, je předurčená. Kým? Samotnými dívkami, jejich způsobem myšlení a následujícími posloupnými činy.

Posudte sami. Káťa zatoužila nebo si vytvořila cíl - provdat se za Angličana. Není důležité, pod vlivem čeho o tom začala snít. Nejspíš jí byla nepříjemná atmosféra tržnice, podnapilí zákazníci, hrubost a možná posměšky nakupujícího výtržníka.

A tak se zrodila touha. No a co ? Hodně mladých dívek touží po princovi v bílém „Mercedesu“ a stejně se vdávají za obyčejné smolaře. Většině z nich se jejich touhy nesplní.

Souhlasím. Samozřejmě, že se nesplní, ale pouze proto, že se jejich činy nebo spíše nečinnost vůči své touze podobá vtipné situaci s losem. Kdy člověk touží po výhře, dokonce žádá o pomoc Boha, ale tak jednoduchý čin, jako pořízení alespoň jednoho losu, neudělá.

Dívky začaly konat a vytvořila se určitá posloupnost: touha - mysl - činy. Zkuste z daného řetězce vypustit pouze jeden článek a osud dívek bude úplně jiný.

(3 .)

SVŮJ OSUD JSI VYTVOŘIL SÁM

Lidský osud ! Mnozí si myslí, že je vytvářen někým shůry. Ale tento někdo jednoduše každému člověku dává k dispozici nejsilnější vesmírnou energii, která je schopná vytvářet osud svého majitele a tvořit nové galaxie. Tato energie se jmenuje - „lidská mysl“.

Pouhý poznatek, že je tomu tak, nestačí: tento jev je třeba si uvědomovat a cítit. Na tom, jak plně jsme schopní si tohle uvědomit, pocítit a pochopit, záleží to, do jaké míry se nám budou otevírat tajemství vesmíru, mechanismus zázraků, přesněji řečeno, zákonitých jevů.

Pouze uvědomění a přijetí energie mysli dovolí každému člověku udělat svůj život a život svých blízkých šťastným. A právě šťastný život na zemi je člověku předurčen.

Tedy potřebujeme se utvrdit v přesvědčení o nepochybnosti následujících závěrů.

Zprvé, člověk je myslící bytost.

Zadruhé, **ve vesmíru neexistuje nic, co by se svou silou vyrovnalo energii mysli: všechno viditelné a také my sami jsme stvoření energií mysli.**

I kdybychom vyjmenovali názvy milionů předmětů od primitivního kladívka po kosmickou loď, vzniku každého z nich bude předcházet mysl.

Představa vytváří materiální předmět v prostoru, jenž je pro nás neviditelný, zatím nevidíme materializaci, ale to vůbec neznamená, že tento předmět neexistuje. Již je vytvořen v myšlenkovém prostoru a to je významnější než následující materializace.

Kosmická loď se vytváří myslí jednoho člověka nebo několika lidí. Zatím je neviditelná, nemůžeme se jí dotknout, ale již existuje ! Existuje v rovině, jež je pro nás neviditelná, a posléze se materializuje a nabude podoby viditelné pro náš obyčejný zrak.

Co je významnější ve stvoření kosmické lodi ? Myšlenka vynálezce, konstruktéra nebo činy dělníka, jenž soustruhuje součástky podle předložených výkresů ? Samozřejmě, že v tomto případě každá práce je potřebná, ale přece prvotní je mysl.

Skutečná kosmická loď může havarovat a příčina vždy bude v nějaké vadné součástce a nepřesně pracující mysli. Lidově se tomu říká nerozvážnost.

Mysl může předpokládat všechny nehody. Pro ni neexistují nepředvídané situace. Ale různé nehody, zmatky se stávají. Proč? Uspěchala se materializace, nebylo umožněno mysli, aby ukončila projekt.

Když takhle popřemýšlíme, každý sám se přesvědčí o nepochybnosti závěru: všechny předměty, které kdy byly vyprodukovány na Zemi, jsou materializací mysli.

Ted' si je třeba uvědomit, že naprosto všechny životní situace, včetně samotného života, se nejdříve vytváří v myšlenkách.

Svět živé přírody, jenž vidíme, včetně samotného člověka, prvotně vytvořila Boží myšlenka.

Člověk stejně jako Bůh je schopný svou myslí vytvářet nové předměty a vlastní životní situace.

Pokud je vaše mysl slabě vyvinutá nebo z nějakých příčin nemá možnost svobodně využívat energii a rychlost, jež jsou jí vlastní, na vaše životní situace bude působit cizí mysl, možná vašich blízkých, známých, celkové zaměření společnosti.

Ale i v druhém případě se vaše životní situace vytváří nejdříve lidskou myslí. A můžete za to vy sami, že jste potlačili, uvěznili svou vlastní mysl, čímž jste se podřídili vůli myšlenek jiného člověka a vaše nezdary nebo úspěch již budou záležet na tom druhém nebo druhých.

Přesvědčit se o výše řečeném je možno na četných životních příkladech. Zamyslete se, co dělá člověk dříve, než se stane známým hercem? Samozřejmě nejdříve po tom touží, pak v myšlenkách vytváří plán dosažení cíle a potom koná: amatérské působení, odpovídající vzdělávací instituce, nástup do práce v divadle, filmovém studiu nebo filharmonii.

Někdo může namítnout, že všichni touží stát se nejznámějšími herci, ale dokážou to pouze jedinci a někteří vůbec jsou nuceni hledat práci v jiné oblasti, jež není spojená s hereckou kariérou: kromě touhy je potřebný talent. Ano, je potřebný. Ale vždyť talent se také vytváří silou mysli.

Fyzické a vrozené předpoklady? Samozřejmě, jsou důležité, ale opět, mysl není tak hloupá, aby beznohému člověku vytvářela plán cesty na baletní školu.

Jakpak je to možné, pomyslí si čtenář, jestli všechno, dokonce povolání a blahobyt záleží na vlastních myšlenkách, pak by všichni lidé byli významní a bohatí, nebyli by ti, kteří živoří, hrabou se na smetištích při hledání potravy.

Nuže, pojďme na smetiště v pravém smyslu tohoto slova.

MYSL NA SMETIŠTI

Udělal jsem to následujícím způsobem. Nechal jsem si narůst strniště, rozcuchal jsem si vlasy, půjčil jsem si od známého malíře staré montérky, vzal jsem igelitovou tašku, hůl a šel jsem k jedné z popelnic. Chvilku jsem se hrabal holí v odpadcích, spatřil jsem několik prázdných láhví, dal jsem je do igelitky a šel jsem k další popelnici u vedlejšího domu. Mé úsilí bylo korunováno úspěchem. Za deset až patnáct minut se na mě u druhé popelnice málem vrhl muž s kovovou tyčí v rukou:

„Nesahej na cizí," řekl tónem nepřipouštějícím žádné námitky.

„Takže to je tvé území?" klidně jsem se zeptal, ustoupil jsem od popelnice a zároveň jsem mu dal igelitku s láhvemi.

„A čípak?" již méně agresivně odpověděl muž, vzal si mou igelitku, a nevšímaje si mě, začal rozhrabávat obsah popelnice.

„Ukázal bys mi, kde je tady volno?" zeptal jsem se a dodal jsem: „koupím ti flašku."

„Vodky," otočil se ke mně neoficiální majitel popelnice.

Šel jsem do obchodu, koupil jsem láhev vodky a něco na zakousnutí. Při pití jsme se seznámili a Pavel mi pověděl o mnohých důmyslnostech jeho živnosti, a těch je nemálo.

Je třeba vědět, kdy se musí obzvlášť důkladně hlídat, aby sem nevtrhli náhodní zájemci, jako já, a neukradli tvé vlastnictví. Jsou to dny po svátcích, kdy se vyhazuje obzvlášť mnoho láhví. Také je třeba vědět, které vyhozené věci obsahují barevné kovy a jak je sbírat. Která výkupna platí víc za láhve a barevné kovy. Kam se dává vyhozené, ale ještě použitelné oblečení.

Snažil jsem se převést rozhovor na jiná témata.

Pavel byl schopný vyjádřit své názory ohledně politiky, vlády, ale s podstatně menším zájmem. Jeho mysl pracovala jedním směrem - popelnice.

Abych se o tom úplně přesvědčil, nabídl jsem mu následující:

„Víš, Pavle, tady jeden chlap staví vilu, potřebuje přes zimu hlídače, a kdyby se mu ještě s něčím pomohlo na stavbě, tak by ještě připlatil. Také by zajistil pro hlídače jídlo. Jeho řidič každý týden dováží brambory, cibuli, různé kroupy. Jsi hodný chlap, vezme tě. Chceš, dojdeme tam a promluvíme s ním?"

Přiopili jsme se, a jak to chodí, stali se z nás přátelé. O to neočekávanější pro mě byla prudká změna jeho nálady. Pavel nejdřív asi půl minuty napjatě přemýšlel. Pak si mě dalších půl minuty s nepřízní mlčky prohlížel a nakonec řekl:

„Myslíš, že když jsem se napil, tak mi to nemyslí? Copak sis to, zrůdo, usmyslel udělat ze mě hlídače a sám se zmocnit mých popelnic?"

Ani se nezeptal, jaký plat bude dostávat hlídač, jaké bude mít ubytování, jakou práci přesně je třeba udělat na hospodářství za příplatek. Jeho mysl byla úplně zaměřena na popelnice, rozhodovala se, jak se má s nimi zacházet, jak se zachránit před konkurencí.

Proto také vychází, že člověk sám zaměřil svou mysl na řešení otázky své existence prostřednictvím popelnic a sám následoval svou mysl.

Je možno uvést velké množství dalších příkladů, jež potvrdí nespornost toho, že stvoření všech předmětů, životních situací, společenských jevů předchází energie mysli.

Pomocí vlastní mysli může jeden člověk zapůsobit na druhého. O tom svědčí starodávná vyprávění a pověsti. Poslechněte si, co o lidské mysli vyprávěl Anastasiin dědeček.

(5 .)

MANŽELKA-BOHYNĚ

„Ano, Vladimíre, lidská mysl vlastní nepřekonatelnou energii. Mnohé výtvary této energie lidé hodnotí jako zázrak, který podle jejich představ konají Vyšší Síly.

Například existují zázračné ikony. A proč se najednou staly zázračné ? Proč se najednou kousek dřevěné desky se zobrazením, jež na ni zakreslila lidská ruka, stal zázračným ? Stává se to tehdy, když člověk, jenž maluje ikonu, do ní uloží dostatečné množství své psychické energie. Pak další lidé, kteří se budou na ni dívat, přidají tu svou. Existuje pojem „namodlená ikona“, jinými slovy lze říci: „ikona, do níž je vloženo mnoho energie lidských myšlenek“.

Dříve lidé, kteří malovali ikony, věděli o vlastnostech velké energie. Předtím, než začali malovat, mistři hladověli, očišťujíce svůj organizmus od nepotřebného, a tak posilovali svou mysl. Pak se dostávali do stavu vzdálení se od světa a koncentrovali svou energii na jedinou věc - na malování ikony. Když byla dokončená, po dlouhou dobu se dívali na své dílo. Tak se občas stávaly zázraky.

Občas lidé vidí neobvyklé jevy, různé anděly. Ale všimni si, vidí vždy pouze ty, na které myslí. Vždy vidí pouze obrazy těch, v koho věří.

Křesťané, například, mohou uvidět pouze své svaté. Muslimové pouze své. Je to proto, že vidí to, co vytvořili svou nebo kolektivní myslí.

Ještě před půldruhým tisícem let existovali lidé, kteří chápali vlastnosti a sílu energie lidské mysli, vypráví o tom také pověsti. „Chceš, povím ti jednu z nich ?“

„Ano.“

„Přeložím ji ze starodávného jazyka do současného a předměty, jež se v ní uváděly dříve, zaměním na současné, aby podstata byla srozumitelnější. Jenom mi řekni, co nejčastěji dělají dnešní muži, kteří už jsou několik let ženatí ? Co dělají, když se vrací domů ?“

„No, mnozí, pokud nepijí, sedají si u televize, čtou noviny, dívají se na televizi. Mohou jít vynést odpadky, jestli je o to požádají manželky.“

„A ženy ?“

„Ženy, to je jasné co - připravují v kuchyni večeři, potom myjí nádobí.“

„Jasně. Bude to jednoduché předělat starodávnou pověst na současný způsob.“

* * *

„Žili na světě obyčejní manželé. Manželka se jmenovala Jelena, manžel - Ivan.

Manžel se vracel z práce, sedal si do křesla u televize, četl noviny. Jeho manželka Jelena připravovala večeři. Podávala mu ji a bručela, že nic pořádného doma nedělá, vydělává málo peněz... Manželčino bručení Ivana znervózňovalo. Ale neodpovídal jí hrubostí, pouze si pro sebe myslel: „Sama je šmudla neupravená a ještě mě poučuje. Když jsem se oženil, byla úplně jiná - krásná, laskavá."

Jednou, když bručící manželka požádala, aby Ivan vynesl odpadky, neochotně se odtrhl od televize a šel ven. Vraceje se, zastavil se u dveří domu a v myšlenkách se obrátil na Boha:

„Bože můj, Bože můj ! Nevydařil se mi život. Copak mám celý svůj život strávit s takovou bručivou a nehezkou manželkou ? Vždyť to není život, ale stálé trápení."

A najednou Ivan slyšel tichý Boží hlas:

„Mohl bych ti s tvým neštěstím pomoci, můj synu: dát ti za manželku krásnou bohyni, ale když sousedé uvidí náhlé změny v tvém osudu, budou velice ohromeni. Udělejme to následovně: postupně budu měnit tvou manželku, naplňovat ji duchem bohyně a zlepšovat zevnějšek. Ale zapamatuj si, jestli chceš žít s bohyní, tvůj život se musí stát důstojným bohyně."

„Děkuji Ti, Bože. Kterýkoliv chlap změní svůj život kvůli bohyni. Jenom mi řekni: kdy začneš měnit mou manželku ?"

„Trochu ji změním hned teď. A postupně ji budu vylepšovat."

Ivan vešel do domu, posadil se do křesla, vzal do rukou noviny a opět zapnul televizi. Ale nějak se mu nečte, nemůže se dívat na film. Nemůže se dočkat, až se podívá na manželku - zdali se alespoň trochu mění ?

Zvedl se, otevřel dveře do kuchyně, opřel se ramenem o veřej a začal si pozorně prohlížet svou manželku. Stála zády k němu a myla nádobí, jež zůstalo po večeři.

Jelena najednou pocítila mužův pohled a otočila se ke dveřím. Jejich pohledy se střetly. Ivan si prohlížel svou ženu a přemýšlel: „Ne, žádné změny se v mé manželce nekonají."

Když Jelena viděla neobvyklou manželovu pozornost, ničemu nerozuměla, upravila si najednou své vlasy, začervenala se a zeptala se:

„Proč se, Ivane, na mě tak pozorně díváš ?"

Manžel nevěděl, co má říci, sám přišel do rozpaků a najednou řekl:

„Možná, že bych ti měl pomoci s nádobím ? Z nějakého důvodu se mi zdálo..."

„S nádobím ? Pomoci mně ?" tiše se zeptala udivená manželka, sundávajíc zašpiněnou zástěru, „vždyť jsem ho již umyla."

„To je neuvěřitelné, takhle se mění před očima," pomyslel si Ivan, „najednou zkrásněla."

A začal utírat nádobí.

Další den po práci Ivan netrpělivě pospíchal domů. Och, nemohl vydržet, až se podívá, jak je jeho bručící manželka proměňována v bohyni.

„A co když už se v ní objevilo hodně toho z bohyně ? A já jsem se stále nijak nezměnil. Pro případ koupím květiny, abych se neztrapnil před bohyní."

Dveře domu se otevřely a okouzlený Ivan přišel do rozpaků. Před ním stála Jelena ve svátečních šatech, právě v těch, které jí koupil před rokem. V pečlivě upravených vlasech měla stuhu. Ivan znejistěl a nějak nešikovně podal květiny, nespouštěje z Jeleny oči.

Vzala květiny, lehce povzdechla, sklopila oči a začervenala se.

„Och, jak překrásné řasy mají bohyně ! Jak mírnou mají povahu ! Jak neobyčejná je jejich vnitřní krása a zevnějšek !“

A zase povzdechl Ivan, jenž uviděl na stole příbory ze soupravy, dvě hořící svíčky, dva poháry a jídlo lákající svou vůní.

Když si sedl ke stolu, Jelena také zaujala místo naproti, ale najednou vyskočila:

„Promiň, zapomněla jsem ti zapnout televizi a tady jsem ti obstarala čerstvé noviny.“

„Nepotřebuji televizi, noviny se mi také nechce číst, stále tam píší to samé,“ upřímně odpověděl Ivan, „radši mi řekni, jak bys chtěla strávit zítřejší sobotní den.“

Úplně zaražená Jelena se zeptala:

„A ty ?“

„Náhodou jsem pro nás koupil dva lístky do divadla. Ale možná, že přes den se budeš chtít projít po obchodech. Když už máme navštívit divadlo, tak je třeba zajít do obchodu a koupit ti důstojné šaty.“

Ivan se málem prořekl: „šaty, důstojné bohyně,“ zarazil se, podíval se na ni a opět byl udivený. Před ním u stolu seděla bohyně. Její tvář zářila štěstím, oči se leskly. Sotva znatelný úsměv byl trochu tázavý.

„O Bože, jak jen jsou krásné bohyně ! A když je ona ze dne na den krásnější, dokážu já být důstojný bohyně ?“ pomyslel Ivan a najednou jako by mu blesklo hlavou: „Je třeba to stihnout ! Stihnout, dokud je vedle mě bohyně. Je třeba ji žádat a úpěnlivě prosit, aby mi porodila dítě. Dítě bude mé a překrásné bohyně.“

„Na co myslíš, Ivane, na tvé tváři vidím nervozitu ?“ ptala se manžela Jelena.

A on seděl rozrušený, nevěděl, jak má říci o tom nejtajnějším. Copak je to tak jednoduché - prosit bohyni o dítě ?! Takový dárek mu Bůh neslíbil. Ivan nevěděl, jak má vyslovit své přání, vstal, a žmoulaje ubrus, zrudlý pronesl:

„Nevím... Bylo by možné... Chtěl jsem... říci... Již dávno... Ano, chci od tebe dítě, překrásná bohyně.“

Jelena přistoupila k manželovi Ivanovi. Z očí naplněných láskou se po růžové tváři kutálela slza štěstí. Položila svou ruku na Ivanovo rameno, ovanul jej její dech...

„To byla noc ! A to ráno ! Ten den !.. O, jak je překrásný život s bohyní !“ myslel Ivan, oblékaje na vycházku druhého vnuka.

* * *

„Co jsi, Vladimíre, pochopil z této pověsti ?“

„Všechno jsem pochopil. Bůh nepomáhal Ivanovi. Boží hlas se mu jenom zdál. Ivan ze své manželky udělal bohyni svou myslí.“

„Samozřejmě, správně: Ivan si stvořil štěstí svou myslí. Ze své manželky udělal bohyni a také se změnil sám. Ale Bůh Ivanovi pomáhal.“

„Kdy ?“

„Již tehdy, když všechno odevzdával každému. Když zamýšlel tvoření člověka. A vysvětloval prvnímu ze stvořených. Vzpomeň si na Boží slova ze „Stvoření“: ‚Můj synu, jsi nekonečný, věčný. V tobě jsou tvé tvořící touhy.‘

Tato slova, Vladimíre, platí až dodnes. Tvořící touhy jsou v každém člověku. Otázkou je pouze to - kam jsou směřovány ? A jak silná je myšlenka a její energie v Jeho synech a dcerách žijících dnes na Zemi ?“

(6 .)

ČÍM JE TEĎ ZAMĚSTNÁNA VAŠE MYSL ?

Nebudu unavovat čtenáře dalšími příklady, každý si může samostatně na příkladu ze svého života určit, které úseky vytvořila jeho mysl a které - cizí.

Abychom udělali tečku za touto otázkou, zkusme přijmout jako základ očividné: myšlenka je prvotní.

Již jsem říkal: tomu, kdo si tohle dokáže nejen uvědomit, ale i procítit, se budou otevírat mnohá tajemství vesmíru. Především se mu vybaví jasný obraz stvoření.

Bůh pomocí touhy, energie své mysli stvořil svět, v němž žijeme. Stvořil člověka, dal mu plnou svobodu činů a podaroval každého nejsilnější energií, která je schopna tvořit podobné světy nebo možná dokonalejší než pozemský.

Aby člověk dokázal tvořit nové světy nebo zdokonalovat již existující, musí rychlost jeho mysli odpovídat rychlosti mysli Boží.

Avšak když se dnes podíváme na svět, jenž tvoří lidská společnost, jasně uvidíme, že je nedokonalý a co víc, představuje stále větší hrozbu pro existenci. Dochází tudíž k zjevné degradaci vědomí, přesněji řečeno, zpomaluje se rychlost mysli.

První lidé se vyznačovali rychlostí mysli, jež se rovnala Boží. Jinak to ani nemohlo být, jelikož Boha, jako kteréhokoliv Stvořitele-rodice ani nenapadlo stvořit své dítě méně hodnotné, než je Sám.

Jaképak síly dokázaly zapůsobit na lidské vědomí a nasměrovat ho na cestu degradace ? Jestli někdo je toho schopný, znamená to, že předstihuje energii lidské a Boží mysli. Ale taková bytost neexistuje ani na Zemi ani v mimozemském bytí.

Podobné tvrzení má jednoduchý důkaz. Pokud by existovala bytost, ovládající větší rychlost mysli než člověk, již dávno by stvořila svůj svět a mohli bychom ho vidět.

Přesměrovat, zotročit energii lidské mysli může pouze lidská mysl. Jinými slovy, jeden člověk, vyznačující se větší rychlostí mysli než ostatní lidé a přející si podmanit si je, to za určitých okolností může dokázat.

Dnes je lidská společnost podřízena potomkům egyptských žreců, kteří uchovali znalost vědy obraznosti a pomocí speciálních cviků si udržují schopnost myslet rychlostí podstatně větší, než mnozí lidé žijící na zemi.

A existují pro to i důkazy.

Existuje jeden člověk schopný sám čelit žrecům.

Mluvím samozřejmě o Anastasii, poustevnici ze sibiřské tajgy. A všimněte si, dosahuje znatelných výsledků bez pomoci nějakého vojska nebo moderního technického zařízení, a to pouze silou své mysli.

To, že začátkem nového tisíciletí lidstvo začíná směřovat do světa překrásné a Božské civilizace - je pro mě osobně nesporné faktum. Chtěl bych se také se čtenáři podělit o radostné zprávy.

Mám informaci o tom, že několik vědeckých skupin nezávisle na sobě začalo pracovat na programu rozvoje státu, jehož obraz stvořila Anastasia. Na těchto programech pracují jak lidé s vědeckou hodnotou, tak i studenti.

Na přípravu takového programu je třeba přibližně dva až tři roky vytrvalé práce celé skupiny odborníků. Ale s prvními návrhy se můžete seznámit již teď.

Například na internetových stránkách www.anastasia.ru je publikován referát studentky čtvrtého ročníku ukrajinské univerzity, v němž se předkládá program rozvoje Ukrajiny. Základem je Anastasiina idea o rodových statcích. Lidé z různých regionů a států SNS posílají návrhy stanov budoucích osad. Nechci hodnotit dokonalost referátu ukrajinské studentky, je významný již proto, že je první z publikovaných. Velmi důležitý je také fakt, že vědci začali pracovat na těchto programech ne na něčí objednávku, ale z vlastní vůle.

Nebude trvat dlouho a budeme se seznamovat s jejich solidními pracemi, diskutovat o nich. Myslím si, že tyto projekty budou navrženy k celonárodní diskusi a zkoncentrují se v krátkém názvu - „národní idea“.

Tyto řádky jsem mohl napsat již ve své předchozí knize, po rozhovoru s Anastasiiným dědečkem. Ale nenapsal jsem je. Zdálo se mi, že je to předčasné. Stejně to, co tvoří Anastasia, mnozí považují za fantazii nebo pohádku.

A rozhovor s dědečkem mi objasnil ještě neobvyklejší jevy než ty, které dříve předvedla Anastasia. A vůbec, díky němu se mi sama Anastasia ukázala v novém světle. Teď, když události v lidské společnosti začaly potvrzovat to, co bylo řečeno v sibiřské tajze, uvedu část rozhovoru se sibiřským starcem.

(7 .)

ROZHOVOR S ANASTASIINÝM DĚDEČKEM

Rozhovor se konal den po odchodu praděda.

Obvykle, když odcházejí ze života blízcí, příbuzní vyjadřují soustrast. Poslední dobou Anastasiin dědeček vytrvale pobýval vedle svého otce. Teď, když zůstal sám, rozhodl jsem se ho najít, pohovořit s ním, abych rozptýlil jeho smutek, jak se to běžně dělá. Věděl jsem přibližně, kde se může nacházet, a šel jsem na sousední louku.

Anastasiin dědeček nehybně stál na kraji palouku, díval se a poslouchal, jak na větvích štěbetají ptáčky. Byl oblečený do dlouhé košile z kopřivových vláken, přepásané nějakou šňůrou, bosý.

Věděl jsem, že u obyvatel tajgy není zvykem přerušovat přemýšlení druhého člověka. A začal jsem chápat, jak vysoká je úroveň kultury takové komunikace. Vypovídá o úctě k myšlenkám druhého člověka.

Za nějakou dobu se dědeček otočil a šel směrem ke mně. Když se přiblížil, uviděl jsem, že na jeho tváři není smutek, byla jako obvykle pokojná.

„Bud' zdrav,“ podal mi ruku, pozdravili jsme se. V rozhovoru vždy používal současná, často až příliš běžná slova, občas žertoval, dobíral si mě. Ale nebylo to urážlivé. Naopak, získával si mě tak, že jsem měl pocit, jako bych mluvil se svým příbuzným. A dalo se s ním rozmlouvat na jakákoliv témata, dokonce i o tom, o čem muži obvykle mluví v nepřítomnosti žen.

Je nepochybné, že mnohé schopnosti Anastasia zdědila po rodičích, prarodičích a samozřejmě po dědečkovi, jenž se bezprostředně zúčastnil její výchovy.

Jaképak životní znalosti a schopnosti se skrývají v tomto šedivém starci, jenž prožil více než sto let, uchoval si bystrost rozumu a mladickou pohyblivost? Mluví se mnou úplně prostým jazykem, ale jednou jsem slyšel, jak mluvil se svým otcem. Víc než polovinu slov jsem nikdy dříve neslyšel. Takže při komunikaci s jinými lidmi používá, z úcty ke společníkovi, pouze jeho slovní zásobu a způsob vytváření jazykových obrátů.

„No, tak jak se věci mají? Ve tvé civilizované společnosti? Začínají se probouzet?“ žertovně se zeptal dědeček.

„Věci se mají normálně,“ odpověděl jsem. „Anastasiiny ideje zaujaly vědce. Různé skupiny pracují na státních programech, jejichž základem jsou její návrhy. Pracují nejen v Rusku, ale i v jiných zemích. Ale kdy se všechno překrásné, jak to řekla ona, uskuteční u nás i v jiných státech, není zatím jasné.“

„Všechno se již stalo, Vladimíre. To podstatné je uděláno.“

„Co myslíte slovem „podstatné“?“

„Anastasia vyprodukovala myšlenku, obraz budoucího státu, udělala to s pečlivostí jí vlastní, vzala v úvahu nejmenší detaily a situace, jež vzniknou při materializaci myšlenky v budoucí realitě.“

Ted' ty a mnozí lidé budete pozorovat materializaci překrásného budoucna. Energie její mysli je neobyčejně silná a nemá v prostoru sobě rovné. Energie její mysli je dokonalá a přesná, ale nejdůležitější je, že sílí díky myšlenkám jiných lidí. Ted' není sama.

Tak ty říkáš, že skupiny vědců v různých zemích pracují na státních programech, podnikatelé začínají zakládat rodové statky, na které ona pomyslela, její myšlenku přijali mnozí staří i mladí. A tito lidé, kteří přišli do styku s jejími myšlenkami, produkují své. Myšlenky mnohých lidí splývají vjedno a zaplňují prostor energií nebývalé síly, tato energie materializuje překrásnou budoucnost.“

„A co když někdo záměrně začne klást překážky uskutečnění budoucna? Například žrecové, kteří ted' řídí svět, co když sám vrchní žrec začne klást překážky?“

„Nebude překážet, bude pomáhat.“

„Proč jste si tím jistý?“

„Slyšel jsem rozhovor a viděl jsem jeho myšlenky.“

„Jaký rozhovor, jak viděl ?“

„Vladimíre, zřejmě ses dovtípil, že můj otec byl jedním z šesti žreců.“

„Nic podobného jsem ani nepředpokládal.“

„Ale mohl bys to předpokládat. Vždyť vnější prostota, umění skrývat své schopnosti a možnosti je jedním z důležitých aspektů jejich moci. Nemají důvod se chlubit silou své zbraně, jak to dělají vládcové velkých států. Mohou je lehce nasměrovat, kam se jim zachce, řídit mysl vládců, vytvářet odpovídající situace. A také si nikdy nedávali za cíl chlubit se před lidmi.“

Jejich hlavním, tajným cílem v průběhu tisíciletí bylo dosažení dialogu s Bohem.

Když konali, nebáli se Božího trestu, protože věděli, že Bůh, jenž dal každému plnou svobodu, neporuší svůj zákon. Řídili lidstvo, trýznili ho a tak ukazovali Bohu, že jsou schopnější než všichni ostatní, že na nich záleží osud zemské civilizace.

Toto mělo, jak si mysleli, vyprovokovat Boha k dialogu s nimi. Ale dialog se nekonal. A teď je jasné, proč se nemohl uskutečnit dialog Boha a žreců.

(8 .)

DĚKUJI

Když se narodila Anastasia a také potom, kdy ještě drobounké dítě, jež neumělo chodit, zůstalo bez rodičů, začala se vedle ní objevovat ohnivá koule.

Můj otec, stejně jako jiní žrecové, znal mnoho přírodních jevů, těch, které se našim dnešním vědcům zdají být tajemné a nevysvětlitelné. Ale moc této ohnivé koule pochopit nedokázal.

Nepochopitelná energie se mohla v okamžiku rozptýlit v prostoru, proměnit se v drobounké jiskřičky a stejně rychle se spojit v jediný celek. Velice tenký paprsek, jenž se vytrhával z ohnivé koule, v okamžiku mohl proměnit obrovský kámen nebo skálu v prach. Tentýž paprsek se mohl něžně dotýkat nožky broučka lezoucího po lístečku květiny, aniž by mu ublížil.

Ale to nejpodstatnější a nejepochopitelnější spočívalo v tom, že tento žmolek veliké energie reagoval na city a přání malinké Anastasie. A tudíž sám vlastnil city a mysl.

Ve své plné míře je mysl vlastní pouze člověku. Ale ohnivá koule nebyla člověkem. Kdo to tedy je ? Proč má city, jež jsou charakteristické pro člověka ? Odkud bere velkou sílu a moc ?

Vyprávěl jsem ti a ty jsi to napsal ve své knize, jak koule lokálně měnila gravitaci Země, když se Anastasia učila chodit. Vystřelovala ze sebe tisíce paprsků, rozčesávala zlatavé vlasy na hlavičce malinké holčičky.

Otec předpokládal, projevem jakých sil může být tato ohnivá, mocná a myslící koule, ale nikdy o tom nemluvil nahlas. Předpoklady potřebují potvrzení.

Když Anastasia povyrostla, slyšeli jsme jednou její rozhovor s koulí. Přesněji, vždy mluvila vnučka. Koule nikdy nepronášela slova, ona reagovala na slova dítěte svými činy.

Otec se zeptal Anastasie na kouli a ona mu krátce odpověděla: „To je dobré.“ Odpověď byla pro otce nepostačující, ale víckrát s ní už o kouli nemluvil ani tehdy, ani později.

Z té prvotní odpovědi bylo jasné: Anastasia si nepřeje definovat ohnivou kouli nebo hodnotit její činy, nejspíš ji vnímala svými city. Ale z nějakého důvodu bylo pro mého otce důležité si vysvětlit jev, ke kterému docházelo v souvislosti s Anastasií.

Od okamžiku objevení koule se přestal zúčastňovat konání žreců a soustředil své úsilí na rozluštění tajemství. Žrecové vědí, jak se utvrdit ve svých předpokladech, nebo je vyvrátit. Je třeba zveřejnit jev tím nejvěrohodnějším popsáním a čekat na reakci a úsudky lidí. Přičemž se těchto lidí nelze ptát nebo dávat jim zadání, aby vyjádřili své názory. Definice se mají rodit svobodně, na úrovni citů, nejen na úrovni rozumu, tehdy budou nejpresnější.

Potom jsem ti na přání svého otce pověděl o Anastasiině dětství včetně její komunikace s tajemným jevem. Napsal jsi o tom v knize, aniž bys zkreslil to, co jsi slyšel, ale co je velmi důležité, nevyslovil jsi žádný svůj úsudek.

S rozechvěním jsme čekali na reakci lidí, kteří čtou knihy. Následovala okamžitě a projevila se nejen obvyklými výroky, ale i emocionálními vzplanutími pocitů. Lidé mluvili a psali o tom, co v průběhu mnohých let předpokládal můj otec, to o čem nemluvil nahlas, skrýval před mnohými žreci.

Zveřejnil jsi básně čtenářů, v nichž se nepsalo podle něčí objednávky, ale podle hlasu srdce... Připomenu ti začátek jedné z nich:

*Ke své milované Nástěnce
Se Bůh dostavil
Na narozeniny...*

Otec se utvrdil ve svém předpokladu. Ohnivá koule, jež čas od času komunikuje s Anastasií, není nic jiného než jeden z Božích projevů.

Bůh má mnoho projevů, jakákoliv bylinka je projevem Jeho myšlenek. Ale koule byla když ne hlavním, tak skutečně velkým projevem, složeným z množství součástí, včetně energií rozumu a citů.

A jednou... Stalo se to až potom, co jsi napsal pátou knihu. Když byla zveřejněna její slova, přesněji když jako ohnivý meč probodlo temný prostor její emocionální vzplanutí, obsažené ve slovech: ‚Všechno zlo na světě, odlož svou práci, vrhni se na mě...‘

V Anastasiiných ústech nemají slova jen význam slov. Ty, ale i ostatní lidé jste nejednou měli možnost se o tom přesvědčit. A zlo začalo neviditelnou energií útočit na Anastasii.

A objevily se bílé kruhy, zbělávala tráva. Stávalo se i to, že Anastasia na okamžik ztrácela vědomí. A my jsme nevěděli, jak jí máme pomoci. Vnučka nás o pomoc nežádala.

A když nežádala, znamenalo to, že si s tím rozhodně musí poradit sama.

V poslední době jsme si všimli, jak se zvětšila síla útoků na Anastasii. Jakoby v agónii se zlo pokoušelo udělat poslední výpady. Ale zároveň rostla vytrvalost naší vnučky. V poslední době sebou pouze škubala od dalších ran a šla na břeh jezera.

Nějakým způsobem jí voda v jezeře rychle vracela síly. Šplouchala se ve vodě, potápěla se a vycházela plná sil, jako dřív.

Také toho dne jsme viděli, jak po dalších ranách, opatrně našlapujíc, šla Anastasia k jezeru. Když se zastavila, opřela se o kmen cedru, aby si odpočinula, otec znepokojeně řekl: „Dnes vnučka musela překonat něco neobvyklého. Bylo to pro ni těžké, podívej, ve zlatých vlasech se objevil šedivý pramen.“

Potom jsme viděli, jak se Anastasia odrazila od kmene, udělala jeden krok směrem k jezeru, druhý, zakymácela se a opět se zastavila.

A vtom se před ní v prostoru objevila ohnivá koule. Ale tentokrát blesky třpytící se v ní měnily barvu a jako by uvnitř koule klokotala sopka. A najednou neviditelný obal prorazily hrozné ohnivé střely, jejich proudy se vytrhávaly z koule a mizely v prostoru. Nicméně koule se přitom nezmenšovala, ale zvětšovala se v průměru a energie uvnitř ní se zjevně zintenzivňovaly a stále silněji klokotaly. A také sama nevisela nehybně v prostoru, ale jako srdce se jednou rychle smršťovala, podruhé rozšiřovala. Najednou znehybněla, jako by chtěla přijmout rozhodnutí. A tisíce energií-blesků se vrhly směrem k Anastasii.

My s otcem jsme si nevšimli, v kterém okamžiku stihla zesláblá vnučka pozvednout ruku, i když jsme vše pozorovali, snažíce se ani nemrknout. Znali jsme smysl tohoto gesta, zastavovala blesky směřující k ní. Proč? Tehdy jsme to ještě nemohli pochopit.

Bylo nám jasné: koule v ní svou energií mohla obnovit všechny síly a co víc, mohla obdařit Anastasii novou energií, aby žádné vnější útoky vnučce neuškodily. Ale proč se rozhodla zachovat po svém?

Zachvěly se tisíce paprsků, směřujících k ní, ale Anastasia, jež stála se zvednutou rukou, se nedotkly. Jednou mizely v kouli bouřící energiemi, podruhé se opět vrhaly směrem k Anastasii a opět se jí nedotýkaly.

A najednou se pomalu a laskavě Anastasia obrátila k paprskům a ke kouli:

„Prosím, zadrž nápor Své energie. Nedotýkej se mě. Dokážu se zotavit ve tvém jezeře. Musím se k němu dostat.“

Koule okamžitě stáhla své paprsky, celá se zachvěla a zapulzovala jako srdce. Vrhla se do výše, zajiskřila, jako by explodovala a opět se stěsnila. Nesčíslné množství jejích paprsků se vrhlo k zemi a dotklo se všeho, co bylo na cestičce, jež vedla od Anastasiiných nohou k jezeru. A objevil se nový úkaz. Cestička vedoucí k jezeru zazářila miliony pulzujících barev a nad ní se vytvořil oblouk různobarevných duh. Část cesty k jezeru vypadala jako zázračný obraz. A pod tímto vítězným obloukem měla projít Anastasia.

Udělala krok, ale stranou. A nešla cestou, kterou jí připravila ohnivá koule. Pomalu se dostala k jezeru a ponořila se do vody, vyplula, a rozhodivši ruce, prostě ležela na vodě, pak se začala šplíchat - síly se k ní vrátily.

Anastasiin vztah k ohnivé kouli a fakticky k Bohu byl mimo naše chápání. Ale to, co se stalo potom, lze srovnat s převratem vědomí celého lidstva nebo se změnou rovnováhy vesmírných energií. To, co se stalo potom...

Anastasia si oblekla šaty na ještě vlhké tělo, pečlivě na nich narovнала záhyby, upravila si vlasy, pak přitiskla ruce k hrudi a začala mluvit do prostoru:

,Otče můj, všudypřítomný, jsem dcera Tvá mezi Tvými dokonalými výtvy. Musím zastavit spor vesmírných bytostí o tom, do jaké míry jsou dokonalé Tvé výtvy a zdali nemají vadu.

Otče můj, všudypřítomný. Splnil jsi mou prosbu a nedotkl ses mě. Ted' nikdo z nich neřekne, že pozemský ráj je možno vrátit pouze tehdy, když Bůh vylepší své nedokonalé výtvy.

Nic nemusíš opravovat. Všechno Jsi stvořil od prvopočátku jako dokonalé. Nejsem sama, Otče můj, všudypřítomný. V různých koncích země jsou Tvé dcery a synové Tví. Jejich snažení je silné. Vráti Zemi překrásné původní kvetení.

Otče můj, všudypřítomný, jsme synové a dcery Tvé. Tebou stvoření, jsme dokonalí. Ted' všem ukážeme své schopnosti. Ať tě potěší naše činy.'

Když Anastasia pronesla tato slova a zmlkla, ohnivá koule, jež znehybněla ve výši, se vrhla k zemi. Asi tři metry od Anastasiiných nohou se rozsypala na miliony droboučkých jiskřiček a v mžiku se spojila v jediný celek.

Ale tento jediný celek již nebyl ohnivou koulí.

Před Anastasií stálo asi sedmileté dítě podle pozemského letopočtu. Těžko říci, zdali to byl chlapeček nebo holčička. Přes dětská ramena byla přehozena modrá látka s fialovým nádechem, jakoby udělaná z mlhy. Vlasy dítěte splývaly na ramena. Výraz dětské tváře byl oduševnělý, jistý a vnášející klid... Přesněji řečeno, výraz tváře dítěte není možné popsat slovy, lze jej sdělit pouze city, a ty přeplyňovaly duši.

Dítě stálo bosýma nožkama na trávě, ale nepošlapávalo ji.

Anastasia před Ním klesla, posadila se na trávu a bez mrknutí se zadívala na Jeho neobyčejnou tvář. Měli jsme pocit, že ještě okamžik a oni se obejmou. Nestalo se to.

Dítě se na Anastasii usmálo a pečlivě vyslovujíc každou hlásku, proneslo: ,Děkuji synům a dcerám za jejich snažení.' Pak se rozplynulo v prostoru a ve výši se opět objevila koule, jež zářila nevídaným, radostným světlem. Rychle udělala nad jezerem několik kruhů a asi pět minut teplé krůpěje deště oblažovaly hladinu jezera a všechno rostoucí kolem. Tato vláha byla životodárná. Několik krůpěj padlo na mou ruku, ale neskutálely se, roztály, naplňující tělo blažeností.

Můj otec, vždy klidný v jakékoliv situaci a ovládající své emoce, byl ohromen. Šel tajgou, jako by necítil své tělo, následoval jsem ho.

Šel několik hodin, pak se zastavil a otočil se ke mně. Po jeho tváři se kutálela slzička. Pro něj, jednoho z vrchních žreců, nebyly podobné emoce charakteristické. Ale viděl jsem jeho slzy. Klidně a s jistotou řekl: ,Dokázala to ! Anastasia přenesla lidi přes úsek času temných sil. Po celé zemi budou rozsypána semínka radostného, šťastného snažení.'

Pak se mnou otec dlouho a vzrušeně mluvil. Nepodivil se ani činům koule, ani tomu, že jeden z Božích projevů, možná Jeho hlavní projev, se objevil před Anastasií v podobě dítěte.

Můj otec - žrec, a ne obyčejný, uměl z viditelných událostí vyčlenit to hlavní. A vůbec ho nezajímalo samotné zjevení.

Hlavní bylo objevení myšlenky v prostoru.

Myšlenka, vyprodukovaná Anastasií, nezazněla od dob stvoření, nebyla vyjádřena v žádném traktátu. Maximálně jednoduchá a zároveň i vznešeně neobyčejná, proměňovala známé traktáty v naivní výmysly, jež nemají nic společného s Božskou podstatou. Anastasia uvedla do vědomí lidí pojem Boha, jenž jim chyběl."

„V čem spočívá ?"

(9 .)

BOŽSKÁ VÍRA

„Je ti známo, že Země a všechno, co na ní roste a žije, všechny probíhající procesy, déšť, sníh a vítr vymyslel od prvopočátku On.

Náš Stvořitel - Velký rozum - v návalu nadšení stvořil velký výtvar. A na závěr dokázal stvořit něco podobného Sobě - člověka.

Ale od dob stvoření se mnohé bytosti nemohly vzdát pochybností, zdali je doopravdy člověk stvořený Bohem jako nepřekonatelný výtvar ve vesmíru. Zda je pravdivé Boží tvrzení, že se člověk rovná nejen mnohým bytostem, ale i samotnému Bohu. Jak to prohlásil sám Bůh: „Je podoba a obraz Můj. Všechno Jsem mu odevzdal a také mu odevzdávám pomyšlené v budoucnu."

Bůh chtěl vidět svůj výtvar - člověka - podobným Sobě.

Ted' se podívej na dnešní lidstvo. Mnozí mluví o Bohu. O síle své lásky ke Stvořiteli. A přitom lžou sami sobě. Neboť nelze někoho milovat, když Ho nevidíš, necítíš, nechápeš.

Mnozí říkají: „Věřím v Boha." A v co konkrétně věří ? Věř, že Bůh existuje ? Ale vždyť je to úroveň velmi primitivního vědomí. Člověk, jenž říká: „Věřím, že Bůh existuje," fakticky uznává to, že necítí, nechápe Boha, ale pouze věří v Jeho existenci.

Pokud pod vírou v Boha mají na mysli to, že Bůh je všemohoucí, dobrý a milující rodič, tak co, kromě slov, dělají pro Boha ? Ničí Jeho výtvary, vzdalují se světu stvořenému jejich Otcem za kamennými zdmi klášterů. Navymýšleli, napsali tisíce traktátů. A všude se říká o tomtéž. V traktátech se tvrdí, že je třeba se Bohu klanět. Klanět se neznámo komu.

A ted' si, Vladimíre, představ rozpoložení Boha, který se dívá na všechnu tu bakchanálii. S trochou snahy si lze tento stav představit. Vždyť Bůh vlastní všechny lidské city, jsou u Něj jen silnější, ostřejší a čistší. Ale i svými dnešními city, lidskými, rodičovskými si lze představit stav našeho rodiče, našeho Stvořitele.

Dívá se na Své děti a ty jenom volají: „Milujeme Tě, jenom nám ještě dopřej Své milosti. Jsme Tví otroci, jsme slabí a nerozumní, jsme hloupí, pomoz nám, Pane."

Copak se tak mohou chovat tvorové podobní Bohu ? Co může rodičům způsobit větší bolest, než bezmocné sténání jejich dětí ? Proto se u vesmírných bytostí objevily pochybnosti o dokonalosti Božích výtvarů."

„Ale kdo a jak dokázal tak obalamutit člověka ?"

„Obalamutit člověka může pouze jemu rovný silou mysli - sám člověk.

Žrecové nasměrovali lidi na cestu degradace. Rozhodli se dokázat Bohu, že jsou schopni řídit veškeré lidstvo. A sténání, lidské trápení donutí Boha, aby s nimi zahájil dialog. Mysleli si to proto, že věděli: Bůh nikdy a s nikým nemluví, nemíchá se do lidských osudů, všechny osudy jsou určeny vlastní volbou cesty.

Ale když lidstvo bude přivedeno k záhubě, Bůh, aby zabránil úpadku, může přistoupit k najednání s těmi, kdo vedou lidstvo k propasti, s těmi, kdo působí na lidskou psychiku. Udělá to kvůli všemu lidstvu.

Míjela tisíciletí. Ale Bůh nepřistupoval k najednání se žreci a nevytvářel nové zázraky, aby přivedl lidi k rozumu. Teď jsme můj otec a potom i já pochopili proč.

Pokud by to udělal, pokud by se Bůh vměšoval do lidského života, právě On sám by potvrdil domněnky vesmírných bytostí, že člověk je nedokonalý.

Ale nejdůležitější je to, že Jeho vměšování by definitivně zničilo víru člověka v sebe sama. Člověk by jednou provždy přestal v sobě objevovat Božské základy v naději pouze na pomoc zvenčí.

A čekal, věřil ve Svě děti, pohlížeje na všechno, co se děje, trápil se a snášel posměšky a zneuctění, věřil ve Svůj výtvar - člověka. Jeho víra je doopravdy Božská.

Žrecové doufali, že rozuzlení může nastat v okamžiku před velkou katastrofou. Očekávali, že se uskuteční to, co zamýšleli. A nikdo z nich neočekával, že pouze jeden člověk, mladá žena, během několika let zničí jejich plány, tisíciletá úsilí a navrátí lidstvo k božským Původním Pramenům.

* * *

Anastasia uskutečnila tento obrat. Ukázala vesmíru sílu Božího výtvaru, Boží moudrost. A možná, že poprvé... Jen se nad tím zamysli, představ si, Vladimíre, velkolepost a závažnost této události. Poprvé od okamžiku zemského stvoření náš Otec uslyšel slova o dokonalosti Svého výtvaru.

Překrásná budoucnost, kterou vymodelovala Anastasia, již žije v prostoru, každým okamžikem je konkretizována množstvím lidí, kteří začínají chápat svou podstatu a předurčení, a nevyhnutelně dojde k materializaci."

„Ale kdy se uskuteční ? Vždyť žrecové také mohou konat a klást překážky."

„Ale ne vrchní. Teď je třeba překonat program, jenž vytvořili žrecové. Před svým odchodem můj otec mluvil s jedním z nich. Žrecové se nikdy nesetkávají. Žijí v různých koutech Země, ale mohou komunikovat na dálku, pociťující úmysly jeden druhého.

Můj otec stál na nevelkém pahorku. Paprsek úsvitu již klouzal korunami cedrů, osvětloval otcovu tvář, jeho postavu. Slyšel jsem, jak v prostoru zněl bezhlasý dialog:

„Jsem Mojžíš, potomek té dynastie, která po tisíciletí řídila osudy národů. Jsem jejich potomek a praotec. Tebe, jenž ses nazval vrchním, vzývám bez prosby. Netrať své úsilí na odpor proti Anastasii. Všechna vnuččina snažení se neshodují s našimi úmysly. Anastasiin nesoulad se líbí mně a mé duši. Jsem Mojžíš, žrec, svou silou jsme si rovni, ochráním vnučku sebou.'

A odpověď vrchního žrece byla:

„Ano, Mojžíši, silou jsme si rovni. A proto vím: nečekáš ode mě, že se vzdám útoků, očekáváš - radu.“

Jsem ten, který teď přemýšlí, jak jí pomoci, jak zastavit obludnost systému. Stvořili jsme monstrum a je silnější než my. Vždyť ses také zúčastnil jeho tvoření. Nejedno tisíciletí požíral děti, mrzačil lidská těla. Ted' jsou na jeho zastavení zapotřebí století našich úsilí.

Ale mysl tvé vnučky je rychlejší než naše. Za rok tvoří tisíciletí. Ted' jí nikdo z nás nedokáže pomoci nebo uškodit.

Jediné, v čem jsem si jistý, je to, že musíme tvořit vlastní způsob života podle obrazu nakresleného tvou vnučkou. Všechny své znalosti vložit do stvoření, stát se názorným příkladem pro lidi.'

Žrecové si povídali stručně, ale řečené nabylo velkého smyslu."

„Myslím si, že ne každý pochopí dialog žreců. Například já nechápu, co je to za netvora, který požírá děti. A proč ve snaze pomoci Anastasii váš otec a vrchní žrec zároveň říkají, že jí nedokážou pomoci ?“

„Všechno záleží na rychlosti mysli, Vladimíre.“

„Na rychlosti ? Ale proč je tak důležitá ? Jak to souvisí ?“

(1 0 .)

RYCHLOST MYSLI

„Ted' už je známo, že charakteristickým rysem člověka, ve srovnání se vším rostoucím a žijícím na Zemi, je schopnost myslet. Ale mysl, byť ve stádiu zrodu, vlastní také zvířata a rostliny. Rychlostí mysli člověk převyšuje všechny ostatní.

Původně se rychlost mysli člověka velmi blížila rychlosti Boží mysli a za určitého způsobu života se mohla zvětšit a převýšit ji. Alespoň tak si to přál náš Rodič. Pokud by rychlost mysli dosáhla Boží, člověk by mohl tvořit živý harmonický svět na jiných planetách.

Významnost rychlosti mysli - to je velké tajemství chráněné žreci. Všemi možnými způsoby se snažili odstranit dokonce nepřímé výrazy, v nichž se zmiňovalo o rychlosti mysli.

Možná, že jsi slyšel takové výrazy jako „těžkopádný“, „než ti to dojde“. O čem vypovídají ? O tom, že s člověkem, jehož mysl pracuje pomalu, je těžké a nezajímavé mluvit.

Každý člověk žijící na zemi má jinou rychlost mysli. Ale rozdíly mohou být jak nepatrné, tak i značné. Pomocí značné převahy v rychlosti myšlení si jeden člověk může podmanit množství lidí, celé národy.

Představ si milion lidí, kterým je zadán nějaký početní úkol. Jako první ho zvládne člověk, který má větší rychlost mysli než ostatní. Může úkol vyřešit dříve než ostatní o 10, 20 až 30 vteřin, nebo o minutu, anebo o 10 minut. Tento jednoduchý příklad vypovídá o tom, že jeden člověk bude znát odpověď o 10 minut dříve než ostatní. O 10 minut dříve než ostatních 999 tisíc lidí. Dozví se o něčem novém, rychle získá znalosti.

S aritmetickými úkony to vypadá jako neškodný příklad, ale...

Ted' si představ, že před lidmi celé země stojí nějaký úkol, na jehož řešení je zapotřebí 1000 let. Lidé ho začínají řešit. Ale jeden člověk rychlostí myšlení předstihuje ostatní třikrát. Tudiž v tomto časovém úseku jako jediný bude znát dříve než ostatní všechna konání lidstva.

To, co lidstvo bude řešit 900 let, on vyřeší za 300. Tedy 600 let může mít pod kontrolou a řídit činy všech lidí. Někomu napovědět správné řešení, a tím ho přiblížit k výsledku, někomu podvrhnout chybné přechodné řešení, a tak ho vrhnout zpátky. Nebo, což je pro něj jednodušší, ukázat všem na začátku chybné řešení, zavést je do slepé uličky a pak před všemi udělat objev, jinými slovy - vládnout.

Již před sedmi tisíci lety žrecové pochopili, jaké možnosti se otvírají člověku, jenž má větší rychlost mysli než ostatní lidé. Dali si za cíl mnohokrát zvětšit rozdíl. Pomocí speciálních cviků se pokoušeli zvětšit rychlost své mysli ve srovnání s ostatními lidmi, ale v těch časech dosáhnout značného rozdílu nedokázali. A tehdy vymysleli systém, který zpomaluje rychlost mysli každého narozeného člověka. Jimi zavedený systém se zdokonaloval nejedno tisíciletí, funguje i dnes.

Podívej se pozorně na způsob života většiny současných lidí, analyzuj ho a uvidíš: většina úsilí je směřovaná na to, aby se přibrzdl pohyb tvé mysli. Anastasia začala odhalovat před lidmi tajemství žreců. Pověděla o tom, že ani malé dítě nelze vyrušovat při jeho činnostech, a tudiž zastavovat pohyb jeho mysli.

Pak ti ukázala řadu dalších cviků na zrychlení myšlení dítěte. Pověděla ti o tom, že výchova dítěte u nás spočívá ve správně položené otázce. Když se dítěti klade otázka, jeho mysl začíná hledat odpověď, a tak se stále více zrychluje. Tímto se rychlost mysli stále zvětšuje a v jedenácti letech již bude mnohokrát převyšovat rychlost myšlení člověka zpracovaného systémem, který brzdí mysl.

Podívej se, co se děje v současném světě. Již od dětství je dítě obklopeno umělými předměty. Jakýkoliv předmět je vtělením něčí myšlenky. Takže dítěti se podbízí něčí mysl k tomu primitivní, například chrastítko. Trochu dospělejší dítě dostává panenku nebo mechanické autíčko. Děti si rády hrají a jsou závislé, hrají si s tím, co se jim podbízí...

Vladimíre, podívej se na rozdíl. Tvá dcera, když byla malinká, drnčela chrastítkem, pak si prohlížela panenku. Tvůj syn, kterého porodila Anastasia, si také rád hraje, jako všechny děti. Ale jeho hračkami byly veverky, vlčice, medvědice, hádě a mnohé jiné, jež stvořil On...

Ted' to porovnej, jenom si představ míru různosti v rychlosti mysli toho, kdo stvořil pro dítě chrastítko nebo panenku a Toho, kdo stvořil veverku.

Takovým způsobem je jedno dítě v kontaktu s předměty, v nichž je obsažena primitivní mysl, druhé komunikuje s předmětem stvořeným Bohem. Rychlost mysli dvou dětí, jež komunikují s tak různými předměty, se bude výrazně lišit. Které dítě ji bude mít větší, to si dokážeš domyslet sám.

Když vaše děti začínají mluvit, určujete, co smějí dělat a co nesmějí. Dítěti se fakticky vnucuje, že nemá myslet samo, že za něj už je všechno vyřešeno. Tudiž není třeba myslet, musí následovat něčí myšlenky.

Když dítě přichází do školy, učitel stojící před ním mu vysvětluje podstatu věcí, pravidla chování a uspořádání světa. Nejen mu to vysvětluje, ale žádá po dítěti, aby myslelo stejně tak, jak myslel někdo jiný. A opět tím brzdí vývoj rychlosti mysli. Nebo, přesněji řečeno, zakazuje dítěti, aby myslelo samostatně.

Ve vaší škole chybí nejdůležitější předmět, jehož předurčením je zvětšení rychlosti mysli. Tento hlavní předmět je změněn na množství jiných, jejichž předurčením je zpomalování již existující rychlosti mysli."

(1 1 .)

TRÉNOVÁNÍ MYSLI

Když jsem poslouchal dědečkovu vyprávění, pochopil jsem, že i Anastasia, komunikujíc se synem, mu stále vymýšlí cvičení, trénuje rychlost jeho myšlení. Navenek to vypadá jako hra, ale mysl se trénuje i tehdy, když to vypadá, že si dítě při hře rozvíjí jen fyzické schopnosti.

Už jsem vyprávěl, jak si ráno hrála s vlčicí, běhala s ní o závod a udělala tento trik. Přivolala k sobě vlčici a rychle od ní utíkala pryč. Vlčice se vrhla za ní. Ale když ji skoro dostihla, Anastasia najednou v běhu vyskočila na kmen nejbližšího cedru, odrazila se od něj nohama, udělala salto a běžela opačným směrem. Vlčice ale ze setrvačnosti proběhla kolem.

Viděl jsem, jak můj syn také závodil s vlčetem. Mladý vlk doháněl dítě, ať se snažilo běžet seberychleji. Vlček ho trochu předběhl, otáčel se a šikovým pohybem stíhal olíznout nohu nebo ruku dítěte, jež rychle běželo. Volodě ihned zastavoval, nějakou dobu odpočíval, pak se opět snažil utéct vlkovi a zvíře ho opět dostihovalo.

Když Anastasia ukázala synovi trik se skokem na kmen cedru a s prudkou změnou směru běhu, tento cvik se dítěti moc líbil a ono se ho snažilo zopakovat. S rozběhem skočil nohama kupředu na kmen cedru, avšak udělat salto a ihned běžet opačným směrem se mu nijak nedařilo. Když se Volodě odrazil od kmenu stromu poprvé, spadl na všechny čtyři. Když sebou plácl po druhém pokusu, tázavě se podíval na matku. Anastasia mu tiše řekla:

„Volodě, dříve než skočíš na strom, v myšlenkách si musíš představit své další činy.

„Představil jsem si to, maminko. Vždyť jsem viděl, jak jsi to dělala."

„Viděl jsi, jak to udělalo mé tělo, ale nepředstavil sis a nepocítil, jak se má zachovat tvé, čemu se má podřídit. Nejdřív ho chvílku trénuj svou myslí."

Jakým způsobem lze myšlenkou dělat fyzické cviky jsem vůbec nechápal. Avšak dítě přistoupilo ke kmenu, nějakou dobu vedle něj stálo, jednou zavírajíc oči, podruhé dělajíc nohama a rukama mimovolné pohyby. Pak odešlo a rychle se rozběhlo ke kmenu cedru.

Volodě běžel rychleji než obvykle. Dokonce jsem se lekl, co když se mu najednou něco nepodaří: udeří se o kmen stromu, zraní se. Ale jemu se to vydařilo. Odrazil se a udělal salto, při dopadu se lehce zakymácel, ale dokázal okamžitě běžet zpátky. Volodě tento cvik několikrát zopakoval a pokaždé mu to vycházelo stále lépe.

„Dobrý cvik," pomyslel jsem si a řekl jsem Anastasii: „Vyvíjí si všechny svaly."

„Ano," odpověděla, „vyvíjí si svaly a hlavně zrychluje mysl."

Neptal jsem se, jak čistě fyzické cvičení může zrychlovat mysl, ale vbrzku jsem pochopil, že právě tento úkol stanovila Anastasia, když ukázala dítěti svůj trik. Stalo se následující.

Volod'a přivolal svého partnera ve hře - vlka, a běželi. Vlk už skoro doháněl Volod'u, ale ten udělal svůj skok s během zpátky. Zvíře, které neočekávalo takový zvrat, proletělo kolem cedru. Zatímco se vlk zastavoval ve snaze pochopit, co se stalo, Volod'a již rychle běžel zpátky a jásal. Smál se, mával rukama, skákal a cítil se být vítězem.

Avšak mladý vlk se ukázal jako neobyčejně rozumný a chápavý soupeř. Když Volod'a udělal totéž popáté, ve chvíli, kdy se jeho kamarád blížil ke kmenu cedru, vlk najednou zpomalil svůj běh, a aniž by přiběhl ke stromu, zastavil se. Když Volod'a udělal salto a měl v úmyslu běžet zpátky, vlk ho šikovně olízl při dopadu na zem, začal poskakovat na místě a vrtět ocasem. Ted' jásal on a Volod'a se udiveně a rozpačitě na něj díval.

Seděli jsme s Anastasií nedaleko a pozorovali jsme tuto scénu. Volod'a se ještě jednou pokusil přechytračit zvíře stejným způsobem, ale opět se mu to nepodařilo. Rozumný vlk se pokaždé předem zastavoval, klidně si počkal na dopad dítěte, stíhal ho olíznout a již nejednou.

Volod'a se zamyslel. Jeho tvář zvažněla. Dokonce stáhl obočí. Zřejmě však nemohl nic vymyslet. Zádumčivý se přiblížil k nám s otázkou v očích. Anastasia ihned řekla:

„Ted' musíš, Volod'o, brát v úvahu nejen svou mysl, ale i vlkovu."

A syn šel opět přemýšlet. Také jsem začal uvažovat o situaci. A došel jsem k pevnému názoru - jestli vlk pochopil synův manévr, tak se nedá nic dělat. Vlk předvídá činy, a dokud je dítě skutečňuje, jednoduše na něj čeká, a i kdyby Volod'a udělal svůj trik dvakrát rychleji, vlk ho stejně stihne olíznout, a žádná mysl tu nepomůže. Když jsem na tváři přibližujícího se syna viděl, že i on přišel ke stejnému názoru, řekl jsem Anastasii:

„Proč trápíš dítě? Vždyť je jasné, že ted' vlkovi neuteče. Ani ty mu neutečeš. To tvá vlčice, když jsi jí utíkala, to nijak nemohla pochopit, ale tenhle mladý vlk je rozumnější než jeho matka."

„Ano, je rozumnější než jeho matka, ale člověk musí být vždy rozumnější. Netrápím dítě, nabídla jsem mu, aby popřemýšlel, vzal v úvahu vlkovu mysl a došel k rozhodnutí."

„Vždyť je to jasné: není tady žádné řešení. Pokud je, tak ho ukaž. Nemohu se dívat na smutnou synovu tvář."

Anastasia se zvedla a gestem přivolala mladého vlka. Ihned k ní radostně běžel a vrtěl ocasem. Anastasia ho popleskala po zádech, udělala přivolávající gesto a začala utíkat.

Dívali jsme se se synem, jak rychle a lehce běžela. Podivuhodně lehké a volné pohyby již dospělé ženy-matky ohromovaly svou krásou a prudkostí. Avšak běh mladého vlka byl trochu rychlejší. Anastasia mu několikrát uhnula, prudce

měnic směr svého běhu, zvíře trochu zaostávalo, ale vbrzku opět skoro dohánělo utíkající Anastasii. Bylo jasné, že ji nakonec dostihne.

Najednou se Anastasia prudce rozběhla přímo k tomu cedru, od kterého se odrážel Volod'a. Několik metrů před cedrem vlk přibrzdil svůj běh, a když Anastasia vyskočila, sedl si a připravoval se olíznout její nohu nebo ruku v okamžik dopadu, jenže...

Anastasia vyskočila, ale neodrazila se od cedru. Její tělo proletělo centimetr od kmene stromu. Pokračovala v běhu, vzdalovala se od cedru a zmatený vlk stále seděl v pohotovosti a snažil se pochopit, co se stalo.

Volod'a poskočil na místě, zatleskal a radostně pronesl:

„Pochopil jsem, tatínku, pochopil. Je třeba rychle myslet jak za sebe, tak za vlka. Myslet rychle za sebe a stíhat myslet za vlka rychleji, než myslí on, a všechno stíhat. Pochopil jsem, jak se to dělá.“

Když přišla Anastasia, sdělil to i jí: „Děkuji, maminko, nikdy mě nedostihne.“ Volod'a vlkovi utíkal, nejdřív kličkoval jako Anastasia, ale potom udělal celou kaskádu všemožných triků: jednou se za běhu chytal kmene nevelkého stromu a takto rychleji měnil směr běhu než zvíře, jež ho dohánělo, podruhé přeskakoval přes silnou větev ulomenou větrem, potřetí k ní běžel a jenom poskočil nahoru ve chvíli, kdy vlk dělal prudký skok dopředu.

To je pouze jeden příklad, je jich velké množství, ale to hlavní není množství příkladů, ale pochopení podstaty úkolu.

(1 2 .)

NEJZAKÁZANĚJŠÍ TÉMA

„Nejen děti, ale i dospělé dnes zaplavuje systém jakoby důležitými informačními proudy, ale ve skutečnosti cílem všech sdělení je - odpojení člověka od informace.

Například ty, díváš se na televizi a v každém programu se vypráví, jak se jeden úředník setkal s dalším nebo se jeden vládce setkal s jiným vládcem. Jejich setkání se podává jako novinka. Ale když trochu popřemýšlíš, pochopíš, že nic nového na tomto není.

Úředníci se potkávají již po tisíceletí. Každou chvíli. V průběhu tisíceletí se stále vedou jednání mezi vládci různých států. Ale v důsledku těchto jednání se nic, absolutně nic v tom hlavním nemění.

Nemění se proto, že se nikdy nemluví o tom hlavním. Nikdy se nemluví o skutečné příčině války. Mluví se pouze o výsledcích.

Ale tebe uvádějí v omyl, podávajíc každé setkání jako novinku. Všimni si, nejzakázanější téma v celém světě je téma cesty vývoje lidstva.

Můžeš si představit pasažéry letadla, kterým by bylo absolutně jedno, kam letadlo letí a jestli může přistát ? Pomyslel sis, že takoví pasažéři nejsou. Každý si předem představuje, jak dlouho bude letadlo na cestě a v jakém městě má přistát. Ale zeptej se jednoho, dvou, tisíců lidí žijících na planetě Zemi, zeptej se milionu a nikdo ti neřekne, o co usiluje lidstvo.

Systém stvořený žreci zablokoval lidskou mysl. Dnešní člověk svým zpomaleným myšlením nejenže není schopen určit správnost cesty vývoje celého lidstva, jednotlivého státu, ale není s to vytvořit model dokonce vlastního života.

Všichni známí vládcové na zemi ve skutečnosti nic, absolutně nic důležitého neřídí. V žádném státě světa neuvidíš plán rozvoje státu, jenž by byl srozumitelně vyložen. Není možné ho udělat, dokud se jasně a přesně neurčí cesta vývoje celého lidstva planety Země.

V důsledku jednoduchých kombinací žreců při vytváření jejich systému jsou všichni vládcové dozorcí fungování systému. Všichni vládcové jsou znepokojení tak zvaným rozvojem vědeckotechnického pokroku ve svém státě, vojenskou mocí, strachují se o vlastní moc. Kvůli tomu nedbají ve svém státě na čistotu vzduchu, vody. A všichni dohromady - ve světě. Jsou v moci systému, který stvořili žreci. Vládcové, stejně jako většina lidí žijících na zemi, jsou aktivními šroubky tohoto systému. Jejich mysl je zpomalená stejně tak, jako u ostatních lidí.

Rychlost myšlení ! O, jak bych chtěl, aby sis ty nebo někdo z tvých čtenářů nejen uvědomil chladným rozumem, ale i pocítil každou buňkou svého těla, jak je rychlost mysli důležitá pro vesmír.

Není jednoduché najít vhodná slova, uvést příklady potřebné pro chápání. Příklady ! Anastasia přirovnala současný počítač k protéze pro mozek. Tudíž k protéze pro mysl. Zřejmě dříve než ostatní důležitost rychlosti myšlení nejen pochopí, ale i pocítí ti lidé, kteří dobře znají vlastnosti počítače. Vždyť ty, Vladimíre, také můžeš pracovat na počítači. A možná, že díky počítači si dokážeš rychleji představit katastrofálnost důsledků zpomalenosti lidského myšlení.

Každý člověk obeznámený s počítačem ví, že pro počítač jsou velice důležité objem paměti a rychlost jeho práce. Všimni si - rychlost práce !

Ted' si představ, co se může stát, jestli se zpomalí rychlost práce počítače, jenž řídí letící letadlo nebo kontroluje práci jaderného systému. Počítač může zapříčinit havarijní situaci a dojde ke katastrofě.

Živý biologický počítač, jenž vlastní každý člověk, je nesrovnatelně dokonalejší než ručně stvořený. Je povolán pomáhat v řízení nezměrně dokonalejšího a většího mechanismu - vesmírných planet.

Řízení je možné tehdy, když se jeho rychlost přiblíží původní, nebo se zvětší. Ale ona je zmenšena. Stále se snižuje. Každý to může vidět sám, když se podívá na situaci trochu pozorněji.

Pokud bychom dokonce nejdokonalejšímu počítači každodenně zadávali nejrůznější informace, není důležité jaké, jenom aby se zadávaly, bude nakonec pracovat pomaleji, a může se i stát, že vůbec nebude reagovat na informaci, jež se do něj ukládá.

Stává se to, když se objem paměti počítače zaplní natolik, že už nebude moci přijímat další informace.

Většině lidí se stává něco podobného. A systém vytvořený žreci se vymkl kontrole. Začal pracovat sám podle sebe. Když jsi slyšel o netvorovi, jenž požírá děti, měl jsem na mysli systém, jenž se vymkl kontrole. Pozorně se podívej: kdo ihned přijímá do svých pevných drápů dítě porozené pozemskou matkou ? - Systém.

Kdo určuje, co má jíst ? - Systém.

Kdo určuje, jaký vzduch má dýchat a jakou má pít vodu ? - Systém.

Kdo určuje volbu životní cesty ? - Systém.

Žrecové ztrácejí kontrolu nad systémem utváření života pozemské společnosti, ale znají zákony, podle kterých funguje a přece ještě mohou působit na život planety. I dnes dokážou přibrzdit nebo aktivovat vývoj jednotlivých situací.

Když byla vydána první kniha s Anastasiinými výroky, žrecové o ni projevíli zájem. Aby ne ! Vždyť tyto výroky zazněly z úst žrecovy vnučky, již byly známy tajné mechanismy řízení, k tomu mladé ženy, která vede způsob života, jenž dává možnost zrychlovat práci mysli.

Pochopili, že Anastasia si vytyčila cíl přenést lidi přes úsek času temných sil. Teoreticky je to možné. Přenesení v čase - to je změna vědomí. Něco podobného lze uskutečnit s jedním člověkem.

Významné změny vědomí lidstva - to je proces, který trvá tisíciletí, zúčastňuje se ho mnoho generací. Ale proces trvající tisíciletí nelze nazvat přenesením přes úsek času.

Přenést přes úsek času znamenalo změnit vědomí již dnešních lidí na to vědomí, které budou mít za podmínek božského rajskeho bytí.

Žrecové se pokusili stanovit plán, podle něhož Anastasia bude konat. Určili ho a rozhodli se, že je naivní, obsahující množství nesprávných řešení. Způsob dodání informace pouze prostřednictvím knihy jim připadal zjevně nedostačující. Pro pochopení informace dnešním člověkem je zapotřebí její mnohonásobné opakování.

Také se dozvěděli, že autorem knihy je podnikatel, který nejenže nemá ani minimální autoritu mezi duchovně myslícími lidmi, ale není v těchto kruzích známý.

Tudíž se žrecové rozhodli, že touto cestou sibiřská poustevnice v lidské společnosti nic významného stvořit nedokáže. Totéž si myslel i můj otec.

První údiv a ostražitost žreců vyvolal fakt, že se začaly naplňovat události předpovězené v první knize.

Anastasia říkala: „Přivedu k tobě množství lidí, kteří ti vysvětlí nepochopitelné.“ A začali za tebou chodit lidé, kteří byli schopní nejen něco objasnit. Lidé začali konat.

Anastasia říkala: „Malíři budou malovat obrazy, básníci skládat básně.“ A objevily se obrazy a množství básní o novém překrásném lidském bytí.

Anastasia říkala: „Kniha, kterou napíšeš, se bude vydávat v různých zemích.“ A kniha je vydána v mnoha jazycích.

Žrecové nevěděli, pomocí jaké síly a jakých mechanismů se uskutečňuje to, co předpověděla Anastasia. Uskutečňuje se před očima všech lidí. Chápali, že ona začíná vtělovat do života vymyšlené, ale nemohli rozpoznat, jakým způsobem dosahuje vytýčených cílů.

Tohle znamenalo pouze jedno - rychlost Anastasiina myšlení značně předstihuje rychlost myšlení žreců. Složité kombinace, které vytváří svou myslí, jsou

nepochopitelné. Znamená to, že žrecové mohou definitivně ztratit možnost působit na lidskou společnost. Něco podobného nemohli žrecové dopustit.

Zatímco přemýšleli nad protiútokem, stalo se něco ještě neuvěřitelnějšího. Velké množství lidí začalo usilovat o vytvoření statků, o kterých povídala Anastasia.

A tehdy na ni byly nasměrovány všechny způsoby protiútku. Jedním z nejefektivnějších byla dezinformace pomocí magického slova „sekta“. Ve vašem tisku se objevily články, v nichž se vyprávělo o různých strašných sektách a ihned se uvádělo, že mezi ně patří sekta „Anastasia“, používala se taková slova-symboly jako „totalitární“, „destruktivní“.

Tento způsob útoků žrecové používali od pradávna. Jeho pomocí bylo na Rusi změněno náboženství.

Tento způsob fungoval vždy bezvadně. I tentokrát, jak si mysleli žrecové, zabral. Ty a mnozí čtenáři, jak komunikující mezi sebou, tak i ti, kteří se navzájem neznali, jste s podivem zjistili, že se vám říká sektáři.

Lživé pověsti byly šířeny šikovně a intenzivně. Úřady kvůli tomu neřešily tuto otázku. Iniciativa ohledně půdy pro založení rodových statků narazila na zjevný i skrytý odpor. Systém zabral. Žrecové nižší vrstvy se domnívali, že s Anastasií je konec. To, že tomu tak není, jako první pochopil vrchní žrec... Pochopil: Anastasiina mysl, jež vytvořila budoucnost, nejenže počítala s protiútoky systému, ale také je přeměnila ve prospěch.

Stalo se následující. Statky založené na principech, jež vyložila Anastasia, nejde vytvořit tradičním způsobem. Je zapotřebí detailní projekt zařízení. Je třeba vypracovat dlouhodobý program, který někomu zabere ne méně než rok, někomu značně více času. Nepromyšlenost činů může vést k diskreditaci idejí.

Žrecové přibrzdili proces získání půdy, a tím zabránili ukvapeným činům. Přibrzdili proces získání půdy, ale nedokázali zničit sen o budoucnu, zabrzdit práci myslí množství lidí, vytvářejících obraz budoucna svého statku, budoucna státu a překrásného budoucna celého lidstva.

Anastasia, když mluvila o prvenství Ruska v budování překrásného budoucna, dobře chápala: není možné vytvořit ráj pouze v jednotlivé osadě nebo dokonce státě. Proto její touhu stále více přijímala srdce lidí v jiných zemích. Můžeš to určit podle popularity tvých knih vydaných v těchto zemích. Dnes je velká, ale nejde ji porovnat s budoucí. Až si lidé začnou uvědomovat...

Ted' si to uvědomili žrecové. Anastasia začíná odhalovat tajemství, s jejichž rozluštěním se oni namáhali nejedno tisíciletí. Tady je jedno z nich."

(1 3 .)

BOŽSKÉ STRAVOVANÍ

„V rozhovoru s mým otcem vrchní žrec řekl: „Tvá pravnučka, Mojžiši, zná tajemství bytí, která nám byla neznámá. Zná tajemství výživy těla i ducha. Ty jsi to, samozřejmě, také určil podle jejích slov: **„Jez, jako dýcháš.“** Tato slova naši předkové přečetli na zdech svých tajných chrámů. Přisuzovali jsme jim význam, ale tajemství dosud není rozluštěné. Bude-li poodhaleno lidem, kteří budou tvořit své statky, vytvoří tak podmínky, za kterých rychlost myšlení lidí z nových

statků předstihne naši. Ve srovnání s dětmi narozenými na jejich statcích budeme jako hloupí chlapečci. Anastasia vytvořila svou kombinaci, a tím nám ukázala jediné východisko - každý z nás by měl budovat statek, o němž pověděla všem lidem. Budeme je budovat, budeme se snažit, aby byly lepší a dokonalejší, než u ostatních lidí, máme k tomu velké možnosti.

Odhaluje tajemství bytí všem lidem, ale my se o nich dozvíme již majíce své statky, zatímco ostatní budou začínat s jejich tvořením. A rozdíl v rychlosti myšlení nám opět umožní předvídat, a tudíž i kontrolovat život planety. Takto jsem uvažoval a chci slyšet tvé mínění, Mojžíši.'

Můj otec odpověděl:

„Chceš uslyšet mé mínění proto, že máš pochybnosti. Chceš předem odhadnout, jakou situaci vytvoří Anastasia v případě, že žrecové a ty, který se nazýváš vrchním, začnete jako první tvořit statek, přibližující se k božskému bytí? Chceš se dozvědět, zdali její mysl vzala v úvahu podobnou situaci?“

Jsem si jistý, že vzala,' odpověděl otcí vrchní žrec, „ona to ani neskrývá. Ale chci slyšet tvé mínění: proč nás otevřeně provokuje, dávajíc nám možnost opět obnovit naši moc nad světem?“

„Vše je proto,' odpověděl otec vrchnímu žreci, „že vnučka Anastasia s vámi nemíní bojovat. Když žrecové - vládcové země - začnou tvořit své statky, jejich úmysly se změní. Jejich duše zazáří světlem.“

* * *

„Děkuji ti, Mojžíši! Naše myšlenky se ztotožnily. A raduji se z uvědomění, že budeme žít v jiné realitě. Možná, že v té, kde každý člověk může mluvit s Bohem.

Skláním se s úctou před myslí tvé vnučky, Mojžíši. Ať Anastasia dokáže najít v sobě síly, které by porazily systém námi stvořený jako lité zvíře. Pomoz jí, jestli to dokážeš, Mojžíši!“

„Pokus se pomoci sám. Zaostávám za mladou myslí. Považoval jsem její činy za nelogické.“

„Já také, Mojžíši. Ona se stravuje, jako dýchá. My své tělo přecpáváme. Nemohu živit svého ducha, jak to dělá ona. Pouze předpokládám, co jí pomáhá.“

* * *

Způsob života lidí původních pramenů se lišil od dnešního. Nejenže znali přírodu, ale také ji usměrňovali. Prostřednictvím zvuků přírody, síly světla nebeských těles dokázali využívat informační bázi vesmíru. Získávali informaci nejen rozumem, ale i prostřednictvím citů. Rychlost jejich mysli mnohokrát předstihovala dnešní.

Dříve žrecové chápali: lidstvo dokáže absolutně ovládat jen tehdy, když budou myslet značně rychleji než ostatní lidé, ale jak toho dosáhnout? Jeden ze starodávných žreců při tajném dialogu s vrchním řekl:

„Nemůžeme zrychlit svou mysl s dostatečným předstihem nad všemi ostatními lidmi. Pomocí speciálních technik však dokážeme zpomalit mysl celého lidstva.“

„Řekl jsi celého lidstva, takže i vlastní?“ poznamenal hlavní žrec.

„Ano, v důsledku i svou, ale ve značně menší míře. Rozdíl bude obrovský. Převaha bude na naší straně.“

„Když ses o tom zmínil, znamená to, že jsi našel způsob umožňující zpomalovat mysl celého lidstva. Vyprávěj o něm.“

„Je jednoduchý. Je třeba skrýt před lidmi existující božský způsob stravování. Donutit je k tomu, aby používali k jídlu stravu, která ne zrychluje, ale zpomaluje mysl. To je hlavní podmínka. Dále začne řetězová reakce. Degradace mysli bude mít za následek množství faktorů působících na rychlost mysli. Ve srovnání s námi budou všichni lidé neplnohodnotní.“

„Jak je možné skrýt to, co každému dává Bůh ?“

„Vyhlásit nutnost odvděčení se Bohu za to, co dal.“

„Pochopil jsem. Pomyslel jsi na to strašné, ale nepřekonatelné. Lidé budou souhlasit s poděkováním Stvořiteli a neshledají na tom nic špatného. Vymyslíme rituály, které odvedou lidi od bezprostředních Božích výtvorů...“

Budou si myslet, že děkují Bohu. Ale čím více času budou ztrácet na děkování, shromažďující se kolem soch námi vymyšlených, tím méně budou komunikovat s výtvary stvořenými Bohem a tím více se budou vzdalovat informaci jdoucí bezprostředně od Boha.

Budou dostávat informaci jdoucí od nás, ale budou si myslet, že tak to chce Bůh. Jejich mysl půjde lživou cestou. Myji povedeme lživou cestou.“

* * *

Míjela staletí a lidé stále více času utráceli na rituály, vymyšlené žreci, a přitom se domnívali, že projevují úctu Bohu. Stále méně přitom komunikovali s bezprostředními výtvary Stvořitele, a tudíž ani nemohli přijímat v plné míře vesmírné informace. Jeho informace. Působili Bohu bolest a trápení, ale mysleli si, že mu přinášejí radost.

A žrecové mezitím začali vyprávět lidem, jaké stravě je třeba dávat přednost. Zároveň stvořili tajnou vědu o stravování. Potřebovali ji pro udržování svého mozku, ducha, fyzického stavu, a tudíž své mysli ve výkonnějším stavu než u ostatních lidí.

Tedy lidem radili, aby vysévali jedny rostliny, ale sami se živili jinými. Přesněji řečeno rozmanitěji než ostatní lidé. Blížila se strašná degradace lidského vědomí.

Člověk poznal nemoci těla a ducha. Lidé intuitivně cítili významnost stravování a v průběhu tisíciletí se snažili udělat si v této otázce jasno.

Objevili se mudrcové, kteří se pokoušeli dávat rady, jaké potraviny jsou nejprospěšnější. Začalo se objevovat množství učení o stravování. Ani v knihách, jež znáš - Bibli, Koránu, tato otázka není vynechána. Například ve Starém zákonu se o stravování píše:

„Nesmíš jíst nic ohavného. Smíte jíst tato zvířata: býka, ovci a kozu, jelena, gazelu, daňka, kozorožce, antilopu díšona, tura stepního a divokou kozu, zkrátka všechna zvířata, která mají kopyta rozdělaná tak, že jsou obě kopyta úplně rozpolcená, přežvýkavce mezi zvířaty; ty jíst smíte. Z přežvýkavců, z těch, co mají kopyta rozdělaná rozpolcením, nesmíte však jíst velblouda, zajíce a damana. Jsou to přežvýkavci, ale kopyta nemají úplně rozdělaná;“

budou pro vás nečistí. Ani vepře; má sice kopyta rozdělaná, ale nepřežvykuje; bude pro vás nečistý. Jejich maso nesmíte jíst, jejich zdechliny se nedotknete.

Ze všeho, co je ve vodě, smíte jíst toto: všechno, co má ploutve a šupiny. To smíte jíst. Co nemá ploutve a šupiny, jíst nesmíte; bude to pro vás nečisté.

Smíte jíst všechno čisté ptactvo. Jen tyto z nich jíst nesmíte: orla, orlosupa a orla mořského, luňáka, jestřába a různé druhy supů, žádný druh havranů, pštrosa, sovu, racka a různé druhy sokolů, kulicha, výra a sovu pálenou, pelikána, mrchožrouta a kormorána, čápa a různé druhy volavek, dudka a netopýra. Nečistá bude pro vás i létající havěť; nesmí se jíst. Všechno čisté ptactvo jíst smíte.

Nesmíte jíst žádnou zdechlinu. Buď ji dáš bezdomovci, který žije v tvých branách, aby ji jedl, nebo ji prodáš cizinci. Vždyť jsi svatý lid Hospodina, svého Boha." (Pátá Mojžíšova 14, 3-21)

* * *

V průběhu tisíciletí se psaly různé knihy, v nichž se radilo lidem, co a jak je třeba jíst, aby byl člověk zdravý. Ale v žádné knize, žádnému mudrci ani všem vědcům dohromady se nepodařilo tuto otázku zcela objasnit. Důkazem toho je stále se zvětšující počet nemocí lidského těla a ducha.

Začalo se objevovat množství knih, které radí, jak léčit nemoci. Dnes také existuje taková věda - medicína. Říkají ti, že se stále zdokonaluje. Ale zároveň můžeš pozorovat, jak se zvyšuje počet nemocných lidí.

Tak co v tom případě zdokonaluje lékařská věda ? Výsledek mluví sám za sebe - zdokonaluje nemoci.

Vidím, že takový závěr se ti zdá divný. Ale popřemýšlej sám, proč většina zvířat v přirozených přírodních podmínkách není nemocná, ale člověk, jenž se považuje za vysoce vyvinutou bytost, si nijak nemůže poradit s vlastními nemocemi ?

Vaše věda, jejímž úkolem je léčit, se za celou dobu své existence ani jednou nedotkla příčin všech nemocí. Vždy se věnovala důsledku. Nemocní lidé samozřejmě potřebují doktory. Ale v podmínkách dnešního uspořádání světa doktoři stejně tak potřebují nemocné...

Ale i u samotných žreců se rychlost mysli zmenšovala. I když ne tak jako u všech ostatních lidí, ale přece se zmenšovala. Tato skutečnost žrece nejvíce znepokojovala. Stále více času věnovali tajemstvím božského stravování, ale nemohli je rozluštit.

Jeden ze žreců, jemuž bylo nařízeno zabývat se vědou o stravování, zřejmě něco pochopil a napsal na zdi tajného podzemí, do kterého nikdo, kromě několika hlavních žreců, nesměl vcházet, následující: „**Jez, jako dýcháš.**”

Starý žrec zemřel, aniž by dopsal poslední písmeno této věty. Nestihl sdělit rozluštění významu této věty svému následovníku ani žádnému z ostatních žreců.

Všechna následující tisíciletí se žrecové usilovně snažili rozluštit tajemství věty „Jez, jako dýcháš.” Báli se, že se o této větě dozví někdo další a dokáže ji rozluštit dříve než oni.

Smazali ji, vysekali ze stěn svého chrámu. Ale předávali ji ústně generacím svých následovníků v naději, že ji rozluští v budoucnu. Marně !

Problémem stravování se zabývali hvězdopravci, zaříkávači a mudrcové, kteří po tisíciletí stáli po boku vládců. Na rozluštění nikdo nestačil. Kdyby alespoň někdo z vládcových mudrců dokázal pochopit, jak se má stravovat člověk, vládcové, kteří se považovali za nejmocnější na světě, by přestali být nemocní, délka jejich života by se prodloužila. Pokud by někdo z pozemských vládců věděl, jak by se měl stravovat, stal by se z něj absolutistický vládce na zemi. Dokázal by rychlostí myšlení předstihnout žrece.

Ale všichni vládcové země jsou nemocní a umírají. Jejich život není delší než u obyčejných lidí. Třebaže vedle sebe mají nejlepší zaříkávače a mudrce. Degradace lidské společnosti pokračuje.

Anastasia jakoby jen tak pronesla větu: „Jez, jako dýcháš.“ Zveřejnil jsi ji v knize. Uvedl jsi ji v kontextu událostí a nedával jsi jí žádný význam. Ale pro dnešní žrece se zveřejnění této věty, jež byla smazaná ze stěn chrámu před pěti tisíci lety, stalo důvodem velkých starostí.

Mnohokrát pozorně četli knihy s Anastasiinými výroky a pochopili: ona nejenže zná tuto větu, ale má dokonalé znalosti o božském stravování.

Člověk, jenž má takové znalosti, bude přirozeně rychlostí myšlení značně předstihovat všechny žrece dohromady, a tudíž bude schopný řídit celé lidstvo, včetně žreců. Ale proto je třeba utajit informaci, ona ji však naopak všem poskytuje. Takže osvobozuje lidi zpod vlivu žreců, tudíž přibližuje je bezprostředně ke komunikaci s myšlenkami Boha.

Pochopili to, když zjistili, jak Anastasia mezi svými větami rozdává informaci o stravování Adama. Uváděl jsi Anastasiina slova o stravování lidí původních pramenů ve své knize „Stvoření“:

„Kolem bylo mnoho rozmanitých plodů, chuťově různých, a bylin, vhodných k jídlu. Ale v první dny Adam necítil hlad. Byl nasycený vzduchem.

Tím vzduchem, který dýchá člověk, se teď vskutku nelze stravovat. Dnešní vzduch je umrtvený a dosti často bývá škodlivý pro duši a tělo. Mluvil jsi o pořekadle, že se vzduchem nelze nasytit, ale je i jiné: „Samotným vzduchem jsem se krmil.“ Právě ono odpovídá tomu, co bylo dáno člověku zpočátku. Adam se narodil v překrásné zahradě a ve vzduchu, jenž ho obklopoval, nebyla žádná škodlivá částice. V tom vzduchu byl rozpuštěný pyl a krůpěje nejčistší rosy.’

„Pyl ? Jaký ?“

„Květinový pyl a bylinkový, šířící étery ze stromu a plodů. Z těch, co byly poblíž i přinesené větříkem ze vzdálených míst. Tehdy problémy jídla nijak neodváděly člověka od důležitých záležitostí. Všechno okolí jej vyživovalo prostřednictvím vzduchu. Stvořitel původně udělal všechno tak, že všechno živé na zemi se v zápalu lásky snažilo posloužit člověku. Vzduch, voda a větřík životodárné byly...’

Samozřejmě, jídelníček lidí božských původních pramenů obsahoval nejen posilující vzduch, používali také mnoho jiného, ale vzduch a voda živily jejich tělo a ducha ve značné míře.

Napsal jsi Anastasiina slova o stravování a žrecové strnuli v úžasu: jak to, že je tato jednoduchá pravda nenapadla. A chápali, proč nemohla.

Když se vzdalovali do svých chrámů, nemohli dýchat vzduch nasycený pylem. Když shromažďovali lidi na rituály, kde dav pouze zvedal prach, dýchali prach svých výmyslů.

Žrecové chápali důležitost stravování: v jejich jídelníčku byly odvary z mnoha léčivých bylin, rozmanitá zelenina a ovoce. Mezi jiným přikládali velký význam cedrovému oleji, který jim dodávali sluhové ze vzdálených míst. Ve svém jídelníčku také vždy měli med, květový pyl, jenž sbírají včely. Ale Anastasia ukázala, že to je nedostačující. Byl to různý pyl. Samozřejmě květový pyl, jenž sbírají včely a ukládají do buněk plástů, přinášel nemalý užitek, ale také se výrazně lišil od té rozmanitosti, která může být ve vzduchu rodového prostoru.

Vždyť včely sbírají pyl z poměrně nevelkého množství květin. Ale ve vzduchu je všechna rozmanitost a liší se od včelího svou jemností a rychlostí vstřebatelnosti. Pyl, který se nachází ve vzduchu, je živý, schopný oplodňovat. S každým dechem do člověka vcházel a rozpouštěl se, vyživoval jeho tělo i mozek.

Když žrecové viděli, že Anastasia mluví o statcích, o hektaru rodové půdy pro každou rodinu, pochopili: vrací lidi ke způsobu života původních pramenů.

Pochopili to hned: rodové statky jsou schopny zajistit lidem nejen materiální blahobyt, důležité je něco jiného. V kontextu toho, co řekla Anastasia, lidé mohou vytvořit prostor schopný živit jejich tělo, duši a ducha. Schopný všem lidem ukázat pravdy božského vesmíru.

Dozrává situace, při které se lidstvo může octnout současně ve dvou světech. Bude mít možnost používat jak vymoženosti technokratického, umělého světa, tak i božských původních pramenů. Porovnávající oba světy ne z doslechu ale majíce možnost posoudit podle svého vlastního stavu, lidé si mohou vybrat nebo stvořit nový svět. Stvořit svou překrásnou budoucnost.

Anastasia ukázala lidem nejen význam a podstatu božského stravování, ale i jak k němu dojít. Její rodové statky...

Představ si, Vladimíre, jitro. Člověk se probouzí za úsvitu a vychází z domu do zahrady svého rodového pozemku, ve které roste více než tři sta druhů rostlin, které potřebuje. A stává se pro něj zvykem každé jitro obcházet svůj statek.

Člověk jde stezkou a jeho pohled těší rozmanitost bylinek, stromů a květin. Rozhodně těší, daruje pozitivní emoce. Nic nemůže způsobit větší emocionální energii než živý rodový prostor.

Uplynulo mnoho století. V každém z nich bylo lidstvo upoutáváno všemi možnými hodnotami. Člověk se radoval z velkého domu, nového oblečení, nového auta a dalších věcí. Člověk se radoval z peněz a svého postavení ve společnosti. Ale všechny tyto radosti jsou relativní a rychle pomíjející. Přinášejí potěšení a radost pouze zpočátku, již po krátkém čase se stávají všedními, začínají způsobovat starosti a občas i podrážděnost.

Rychle stárnoucí a chátrající dům začíná vyžadovat opravu. Auto se také porouchá. Oblečení se opotřebovává.

Člověk vždy intuitivně cítil opravdovou krásu a dokonalost věčného, a proto dokonce král, jenž byl obklopen přepychem a vlastnil chrámy, vždy potřeboval zahradu. Toto je pravda, jež zůstala neotřesitelná po miliony let lidského života na Zemi.

Skutečného potěšení a uspokojení lze dosáhnout pouze na svém rodovém statku.

Ráno jde člověk svým rodovým statkem a každá bylina mu přináší radost, reaguje na člověka. A každou chvíli blahodárného života jeho zahrada nechátrá, ale vzkvétá. Člověk si uvědomuje, že program, jenž zadal - stromy, keře, bobulovité rostliny vybrané a zasazené jeho rukou - se nebude hroutit, ale žít po staletí. Mohou žít věčně, pokud člověk nepomyslí na něco jiného.

Ráno jde člověk svým rodovým statkem, dýchá jeho vzduch a s každým vdechem do něj vcházejí malinké neviditelné částičky - pyl z různých rostlin. Vzduch je jimi nasycený, vcházejí do člověka, rozpouštějí se v něm beze zbytku, vyživují tělo vším potřebným. Vzduch rodového statku vyživuje nejen tělo. Svými étery živí ducha a zrychluje mysl.

Ráno jde člověk svým rodovým statkem a najednou se zastaví, utrhne tři plody černého rybízu a sní je. Proč se zastavil právě u rybízového keře? Proč utrl právě tři plody? Ve které moudré knize člověk přečetl, že právě dnes potřebuje tyto tři plody?

A on je skutečně potřeboval. Potřeboval je právě v tento den, v tuto chvíli a právě v takovém množství.

Pak člověk udělal ještě několik kroků, naklonil se a přivoněl ke květině. Proč to udělal? Kdo mu napověděl nutnost vdechnout aroma právě této květiny?

Popošel ještě dál a utrl...

Člověk šel ráno svým rodovým statkem, usmíval se, přemýšlel o něčem a zároveň se sytil plody, nemyslel na ně, ale cítil je. **Člověk se stravoval, jako dýchal.**

Tak kdopak s tak neuvěřitelnou přesností určil pro člověka jeho stravování? Kde napsal všechnu informaci pro každého pozemského člověka? A tato informace, věř mi, Vladimíre, a pochop, všechna tato informace je v každém člověku na zemi narozeném. Dívej se.

V každém člověku je mechanismus, jiné slovo jsem nedokázal najít. Mechanismus vyvolávající pocit hladu, který signalizuje, že tělo nebo duch potřebují něco z vesmírných látek. Nebudeme mluvit o tom, co konkrétně, v jakém poměru a v jakém množství - určit něco podobného rozumem nikdo nedokáže. Ale jedině tvůj organismus ví a vybírá mezi různorodostí rostlin pouze tři plody rybízu.

Ale aby mu byla dána možnost správného výběru, musí mít organismus o nich všechnu informaci. A pouze rodový statek mu ji může poskytnout.

Představ si, přicházíš do obchodu, kde je na pultech vyloženo množství plodů. Chceš jablko. Vidíš mnoho druhů. Pro jaký z nich se rozhodneš? A přesný výběr není možný. Vždyť tvůj organismus, schopný udělat přesný výběr, nemá informaci o jablkách ležících na pultech. Neochutnával je. Nezná jejich chuť a vzájemný poměr látek. Kdy byla utržena, tohle je také moc důležité.

A důsledek, jablka, jež sis koupil, budou možná užitečná, ale jejich užitek nebude tak velký, jako by mohl být, pokud by tvůj organismus měl celou informaci o produktu, k jehož stravení jsi ho donutil.

Ale tento produkt může být také škodlivý. Jako důsledek se objevuje nemoc. Na vlastním statku něco podobného není možné. Vždyť víš přesně, která z jabloní

tvé zahrady má kyselejší nebo sladší jablka a kdy jsou pro tebe nejvhodnější.

Tvůj organizmus dostává informaci o všech plodech tvého rodového statku.

Dostával o nich celou informaci už tehdy, když ses nacházel v matčině lůně. Pak, když jsi pil mléko z jejích prsou. Vždyť tvá maminka vychutnávala stejné plody. A ony spoluvytvářely její mléko.

Ted' již dospělý člověk...

Člověk procházel rodovým statkem, ochutnával jeho plody - všechno to, co bylo obsahem mléka jeho matky. U vás existuje přesvědčení - používat čerstvé produkty je velmi prospěšné. Ale co jsou to čerstvé produkty ?

Ne zmražené, sušené, pevně uzavřené ve sklenkách nebo v sudech, ale ve své přirozené podobě, tak jsi to myslel. A vypěstovali jste množství odrůd-hybridů, které si uchovávají po mnoho dnů vzhled jakoby čerstvého produktu. Jsou škodlivé svým zdáním čerstvosti, věř mi.

Ted' si můžeš to, co jsem řekl, ověřit sám na sobě.

Skoro všechny plody jsou čerstvé pouze několik minut. Třešně, višně, jablka - ne více než hodinu. A stejně se každou chvíli mění, transformují se v něco jiného.

Zkus utrhnout višničku a nechat ji ležet pouze jednou noc, pak s ní přijď ke stromu, sněz ji a ihned utrhni z větvičky jinou. Dokonce se zavřenýma očima pocítíš ten rozdíl, která višnička je čerstvější a chutnější. U maliny to poznáš za hodinu, u něčeho jiného druhý den. A uvidíš to, pochopíš: ten, kdo nemá rodový statek, ať je jakkoliv mocný a bohatý, nemůže používat k jídlu čerstvé produkty a jako důsledek - nemůže rychle myslet.

Již dávní mudrcové se v traktátech snažili vykládat své úvahy, jaký produkt a v kterém ročním období je užitečný pro člověka. A je to velmi důležité. Ale mezitím z celého množství traktátů je pouze jeden neotřesitelný. Ten, který je sestavený Bohem pro každého člověka.

Podívej se sám, jak postupně, počínaje jarem, přinášejí rané rostliny plody. Pak další již začátkem léta a na podzim přichází řada na jiné.

Tak co je třeba tady psát, když všechno je názorně určeno, co a kdy je třeba jíst. A ne po měsících a ročních obdobích. Náповěda je udělaná po minutách; Jen se do toho vmysli, Vladimíre, a pochop. Náš Stvořitel je připravený krmit každého člověka jakoby lžičkou. Jen se vmysli, jak dokonalý a přesný je Jeho program.

Je roční období, v kterém plod dozrává. V tentýž čas se planety dostávají do určitého seskupení. A tento čas je nejvhodnější pro to, aby člověk požil plod.

A právě v tuto vhodnou chvíli, určenou Bohem, si člověk bral plod - tak to najednou chtěl jeho organizmus. A přitom člověk nedělal žádné propočty. Nezatěžoval se otázkou, kdy a čím se stravovat. Jednoduše jedl. Jedl proto, že se mu chtělo. A v té době se jeho mysl věnovala společnému tvoření. Hnala se kupředu, nezabývala se tím, co již promyslel Otec, chtěla tvořit něco většího pro radost všech z pozorování nového díla.

A jásal Otec: „Můj syn je tvůrce,“ a odchoval Svě dítě Svými výtvary."

SPOLEČNOST SCHIZOFRENÍKŮ ?

Poslouchal jsem vyprávění Anastasiina dědečka o tom, jak a čím se má stravovat člověk a mimovolně jsem to porovnával se stravou dnešního člověka, dokonce bohatého, jenž žije v takzvané civilizovaném světě. Vytváří se velice záhadná situace. Pojďme si v tom konec konců společně udělat jasno.

Tedy všichni víme, že pro člověka je prospěšné jíst čerstvé, ekologicky čisté produkty.

Všichni víme, že v přírodě existují rostliny schopné léčit jakékoliv nemoci lidského těla. Stop, tady je třeba upřesnit: **v přírodě existují rostliny schopné nedopustit vzniku nemoci lidského těla.** Tak pročpak nejsou po ruce ? Proč a pod vlivem koho si vybíráme způsob života ničící naše tělo a rozum ? Vždyť se nám jednoduše někdo vysmívá a ještě nás nutí k tomu, abychom nazývali tento způsob života civilizovaným.

Pokud používáme termín „civilizovaná země“, „civilizovaný stát“ a tím míníme společnost lidí, jež dosáhla určité, samozřejmě správné úrovně vývoje, tak tento vývoj by se měl odrazit také ve způsobu stravování. Dokonce ne „také“, ale v první řadě.

Ted' pojďme, společně navštívíme supermarket, rusky - obchod, dnešního takzvané civilizovaného státu. Ti, kteří nebyli v západních zemích, mohou navštívit i naše. Ve velkých městech se jejich sortiment moc neliší.

Uvidíme, že většina produktů je hezky zabalená a má dlouhodobou trvanlivost. Uvidíme množství vysušených, zmražených a koncentrovaných produktů. Celý tento sortiment nelze nazvat čerstvým produktem.

V supermarketech ještě můžeme vidět tak zvanou čerstvou zeleninu - vzhledově krásná rajčata, okurky a jiné. Ale dnes už je všeobecně známo, že hybridy - speciálně šlechtěné odrůdy schopné po dlouhou dobu zachovávat krásný vzhled - svou kvalitou značně zaostávají za normálním, přirozeným plodem.

V evropských zemích to ví skoro každý dospělý člověk. Tam se již objevila síť obchodů s ekologicky čistými produkty a jejich cena je mnohem vyšší než v obyčejných obchodech. Tudíž společnost uznala, že v ostatních obchodech, jichž je většina, produkty nejsou ekologicky čisté.

Ale nazývejme věci pravými jmény. Společnost uznala, že většinou používá k jídlu produkty škodlivé pro zdraví.

Stop ! Ale co v tom případě s termínem „civilizovaný stát“ ? Copak mohou lidé civilizovaného státu požívat nekvalitní, zdraví škodlivou stravu ? Přesnější definice takového státu je „přihlouplý stát“ nebo „stát s obalamutěným obyvatelstvem“.

V „přihlouplých státech“, jimž se snaží tak pečlivě podobat i Rusko, se rýsuje určitý systém obalamutění obyvatelstva.

Podívejte se, co se děje. Člověk používá k jídlu nekvalitní produkty a začíná být nemocný.

Nemocný člověk se dostává do rukou systému pod názvem „zdravotnictví“. Tento

systém disponuje obrovským množstvím léčivých přípravků, nemocnic, vědeckých center. Je placený. Říká se nám, že se neustále zdokonaluje.

Ale všimněte si: podle statistiky se každým rokem zvětšuje počet nemocných lidí. Přičemž se objevují nové nemoci, s nimiž se lidstvo dříve nesetkalo. Objevilo se množství psychických chorob, objevilo se takové moderní povolání jako psychoterapeut.

Je logické se zeptat: co je příčinou zhoršení zdraví obyvatelstva „civilizovaných zemí“ ? Nepodílí se na tom samo zdravotnictví ?

To, že se zhoršuje fyzický stav člověka, je fakt, o němž se v případě potřeby může přesvědčit každý člověk, když porovná údaje z různých pramenů.

Mluvíme o fyzickém stavu, ale nebezpečnějším faktorem je psychika. Stačí se pouze odpoutat od dotěrných, jednotvárných informací, jež nedávají člověku možnost zamyslet se nad podstatou toho, co se děje, a lze, jemně řečeno, zapochybovat o normalitě většiny obyvatelstva „civilizovaných států“. Způsob života zvolený společností ohodnotit jako důsledek schizofrenické nemoci. Posuďte to sami.

Člověk, jenž žije na svém statku, pocítil přání sníst například jablko. Co udělá ? Půjde na zahradu, utrhne čerstvý plod a sní ho. Teď se podíváme na činy jiného člověka, jenž žije v městském bytě rozvinutého státu. Také dostal chuť sníst jablko. Člověk vezme peníze, jde do obchodu, koupí si jablko, ale již ne čerstvé. Kupuje jablko, které někdo vypěstoval, potom zabalil. Někdo další toto jablko transportoval autem nebo letadlem. Pak někdo postavil obchod a vyložil tato jablka na pult. Všechny tyto úkony, počínaje pěstováním a konče prodejem, zaznamenávají určití lidé, sestavují se evidenční listiny, vybírají se daně, do atd.

Takovým způsobem je zapojený celý řetězec, v němž se lidé jakoby zabývají důležitou věcí: dávají možnost sobě podobným, aby ochutnali plod jabloně. A ten, kdo ochutnává tento plod, dříve, než uspokojí svou potřebu, musí někde pracovat, aby nejdříve dostal papírky-peníze a zaplatil celý řetězec někým vymyšlený a stojící mezi větví jabloně a člověkem.

A společnost tento jev považuje za normální. Obalamutěná společnost netuší, že někdo si velmi přál odvést lidi od jejich pravého předurčení, donutit je, aby se zabývali něčím nesmyslným. Do takové absurdnosti byli lidé vedeni postupně. Rychle to nejde. Pokud by se to udělalo rychle, tak i slabomyslný člověk uvidí bláznivost toho, co se děje.

Jen si představte paradoxnost situace: jednoho překrásného dne jste se jako obvykle rozhodli přistoupit ke své jabloni a utrhnout si plod. Udělali jste krok se schůdku svého domu směrem k jabloni a uviděli jste řadu lidí.

„Kdo jsi ?“ ptáte se člověka, jenž stojí nejbližší vás.

„Jsem prodáváč jablek,“ odpovídá člověk.

„A kdo jsou ti za tebou ?“ divíte se dál a slyšíte odpověď:

„Za mnou stojí člověk, který dováží jablka do mého obchodu, za ním je ten, který je sklízí a kolem každého z nás vidíš lidi v čistých oblecích - jsou to ti, kdo eviduje počet jablek, jenž projde za hodinu našima rukama.“

„Copak jste se zbláznili, chlapi ?“ bouříte se. „Proč se zabýváte takovými nesmysly. Kdo vám poděkuje za takové bláznovství ?“

Na to vám odpoví:

„Ty nám budeš děkovat, budeš nám všem platit peníze a my si za ně také budeme kupovat jablka.“

„A kdepak mám vzít tolik peněz ?“

„Jdi k sousedově hrušce - tam je volné místo účetního. Staň se účetním, budeš dostávat peníze, platit nám a jíst jablka, kdy se ti zachce.“

Řeknete, že je to úplný nesmysl, schizofrenie. Samozřejmě že nesmysl, samozřejmě že schizofrenie. Ale něco podobného se právě s námi děje.

Ty nejočividnější podmínky pro zdravý život se musí vykládat ve formě traktátu. Nu což, tady je malinký traktát.

Zaprvé: Každý člověk žijící na zemi musí mít pro zabezpečení svého organismu kvalitní stravou vlastní statek, vlastní prostor.

Zadruhé: Ve vlastním prostoru má člověk zasadit, nejlépe vlastnoručně, rostliny, jež přinášejí plody. Ty rostliny, které mu, podle jeho názoru, budou chutnat a budou pro něj prospěšné. Jestli, například, člověk dopředu ví, že mu nechutná červený rybíz, tak ani není třeba ho sázet ve velkém množství. Celkem má být na statku zasazeno ne méně než tři sta druhů mnoholetých rostlin. Nebudu opakovat neobvyklý způsob sázení a komunikace s rostlinami, jsou popsány v první knize, když Anastasia mluvila o zahrádkářích. Samozřejmě, že něco podobného není možné uskutečnit za jeden rok, řekněme za dva nebo tři. Ale je to naprosto možné a dětem zůstane fakticky ideální pramen výživy.

Zatřetí: Každé ráno po probuzení se má člověk projít svým rodovým statkem, a když si to bude přát, sníst plod, který dozrál v tomto okamžiku, nebo bylinku. Toto se má dělat vyloženě podle přání, ne ale podle doporučení nějakého dietologa, byť dokonce akademika. Váš organismus, jenž je obeznámený se všemi chuťovými hodnotami rostlin vašeho statku, vytvoří pro vás dietu ideální svou kvalitou, množstvím a dobou užívání potravy. Vycházet na svůj statek je třeba nejen ráno nebo v dobu někým přesně určenou pro příjem potravy, ale tehdy, když si budete přát.

V současné době mnozí lidé nemají možnost stále žít na statku, ani tehdy, když ho vlastní. Ale je vhodné na něj jezdit alespoň jednou týdně.

A v případě nemoci, dříve než začnete brát léky, je nejvhodnější jednoduše přijet na několik dnů do svého rodového prostoru a trochu tam pobýt.

Pokud jste už vytvořili vlastní prostor, pokud váš organismus disponuje informací o rostlinách v něm rostoucích, dokáže absolutně přesně vybrat to potřebné pro vaše uzdravení.

Podle Anastasiina tvrzení neexistují nemoci lidského těla, které by nedokázal přemoci vámi stvořený Prostor Lásky. Samozřejmě se tady rozumí ne prostor městského bytu, ale statek založený podle jejích principů.

* * *

Zformuloval jsem tato pravidla ve svém bloku, přečetl jsem je Anastasiinu dědečkovi a zeptal jsem se:

„Nevynechal jsem něco ?“

Odpověděl mi:

„Jestli stručně, tak pro začátek je to dobré. Ale rozhodně je třeba říci také něco o sousedech.“

„A co s tím mají společného sousedé ?“ nepochopil jsem ze začátku.

„Jak to, „co mají společného“ ?“ podivil se dědeček otázce, „zapřemýšlej sám: pokud hned za plotem tvého statku bude umístěna továrna čoudící smrtonosnou spáleninu a vítr ji bude přinášet do prostoru tvého statku, co budeš dýchat ?“

„Nikdo nebude zakládat svůj statek vedle továrny,“ odporoval jsem a zmlkl jsem.

Vzpomněl jsem, že ve městě Novosibirsk, pouze pět set metrů od hutního závodu, jsou rozmístěné zahrádkářské pozemky. A v Německu jsou zemědělská pole vedle dálnice s osmiproudovým provozem.

Pomyslel jsem si: to je ale, tak jednoduchá věc, jako pěstování zemědělských produktů pro stravování člověka, je možná pouze v ekologicky čistém místě, nejlépe ne poblíž velkých měst... Tak jednoduchá pravda nijak nemůže člověku dojít. Skutečně, je třeba napsat ještě jeden bod:

Začtvrté Váš pozemek se má nacházet v ekologicky čisté zóně. Má být obklopen statky stejně smýšlejících lidí vytvářejících rajske rodové oázy. Větrík odnese k sousedům životodárný pyl z vašeho statku, ale i od nich k vám jiný větrík přinese životodárný vzduch.

(1 5 .)

OPOZICE

O existenci opozice proti harmonickému, fyzicky, a duchovně zdravému způsobu života se již mohlo přesvědčit mnoho čtenářů knih ze série „Zvonící cedry Ruska“. Už jsem nejednou psal o tom, že se ke mně dostávala sdělení, že údajně ruská pravoslavná církev vystoupila proti Anastasii. A že se jakoby právě z podnětu duhovenstva šíří v administrativních orgánech pověsti o tom, že všichni čtenáři knih „Zvonící cedry Ruska“ jsou sektáři.

Ze začátku jsem těmto sdělením nevěřil. Ale vbrzku mi členové novosibirského čtenářského klubu pověděli, že za vedením Domu kultury přicházeli představitelé církve a žádali vedení, aby zabránilo uskutečnění čtenářské konference.

Pak mi ukázali, jak na jedněch z pravoslavných webových stránek člověk, jenž si říká „doktor teologie“, různě napadá Anastasii a přitom používá zdaleka ne teologické výrazy. Čtenáři s ním začali polemizovat, snažili se vysvětlit, že Anastasiiny ideje jsou pozitivní. Ale „doktor teologie“ zřejmě nebyl schopný diskutovat na toto téma, mnohem více se zajímal o to, zdali mé příjmení je skutečné, anebo je to literární pseudonym.

Pak mi z regionů začali posílat novinové články, jež se podobaly jako vejce vejci. Podle způsobu výkladu, standardních výrazů a zlobných výmyslů bylo možné jednoduše určit, že hlavní autorství pochází z jednoho pramene..

Nakonec - zcela mimořádný fakt. Petrohradské divadlo „Setkání“ uvedlo divadelní představení na motivy knih „Zvonící cedry Ruska“, jež se jmenuje „Anastasia“. 23. července roku 2002 přijela divadelní skupina do města Vladimír a předvedla divadelní hru v koncertním Tanějevově sále.

25. července se divadlo mělo prezentovat v Tule. Ale 24. července se na první straně tulských novin objevila výzva k lidu podepsaná misionářským oddělením Tulského biskupství, v níž se lidé vyzývali, aby nechodili na představení, mluvilo se také o tom, že knihy a hra vyzývají lidi k návratu k pohanství...

Tedy pokoušeli se zastrašit lidi něčím děsným. Nicméně se divadelní představení v Tule konalo a sál byl plný. Ale když mi ředitel divadla „Setkání“ přivezl tento článek, u mě a také u ostatních lidí, kteří se s ním obeznámili, se ihned objevily stejné otázky na misionářské oddělení Tulského biskupství.

Jak je možné kritizovat představení, které jste neviděli? Jediná inscenace byla ve Vladimíru teprve před dvěma dny. Ve skutečnosti v Tule byla premiéra.

A v Petrohradu duchovenstvo přišlo na představení a potom děkovalo hercům za vysoce duchovní hru. Říkali: „Chtělo by to víc takových představení!“

Nabízí se závěr. Takový jev, jako Anastasia, je pozorně sledován nějakou opoziční silou. Tato síla se může nacházet jak na teritoriu Ruska, tak i za jeho hranicemi, disponuje nějakou rozvětvenou sítí schopnou reagovat na procesy probíhající v lidských masách - rozvíjet je nebo brzdit podle svého.

Anastasiino a také dědečkově vyprávění o žrecích nabývá stále reálnějších a konkrétnějších obrysů. Začaly se projevovat v konkrétních událostech dnešního dne.

Dědeček mluvil o tom, že vrchní žrec, jenž vytváří ideologii celých národů, se vzdal opozice proti Anastasii, bude klást odpor systému, který byl po staletí vytvářen žreci. A toto také našlo své potvrzení.

* * *

Horliví opozičníci na různých místech ukázali svou neschopnost vniknout do podstaty toho, co se děje. Konají jako podle programu předem do nich uloženého, neopodstatněně obviňují Anastasii z činů, které pro ni vůbec nejsou charakteristické. Například na otázku: „Máme všichni jít do lesa?“ Anastasia odpovídala: „Není třeba odcházet do lesa. Nejdřív uklid' tam, kde jsi našpinil.“

Avšak v tisku se objevují tvrzení, že jakoby Anastasia vyzývá lidi, aby se vzdali městských obydlí, svých dětí a odešli do lesa.

* * *

Takže lze udělat závěr, že nějaké struktury se aktivně snaží zabránit posunu Anastasiiných idejí a zejména tomu, aby každá ruská rodina získala hektar půdy pro zařízení rodového statku.

* * *

Samozřejmě, o této hlavní ideji se Anastasiini oponenti snaží nezmiňovat a dávají přednost zastrašování lidí svými lživými výmysly.

Samozřejmě, chtěl jsem bránit jak samotnou myšlenku, tak i čtenáře knih před pomluvami a jinými překážkami k dosažení cíle. Bránit. Ale jak? A před

kým konkrétně ? Vždyť pomlouvači musí mít konkrétní jména, příjmení, své pány a zájmy, samozřejmě, musí je mít. Ale existuje analytické centrum stoupenců Anastasiiných idejí. Zdaleka ne všechny členy tohoto centra znám osobně. Ale jejich definice a závěry jsou velice zajímavé. Například:

„Opozice není směřována bezprostředně proti Anastasii, ale na národní ideu, jež se zrodila v Rusku. Opozice vychází z jednoho vedlejšího bodu. Jako na povel se k ní přidávají na různých místech přívrženci vzájemně nekontaktující. Jsou z různých sociálních vrstev, včetně církevních.

Způsob je primitivní: pomluva, šíření vědomých lží. V případě potřeby, provokace cestou postavení se do čela hnutí a jeho diskreditace."

* * *

Z analytického centra mi sdělili, kdo konkrétně se snažil odcizit počítač s textem knihy, co stálo za odcizením webových stránek. Jak a kdo se snažil vyměnit knihy o Anastasii za jiné, jakoby podobné, ale ve skutečnosti šikovně odvádějící od ideje.

Také mi sdělili, že stejné síly a stejným způsobem organizovaly štvanici proti Anastasii, škole akademika Ščetinina a zpěváku Baskovovi. „A co s tím má společného Baskov ?" podiví se čtenář. Příjemný mladý člověk, má silný a krásný hlas. Vždyť právě to je také rozčiluje. Představte si, že tento mladý Rus svým překrásným hlasem najednou zazpívá:

Ve větvíčkách zvonícího cedru svítá.

Slunce porod panny-země paprskem svým vítá.

Nebesa jí vzdechem lásky ku pomoci spějí.

A vesmírné větry hýčkají sen šalmajemi.

V každém zrnku sídlí síla rodící se.

Každé dítě se svou misí narodí se.

V bílém paprsku Rus celá obrodí se,

Anastasia, Rusko, spas nás Bože.

Tuto píseň zpíval dětský sbor na prezentaci knihy „Kdo vlastně jsme ?" v koncertním sále Oktabrský v Petrohradu. Mohli jste ji slyšet v podání bardů a ve videofilmu „Vraťte si, lidé, svou vlast". Napsal ji učitel z Běloruska a zdá se, že se stává lidovou. Možná, že zpěvák Baskov zazpívá i jiné patriotické písně a ony vyburcují lidi... Proto se také někdo bojí ruského počínu. Ruského obrození.

Přátelé mě žádali, abych si nedělal starosti a nemluvil o tom, co se děje, ujišťovali mě, že se poprvé objevila možnost prozkoumat mechanismus a pojmenovat konkrétní vykonavatele ideologických diverzí proti pozitivním směrům v Rusku.

Nemluvil bych o tom. Ať se jimi zabývají kompetentní orgány. Ale promiňte, o jedné věci mlčet nemůžu, bez ohledu na slib. Když o tom budu mlčet, po celý zbytek života ztratím úctu k sobě samému.

Není možné dál zamlčovat útoky na školu akademika Ščetinina, na její učitele, celkově na pedagogy-novátory a hlavně na děti.

Žáci Ščetininovy školy spolu s pedagogy se rozhodli vybudovat ještě jednu školu. V Bělgorodské oblasti. Za souhlasu místního vedení začali rekonstruovat

místnost, jež jim byla poskytnuta. Zvyklí pracovat, umějící projektovat a budovat rychle zvládli zadaný úkol. Chtěli, aby se i jiné děti mohly učit v normální škole... Ale museli opustit zrekonstruovanou místnost. Proč ? Protože provokatéři nespí...

Ze stejného zdroje, který organizoval šíření pověsti o tom, že jakoby všichni čtenáři knih o Anastasii jsou sektáři, vyšlo přesně takovéto obvinění: „Ščetininova škola je totalitární sekta."

* * *

Stejně jako i v případě s Anastasií, jako na povel nějací pravoslavní kněží začali tuto zvěst potvrzovat. A opět standardní věty, neopodstatněná, nepotvrzená obvinění.

Jistý otec Alexej píše, že žáci Ščetininovy školy „...nemají žádné zkušenosti s penězi". To je lež, chlapi, mají. Jenomže nejsou na ně tak fixovaní jako vy.

„Ve Ščetininově škole se používá metoda „vyvolávání do kruhu", kdy se provinilý žák ocitá před celou skupinou, jež je vůči němu negativně naladěna a odsuzuje ho."

To je ale obvinění ! Copak kozáci nepředvolávali „provinilého do kruhu" ? Předvolávali, ale nejen pro důtku, bili ho také karabáčem. A copak naše demokratické a komunistické strany nepředvolávaly do svého „kruhu" provinilé ? A copak církve nepředvolávají do „kruhu" své provinilé a nezbavuje je hodností ? Církve to dělala i tvrději - upalovala na hranicích. A tady důtku...

Možná že ten, kdo psal o takovém faktu jako o negativním, si myslel, že se „kruh" může vytvářet pouze z jeho vlastní osoby ? Ale v tom případě to nebude kruh, ale skutečně totalitarismus.

Ještě se v různých člancích jako o negativním faktu mluví o tom, že Ščetininova škola je střežena kozáky a že ne vždy se na její teritorium lze dostat bez překážek.

Ale, pánové, teď jsou mnohé školy střežené. A nejen v našem státě. A také co byste dělali ve Ščetininově škole ? Proboha. Šetřete své zdraví. Vždyť se zděsíte, když uvidíte, že děti této školy nepijí, nekouří, samy staví nové budovy a dobře se učí. Zřejmě vám dělá dobře, když se ve školách fetuje a sprostě nadává.

Nebudu vyjmenovávat všechno blouznění napsané o překrásné škole. Ty, kteří to psali, odsoudili dokonce jejich kolegové.

Podívejte se, co ve svém článku napsal Alexandr Adamský. Uvedu z něj výňatky:

V sobotu 1. dubna autorská televize (AUT) natočila pořad „Press-klub", jenž byl věnován nejednoznačným, jak se teď říká, článkům o škole Michaila Petroviče Ščetinina z městečka Tekos Krasnodarského kraje. Organizátoři „Press-klubu" se rozhodli shromáždit novináře, kteří píší na školské téma, a pedagogy, aby se všechno prodiskutovalo.

Z profesionálního a světonázorového hlediska Ščetininův systém, jako unikátní jev dnešního školství, samozřejmě vyvolává spory. Ale argumenty „pedagogických nájemných vrahů" (výraz Alexandra Radova) se liší od argumentů, jež by mluvily k věci.

Nájemní vrazi nediskutují, ti se snaží ničit.

Co existuje pedagogika, od časů Sokratových výrazně talentovaní učitelé-filozofové byli trestáni za to, že zneklidňovali mládež a vyučovali ne podle standardu.

Takže další pokus o zničení Ščetinina není náhoda. Jak řekl na zasedání „Press-klubu“ Alexandr Radov, jestli se dříve organizací pogromů zabývali úředníci, tak teď to dělají celkem milí novináři. Milí chlapci a děvčata se setkávají s tím, co nezapadá do jejich obvyklých představ, s tím, co se tak nepodobá té škole, jakou podle jejich mínění má být škola nebo jakým má být pedagog nebo jak má být zřízený systém školství, nejsou schopní existovat s tímto nepochopitelným jevem, jenž nepojme jejich vědomí. To, co nechápou, nemá právo na existenci - tohle je jejich jednoduchá a zdrcující logika.

To starý svět vychrstnul to, co zůstalo na dně, to poslední, hustou usazeninu totalitarizmu, jenž je agresivní a neotřesitelný ve své nenávisti k něčemu jinému, co se mu nepodobá. Starý svět, v němž není místo pro toleranci, kde děti mají být všechny stejné a učitelé mají vyučovat stále totéž. Začátek diskuse v „Press-klubu“ byl typický. Jeden z těch, kdo publikovali útoky na Ščetinina, řekl, že má důvody k obviňování, ale nejdřív by si chtěl poslechnout argumenty „pro“. Je překvapující, jak životaschopná je stalinská logika, podle níž kterýkoliv člověk se nejdřív má bránit a obviňovatelé se potom rozhodnou, do jaké míry je vinen ten, který se brání. O tom, že je vinen, nejsou pochyby, otázka je, do jaké míry je vinen a jak moc ho mají potrestat.

Hádat se s autory je nesmyslné, jmenovat je, znamená dělat jim reklamu a těšit jejich ješitnost, o což jim právě jde - zviditelnit se. Je třeba to vydržet, chápat, že jejich ústy mluví starý, dožívající svět, jejich rukou hýbe do nebe volající nevzdělanost a zloba. A oni sami, po pravdě řečeno, za nic nemohou, stejně jako za nic nemůže dítě, jež si hrálo se sirkami a zapálilo dům, v kterém žilo. Ale copak bude se školou, s budoucnem našeho školství ?

Podle našeho mínění Ščetinin udělal obrovský objev ve vzdělávání, kterého si samozřejmě nevšimli jeho odpůrci. Objevil jeho nový smysl. Ve své škole, na svém pedagogickém ostrůvku, vytvořil takový řád, který se stal právě obsahem vzdělávání. Samozřejmě, program, výukové předměty tady jsou, děti studují matematiku, biologii. Jenže to je materiál, ale obsahem je způsob života Tekosu. Stavění domů, obstarávání potravy, ochrana obydlí, umění, vzájemné vztahy. A ještě něco: všichni mluví o tom, že děti jsou různé a mají nejen odlišný rytmus studia, ale i různé oblasti, v nichž mohou naplno rozvinout své schopnosti. Ale zatím pouze Ščetinin dokázal to, že různé děti ve svém studiu postupují vyloženě individuálním tempem. A proto ščetininský žák může studovat fyziku 9. ročníku, ale architekturu podle vysokoškolského programu. Právě toto je neustálým vzděláváním.

Kdo dokázal něco podobného ?

Tohle je těžké si představit, natož to vymyslet a uskutečnit.

Samozřejmě, Ščetinin je génius. Samozřejmě, Michail Petrovič je umělec, myslitel, vynikající pracovník naší kultury.

Ale právě proto jeho umění ani jeho samotného nelze zařadit do předem určených rámců a klisé - ani do pochvalných, ani do hanlivých. Se Ščetininem

Ize a je třeba diskutovat, lze se od něj učit, je třeba ho jednoduše chválit - umělec nemůže žít bez chvály a bez uznání.

Ale se Ščetininem nelze jednat sprostě.

Vůbec, s nikým nelze jednat sprostě. A nikoho nelze ničit. Protože dříve nebo později se budeme stydět. To pouze mezi zločinci se praktikuje sebeutvrzování zničením toho druhého, ale v normálním společenství se lidé sebeutvrzují úctou a láskou nejen k sobě, ale i k ostatním.

Ideologičtí nájemní vrazi byli odsouzeni, ale co je to platné ? Je to pro ně odměna. Jejich páni jim všechno kompenzují. A budou se ještě více snažit. A vždy zůstanou nepotrestáni. Jak je potrestat ? Lidé jenom vyjádřili své mínění. Jednoduše udělali chybu, za chybné mínění se žádný trest nestanoví.

Jenže oni se nezmýlili. Když pojmenovali školu totalitní sektou, sledovali tím přesný cíl - odradit administrativní orgány od podpory nového překrásného počínu v Rusku. Vždyť všichni úředníci nepojedou do školy, aby si vyjasnili skutečný stav věci. Ale určitě se pokusí vyhnout se všem kontaktům. A co když ve škole je skutečně něco špatného ? A tak je škola bezbranná, fakticky je ponechána napospas, a nájemní vrahové se ihned budou snažit, co jim síly stačí, metodicky nanášet své údery.

A co my ? Vždyť před našima očima nejen pedagog, ale i děti... Chápete, více než tři sta ruských dětí je již po dobu dvou let zadupáváno do špíny, pomlouváno a ponižováno.

Nevěřím, že tohle dělají Rusové. Není to v ruské povaze. Ale díváme se na tuto štvanici. Dívají se na to vysoce postavení úředníci i prostí lidé. Díváme se na očividné sprostáctví a morální ubíjení dětí. Kým ?..

Ať o tom promluví ruští důstojníci. Ale nedej Bože, abychom museli svým dětem říci: „Žili jsme v té době, kdy ještě existovala škola akademika Ščetinina v Tekosu a učilo se tam tři sta dětí, jež toužily po překrásném Rusku.“

Musíme svým vnukům, jež budou žít na ruských statcích, říci: „A tahle škola, do níž teď s radostí chodíš, začínala za nás. Zachránili jsme ji.“

To všechno bude potom. A teď !

Michaile Petroviči, pedagogové Tekosu, pedagogové-novátoři ! Máte to těžké, samozřejmě... Ale velice dobře víte, že „k pravdě se nedostaneme loudajíce se“. A ještě děti ! Děti školy z Tekosu. Promiňte mi, mladí Rusové, jestli nedělám všechno, co bych měl... Ale já to dokážu. I mnozí ostatní lidé to dokážou. Je teď u vás teplo ? Dobře, jestli je teplo. Ať častěji nad vámi svítí sluníčko, ohřívá touhu každého z vás.

* * *

V naději, že dostanu radu, jak mám konat, pověděl jsem Anastasiinu dědečkovi o vzniklé situaci. Stařík stál opřený o hůl-samorost, která mu zůstala po otci, a pozorně poslouchal mé vyprávění. Po jeho ukončení a na mou prosbu o radu, co mám dělat ve vzniklé situaci, stařík nějakou dobu mlčel. Měl soustředěnou tvář. Pak zvedl hlavu, přimhouřil oči, jako by skenoval prostor, a začal mluvit:

„Nikomu nebylo jasno, ani mně, ani otci, ani vrchnímu žreci, jak se vnučce Anastasii podaří odhalit největší z tajemství a odpovědět na otázku, proč

se země začala proměňovat v něco zapáchajícího. Proč člověk dovolil, aby jím byla vyprodukována tělesná trápení a zmítání lidských duší.

Jestli dřívější pozemské civilizace byly považovány za velice rozumné, tak proč nezachovaly pro své děti šťastný způsob života ?

Ted' je možnost vrátit svět původně stvořený Bohem. Nikomu nebylo jasno, jak ho zachránit a nezopakovat dřívější chyby. A tady, prosím, stvořila svou myslí neuvěřitelnou kombinaci a ihned ji materializovala. Na všechny otázky budou dány odpovědi.

Anastasia stěsnává do jednoho století události, jež se vyvíjely v tisíciletích. Ona je opakuje. Ted' každý člověk tvého státu sám v sobě pocítí dějiny země. Ohodnotí je, udělá závěr a napíše ho do rodové knihy. Sebou, svými city, svou duší člověk dokáže poznat události tisíciletí.

Stejně tak, jako je ted' pomlouvána Anastasia, byli na Rusi pomluvení tví praotcové, když se ničila jejich kultura. Pohanství, vedizmus starodávné Rusi byl pojmenován barbarstvím, bezbarvou kulturou. Jak je možné dát lidem pocítit, pochopit, co se tam ve skutečnosti dělo ?

Svým příkladem vnučka ukázala snažení ruských praotců a na sobě ted' snáší údery potomků těch, kteří je očernili před současností, před dětmi a vnuky.

Nabídla všem lidem žijícím na zemi, aby si jako v divadelním představení, v historické hře, vybrali pro sebe roli. Potom ji zahráli a podívali se na situaci s odstupem. A dokonce ti, kteří vše budou pozorovat jako diváci, hrát roli diváka, prožívat a hodnotit události, sami budou usilovat o činy.

Zachoval jsem se ukvapeně. Chtěl jsi uslyšet odpověď, kdo klade překážky a vysílá urážky. Nuž, odpovím ti, pro žrece to není složité.

V cestě všem těm, kteří pochopili, zahořeli idejemi, jež vyslovila vnučka Anastasia, se snaží stát lidé. Ale nejsou to obyčejní lidé. Jsou to bioroboti, řízení malinkou sektou, jež vznikla dávno, a ne v Rusku."

„Ale já mám novinové výstřižky, jsou tam podpisy lidí, kteří psali články, v jednom se říká konkrétně, že proti Anastasii se postavilo misionářské oddělení Tulského biskupství. Mám sdělení lidí z různých regionů, v nichž se mluví o špatném vztahu některých křesťanských farností. Copak tam také jsou, jak říkáte, bioroboti, kteří se podřizují nějaké sektě ?"

„Lidé-bioroboti sami nevědí o své podřízenosti. Jednoduše je do nich již dávno uložen program. A tento program nepředvídal objevení Anastasie, a proto silně selhal. Určil své zničení."

„Taková informace mi nejde do hlavy. Kde mám hledat její potvrzení ?"

„Když ti to nejde do hlavy, tak to v klidu všechno zvaž svou logikou a důkazy také ve své logice najde každý, kdo je schopný myslet."

„Zvážit logikou ?"

„Ano. Jednoduchá a všem známá fakta. Podívej se, jak lze uvažovat, opíraje se pouze o fakta."

„Jak ?"

„Nejdřív si ujasni, co všem Anastasia navrhla udělat."

„No, navrhla všem lidem, aby si vzali ne méně než hektar půdy a zřídili na něm statek pro svou rodinu a pro budoucnost svého rodu. Anastasia říká, že když každá rodina vybuduje svůj rajský koutek, celá zem se promění v ráj. Ještě pověděla, jak lze sázet jedlé rostliny, aby zápasily s nemocemi člověka. Vyprávěla o zdravém způsobu života, o výchově dětí, o šetrném zacházení s přírodou, tvrdila, že v přírodě jsou rozptýleny myšlenky Boha. Zkrátka, vytvořila model, podle kterého se Rusko může stát vzkvétajícím státem, v němž budou žít šťastné rodiny.“

„Vyprávěním o rodových statcích Anastasia ve skutečnosti odhalila veliké tajemství božského bytí. Ukázala cestu návratu člověka do ráje. Je to jasné, pokud spojíme v jedno její výroky rozeseté v různých knihách.

Odhalila tajemství, jež po tisíciletí bylo utajováno silami temna. Zničily všechno, co by mohlo pomoci lidem, kdyby se o něm dozvěděli.

V druhém století takzvané vaší éry byla zničena poslední kniha napsaná ještě runovým písmem. V této knize se vyprávělo o božském způsobu života člověka. Mluvílo se v ní také o možnosti ovládnutí vesmíru prostřednictvím harmonického osvojení pozemku své rodové půdy a potom i celé planety, jež se jmenuje Zem.

Člověku, jenž dokonale ovládl Zem, otvírala se možnost osvojení jiných planet vesmíru. Tento způsob ovládnutí jiných planet nebyl technokratický, ale psychotelepatický.“

„Ale cožpak nikdo z velkých mudrců ani jednou nemluvil o půdě tak jako ona?“

„V žádném z dnes existujících traktátů, Vladimíre, nenajdeš zmínku o vynálezu, který přinesla lidem Anastasia. A co víc, po šest tisíc let jsou lidé odváděni od porozumění půdě. Podvrhují se jim všemožná učení a tvrdí se, že pravda je v nich. Člověk vystuduje jedno učení, vbrzku zjistí, že pravda v něm není a jemu se ihned podsouvá další. Studuje druhé, třetí... tak ubíhá život, ale podstatu života člověk nepochopil ani v okamžiku smrti.

Mezitím intuitivně přece tíhne k půdě, k jejímu velkému poznání. Když síly tmy pochopily, že se jim tuto touhu nepodaří vytrhnout z lidských duší (s kořeny), rozhodly se zkompromitovat přitažlivost půdy.

Celkově bylo v dějinách množství úskoků. Ale v průběhu posledních šesti tisíc let se půdou nikdo uvědoměle nezabýval.“

„Uvědoměle, to je tak, jak říká Anastasia?“

„Ano, tak, jak to říká a tak, jak ji lidé chápou.

Anastasia obrátila celou lidskou společnost na překrásnou cestu. A teď jí v tom nikdo nedokáže zabránit. Její touhu ve svých srdcích již nese množství lidí.“

„Ale vždyť někdo dělá potíže, pomlouvají čtenáře i Anastasii. Kdyby chápali, že se tomu nepodaří zabránit, nepomlouvali by.“

„Teď se, Vladimíre, prostřednictvím těch, kteří pomlouvají, vyšší hierarchie pokouší nedopustit začátek nové éry bezprostředně v Rusku. O něco později v jiném státě představí tuto ideu ve znetvořené formě. A pokusí se ji znevážit.

Anastasia dokázala toto všechno předvídat. A její tah, jenž předem vymyslela, právě porazil vrchního žrece. Anastasia chápala: potom, co odhalí podstatu člověka a země, zdaleka ne všichni lidé dokážou odolat okamžitému kontaktu s půdou.

Spěch může uškodit, vždyť nejdřív je rozhodně třeba vytvořit svůj prostor v myšlenkách.

Ted' v Rusku pomluvači kladou překážky, ale vždyť lidé touhu nezrazují a neústupně v myšlenkách vytvářejí svůj prostor.

Samozřejmě, systém je silný, ale nelze neodůvodněně obviňovat všechny lidi. Mezi duchovenstvem kolují různé názory na Anastasii."

„Vím to, nejednou jsem se setkával s duchovenstvem, které chápe a podporuje Anastasii."

„Ty a tví čtenáři potřebujete chápat, pro koho je nevýhodná informace, jež se objevila v Rusku."

„Myslím si, že mnohé státy, jež se považují za rozvinuté, by si nepřály najednou uvidět jiný stát rozvinutější."

„Je to logické. Ale v každé zemi žije mnoho lidí a co si myslíš, sledují všichni pozorně události v Rusku, analyzují je ?"

„Samozřejmě, že ne všichni. Ale jsou konkrétní zájemci."

„Například, kdo ?"

„Kdo ? Například ti, kteří obchodují s léky, dovážejí je do Ruska ve velkém množství. Je pro ně nevýhodné, aby Rusové přestali být nemocní."

„Ještě."

„Ještě... Dováží se k nám z ciziny velké množství potravin a při uskutečnění Anastasiina plánu to bude naopak, Rusko bude dodávat potraviny mnohým státům. A nebude v tomto mít konkurenci."

„Takže Anastasiin plán není nevýhodný pro obyvatele různých zemí, ale pro určitou kategorii lidí a ti se mohou nacházet v jakémkoliv státě včetně samotného Ruska ? Ano ?"

„Ano. V podstatě je to tak."

„Ted' mi pověz, může mít tato kategorie lidí, vlastníci velkého kapitálu, své služby, jež sledují tendence rozvoje světa ?"

„Samozřejmě, všechny velké společnosti mají takové služby. Jinak zkrachují. Dokonce existují školy, jež připravují takové lidi."

„Dobře. Takže velké společnosti mají služby, jež se zabývají rozvojem svého byznysu v různých zemích. A mohou působit na vytvoření pro ně vhodných podmínek."

„Ano."

„Souhlasil jsi. Dobře. Další logický řetězec tě přivede právě k tomu, že podobné služby mohou vlastnit vlády celých států. V dějinách takových příkladů bylo hodně a nejvýznamnější ze všech se týká právě malé židovské skupiny, jejíž pomocí je teď řízena Amerika, Evropa a Rusko. I když ony byly pouze nástrojem ve žrečovských rukou."

„V jakém vztahu jsou křesťanská biskupství, jež vystoupila proti Anastasiiným idejím, a tato skupina ?"

„Vždyť jsem ti říkal, že ti, kdo vystoupili jako bioroboti, jsou určitým typem lidí. Je vytvořen pod vlivem programu žreců a rozptýlené malinké židovské skupiny.“

„Kde se dají najít důkazy podobných tvrzení ?“

„V historických faktech. Podívej se na ně pozorně a nezaujatě.“

(1 6 .)

K ŽIDŮM, KŘESŤANŮM A NEJEN K NIM

Obraceje se na židy a křesťany, doufám v chápavost alespoň části stoupenců těchto dvou ideologií, které se vzájemně vylučují. Chápu, že zdaleka ne všichni si uvědomují cíl, kvůli kterému jsem nucen dotknout se daného tématu. Jakmile jsem se v předchozí knize zmínil o židech a křesťanech, ihned se někteří cítili uražení. I když podstata toho, co řekla Anastasia, má pouze jeden cíl - odhalit příčiny konfliktů mezi národy. Konflikty, ke kterým dochází nepřetržitě po dobu pěti tisíc let.

Když jsem pracoval na této knize, zdravý rozum mi napovídal, že by bylo lepší, kdybych se židovského a křesťanského tématu nedotýkal. Nač dráždit část čtenářů, a co víc, štvát je proti sobě ? Nicméně, disponuji určitou informací a myslím si, že nejsem oprávněn ji zatajovat, i kdyby se někomu zdála jakkoliv nepříjemná.

Když jsem uváděl informaci o hebrejských pogromech, ke kterým dochází již nejedno tisíciletí, zmínil jsem se pouze o historických faktech, snažil jsem se, jak jen to šlo, nekomentovat popsané události a nehodnotit je subjektivně.

Cíl je jediný - pokusit se zabránit dalšímu obrovskému pogromu v několika státech najednou.

Tento pogrom svými rozměry může být značně větší než ten, který byl uskutečněn v dobách hitlerovského Německa. Je skoro neodvratný. Zabránit mu dokáže pouze jediné - dostatečná úroveň chápání příčin předchozích pogromů a patřičné činy na odstranění těchto příčin.

Pokusím se neodvolávat se na tvrzení poustevníků ze sibiřské tajgy - Anastasie a jejího dědečka, nehledě na to, že osobně pro mě se rok od roku stávají stále pádnější. Jiným lidem mohou připadat jako výmysl. Pokusím se sestavit důkazy ze všech známých faktů nebo těch, o jejichž existenci se může každý přesvědčit.

Takže, jak je známo z historických pramenů, pogromy Židů začaly v období egyptských žreců. V průběhu posledního tisíciletí k nim docházelo pravidelně přibližně jednou za sto let. Probíhaly v různých zemích, jež se v té době staly křesťanskými. A s každým stoletím byly stále rozsáhlejší. Poslední velká akce na zničení Židů byla uskutečněna hitlerovským Německem v letech 1939 až 1945. Židé byli upalováni v pecích koncentračních táborů, stříleni, udušeni plynem. Podle různých pramenů bylo během tohoto období vyhubeno kolem šesti milionů Židů.

Pravidelnost opakujících se událostí spojených s likvidací Židů národy různých zemí již v průběhu tisíciletí jasně a přesvědčivě napovídá o existenci nějakých příčin, jež vyvolávají tyto události. Ale právě skutečné příčiny se někdo důkladně snaží skrýt.

Veřejné sdělovací prostředky - tisk, rádio a televize - se snaží tohoto velice ožehavého tématu nedotýkat. Pouhá zmínka o podobném tématu v médiích se považuje za podněcování národnostní nesnášenlivosti.

Ve skutečnosti ale podněcování národnostní nesnášenlivosti spíš může posloužit zamlčování palčivých otázek, jež znepokojují společnost.

A o tom, že židovská otázka společnost zneklidňuje, svědčí množství faktů.

Mnozí lidé vědí o vystoupení ruského generála, poslance Státní dumy, jenž na jednom z veřejných shromáždění prohlásil: „Všichni Židi z Ruska pryč.“

Řada poslanců Státní dumy generála odsoudila. V tisku mu, samozřejmě, slovo nedali. Nikdo s ním nepolemizoval. Proč? Možná, že tento generál je jediný člověk v Rusku, jenž má takové mínění, a stojí zato utrácet drahocenný čas vysílání na spor celé společnosti s jediným člověkem?

Dovolují si tvrdit, že není jediný. A je jich mnoho mezi generály, úředníky a mezi mládeží. Počet lidí, kteří si myslí, že všechno neštěstí pochází od Židů, se zvětšuje ze dne na den. Mlčení tisku dává možnost narůstání kritické masy. Uvedu čísla, jež tomu více než výmluvně nasvědčují.

Počínaje rokem 1992 bylo v Rusku různými vydavatelstvími vydáno více než padesát knihusvědčujících Židy. Do toho dosti solidního počtu nepatří samizdatové materiály, početné noviny a časopisy.

Tyto publikace neleží na pultech obchodů, nepráší se na ně v knižních skladech. Jdou na odbyt z rukou do rukou. Mnohé z nich jsou čtením úplně roztřepené, jak se říká, až do děr. Po těchto publikacích je poptávka. A to, že se o otázce, která zneklidňuje množství lidí, nediskutuje v tisku, tito lidé hodnotí jednoduše - „všechn tisk je v rukou Židů.“ Argumenty těchto lidí jsou takové, že nepřipravený člověk těžko může s nimi diskutovat.

* * *

Do kupé ve vlaku, kterým jsem se vracel z Petrohradu do Moskvy, vešli dva muži a mladá dívka. Muži byli oblečení do tmavých košilí a opásaní širokými důstojnickými řemeny. Podle všeho unavení nějakými bouřlivými událostmi zalehli na vrchní lůžka.

S dívkou, jež také byla stroze oblečená, jsem se dal do řeči. Ukázalo se, že se vracejí ze sjezdu, jak se vyjádřila, „patriotických sil Ruska“.

„A co bylo tématem na vašem sjezdu?“ zeptal jsem se dívky.

„Boj se židovským světem,“ hrdě odpověděla.

„Jak můžete bojovat v Rusku s někým, kdo se nachází, například, v Evropě, Americe?“

„Máme své přívržence v Evropě i Americe. Nejsme se všemi v kontaktu, ale známe mnohá hnutí, jež sdílejí naše názory. Vbrzku se proti světovému židovství spojí patrioti různých zemí.“

Dívka mluvila ochotně a odvážně, buď na něčí příkaz nebo z vlastní iniciativy plnila roli agitátora svého, jak byla přesvědčena, „patriotického“ hnutí.

Zeptal jsem se dívky:

„Řekněte mi, vám osobně Židé nějak ublížili ?“

„Samozřejmě, že mi ublížili. Kvůli nim jsem nucena žít v chudém a špinavém státě, jenž se plazí před Západem a jí po něm zbytky.“

„A proč si myslíte, že příčinou neštěstí ve státě jsou Židé ?“

„Proto, že mají zvláštní program. Podvést, okrást jeden stát, potom druhý, třetí. A když se první zotaví, opět ho okrást. Vždyť nás nepovažují za lidi. Přečtěte si, co je tady napsáno. Jsou to výpisy některých citátů z Talmudu,“ podala mi tenkou brožuru.

Otevřel jsem ji a začal jsem číst. Nebudu uvádět tyto citáty, protože tehdy v průběhu rozhovoru, bylo pro mě těžké posoudit, do jaké míry odpovídají tomu, co se říká v Talmudu. Ale to, že se podle Starého zákona Židé vybízejí, aby se považovali za vyvolený národ, jsem věděl. Tady jde o něco jiného. Žasl jsem nad zuřivou agresí mladé „patriotky“ a pomyslel jsem si, že je třeba se konec konců podívat pravdě do očí.

Příčiny nepřetržitých konfliktů uvnitř mnohých států se skrývají v tom, že ve stejnou dobu a ve stejné společnosti existují dvě náboženství-ideologie, jež se navzájem vylučují.

Pojďme se zamyslet, co je to náboženství ? V první řadě je to ideologie, která **vytváří určitý typ člověka a zapojuje ho do určitého programu činů.**

Náboženství, v tomto případě židovského národa, definuje tento národ jako jediný Bohem vyvolený, a dokonce konkretizuje, diktuje jeho činy vůči ostatním národům.

V křesťanství se říká, že člověk-křesťan je otrok a teprve po pozemském životě někteří budou mít možnost si odpočinout v ráji. Bohatí se do ráje dostanou těžko. Je třeba milovat bližního svého a rozdělit se s ním o svůj majetek.

V Talmudu se říká: „Všechno je tvé“, v Bibli - „Všechno odevzdej.“ To je dobrá kombinace. Tyto dvě ideologie, jež se vzájemně vylučují, jak je nám známo, pochází z jednoho zdroje, z Izraele. Ale neznamená to, že je zpracovali právě Židé. Důležité je něco jiného - nevyhnutelnost konfliktu.

To, že konflikt mezi přívrženci dvou ideologií je nevyhnutelný, lze dobře vidět na chování dokonce malých dětí. Jestli jednomu dítěti řekneme, že všechny hračky, jež vidí, patří pouze jemu a druhému vsugerujeme, že hračky, které mu patří, musí odevzdat, když je někdo bude potřebovat, co se stane ?

Dítě možná jednou nebo dvakrát bude souhlasit s tím, že odevzdá své hračky, ale určitě nepocítí lásku k tomu, kdo mu je vezme. Pak bude chtít vrátit alespoň něco, natáhne ručičku, ale nic nedostane. Nakonec začne plakat nebo se pokusí použít sílu.

Vypadá to tak, že se pomocí dvou rozdílných ideologií předurčuje konflikt dokonce mezi dětmi, jež se narodí v budoucnu.

Národnost v tomto případě nemá žádný význam. I kdybychom ze všech Židů udělali křesťany a ze všech křesťanských národů Židy, budou vznikat stejné konflikty.

Neustálý boj neprobíhá mezi různými národnostmi, ale mezi různými ideologiemi, jež „využívají“ národnost !

Nejednou jsme mohli slyšet, dokonce od velice kulturních a vzdělaných lidí, o toleranci vůči různým náboženstvím. Státní дума přijala zákon trestající ty lidi, kteří podněcují k národnostní a náboženské nesnášenlivosti. V televizi vidíme, jak vůdcové různých náboženských konfesí se společně účastní vládních společenských akcí.

Zdálo by se, že všechno je v pořádku, inteligentně a správně. Avšak extremismus se tím nezmenšuje. A jsou nám ukazovány zaminované plakáty s nápisem „Bijte je !“ a slyšíme informace o explozích u veřejných institucí...

Tak o co jde ? Všechno je velice jednoduché. Samotnými krásnými slovy a provoláními není možné situaci změnit.

A nejen to, díky nim se jen zhoršuje, šikovně se za těmito slovy skrývá. Skrývá se, aby v čase „X“ byl vyhozen do povětří a zničen stát.

* * *

„Je třeba se chovat tolerantně ke všem náboženstvím.“ Dobře. Například já, a myslím si i mnozí další lidé, nejsme proti tolerantnímu chování.

Ale co se přitom děje se samotnými náboženstvími ? Děje se následující. Každé z nich se ze všech sil co nejrychleji snaží získat větší moc, přitáhnout na svou stranu co nejvíce přívrženců. Když nakonec pocítí, že dosáhly dosti pevné pozice, dvě ideologie se nevyhnutelně pouštějí do boje. O tomto jasně svědčí dějiny nekonečných konfliktů. Ale lidstvo, jako zakódované, v průběhu mnoha století dopouští se stále stejné chyby.

Věděli o tomto žrecové - tvůrci dvou ideologií ? Věděli. Nemohli to nevědět ti, kteří jsou schopní působit na miliony lidí různých zemí. Ti, kteří jsou schopní kódovat lidi.

Skutečně chtěli obšťastnit hebrejský národ, když mluvili o jeho vyvolenosti ? Dějiny ukazují, že cíl byl úplně jiný. Po staletí byl židovský národ používán jako loutka, jako obětní beránek, jako štít, jenž lidem nedává možnost, aby si všimli těch, kteří „hrají svou hru“, v níž využívají židy a křesťany jako pěšáky v nesložité partii. Jedněm i druhým toto kódování přináší pouze utrpení.

Posudte sami, kam teď všechno směřuje. Ve světě se hromadí stále více agresivní energie. Pokračuje konflikt mezi Izraelem a Palestinou. Při použití vojenské techniky a podpory USA může Izrael okupovat a donutit Palestinu, aby se podřídila jejich požadavkům. Ale to vůbec nebude znamenat vznik vzájemné úcty mezi dvěma národy, jež žijí v sousedství. Všechno je naopak, v celém muslimském světě prudce poroste množství agresivní energie vůči Židům. Tato energie se rozhodně projeví až nekonečnými teroristickými útoky na teritorium Izraele a USA. Ale tady nejde konkrétně o izraelsko-palestinský konflikt.

Mnohým lidem žijícím na planetě začíná být stále očividnější bezvýchodnost cesty vývoje pozemské civilizace.

AIDS, narkomanie, zločinnost, technogenní katastrofy požírají lidi. Drtivá většina lidí je zbavena možnosti používat potraviny, které by neškodily zdraví, pít čistou, a ne znečištěnou vodu, dýchat čistý, a ne škodlivý vzduch.

A co když tyto masy budou disponovat informací o skutečné příčině sociálních a technogenních kataklyzmat. Objeví se vůdcové, kteří jim ukážou

na skutečné viníky skličující planetární situace, odhalí jejich hru, cíle, úkoly ?

Právě tohoto se bojí světoví ideologové. Proto ve snaze nedopustit vznik všenárodního hněvu podvrhují stále tutéž prověřenou kartu - Židy. Prý mohou za všechno - chyťte je. Rozhněvané masy se vrhají na všechny Židy bez rozmyslu.

To už se v minulosti nejednou stalo. Vrhají se na ně v domněnání, že likvidují zlo. Ve skutečnosti jenom „vypouštějí páru“.

(17 .)

DO HLUBIN HISTORIE

Vyprávění Anastasiina dědečka mě zasáhlo svou neobvyklostí a jednoduchostí důkazů. Posléze jsem porovnával jeho závěry s jinými prameny a byl jsem ohromený shodou faktů. Faktů, jež přiváděly logické myšlení k určitým závěrům. A ve svém následujícím vyprávění se pokusím spojit závěry Anastasiina dědečka s jinými prameny.

V prvním století našeho letopočtu se drobné skupiny věřících i nevěřících Židů, kteří žili jak v Izraeli (Palestina), tak i na území Římské říše, začaly spojovat do samostatného hnutí uvnitř judaismu - vznikla malinká křesťanská obec z lidí, kteří svatě věřili odkazům Ježíše Krista a v jeho brzké vzkříšení. Tento fakt se potvrzuje množstvím historických monografií, včetně samotné Bible.

Jednoduše řečeno, fakt, že mocné křesťanské učení začalo schůzkami malinké židovské obce, je potvrzen.

Ale teď se pokusme určit, jakým způsobem učení této malinké obce najednou bylo zavedeno v Římské říši, dnešní Evropě a v Rusku ? Jak se vůbec o něm dozvěděli v mnohých zemích, jestli dokonce v samotném Izraeli o něm věděli nemnozí ?

Podle slov Anastasiina dědečka, žrecové, kteří řídili Židy toho období, postřehli, že při určitém dopracování, nebo přesněji přepracování může křesťanské učení vytvářet otrocký typ člověka, jehož lze jednoduše řídit. Tento typ částečně nebo téměř úplně odpojuje vlastní logické myšlení a člověk začíná věřit tomu, co říkají kněží nebo ještě někdo další. Přesněji - vytváří se člověk-biorobot podřízený zadanému programu.

(Člověk-biorobot - to je člověk, jenž je svolný, samozřejmě ne zcela dobrovolně, ale pod vlivem speciálního okultního programu, věřit v nereálný svět. A jelikož nereálný svět někdo buduje a za určitým cílem, pak tento někdo tvrdí, že zná zákony nereálného světa a žádá člověka, aby se jim podřizoval. Ale fakticky ho podřizuje sobě.)

Dále žrecové judaismu, kteří v té době měli nejen znalosti, ale i praktické zkušenosti jak uvádět učení pro ně potřebná mezi lidské masy, připravili stovky hlasatelů křesťanů, zásobili je penězi a poslali do různých zemí šířit potřebné učení.

Nepřímým potvrzením podobného faktu je následující.

Koncem druhého století našeho letopočtu hebrejské křesťanské obce najednou rozvinuly obrovskou misionářskou činnost v různých zemích. A této činnosti předcházela intenzivní evangelizace (vydání a šíření křesťanské židovské Bible).

Všem je dobře známo, že vydání knih i dnes potřebuje peníze. V starodávných časech byly na výrobu každé knihy zapotřebí velké peníze. Nemalé prostředky byly zapotřebí i na cestování do jiných zemí. Takové cesty si mohli dovolit kupci nebo bohatí vznešení lidé.

Takže takovou finančně náročnou a rozsáhlou akci uskutečnila obec, jež se z větší části skládala z vesničanů ?

Samozřejmě že dostali odbornou teoretickou přípravu a nemalé finance. Pozornost ze strany žreců, morální a materiální podpora dělaly z obyčejného věřícího křesťana fanatika.

Jen si představte izraelského rolníka, kterému se najednou říká: „Vidíme v tobě velkého misionáře a hlasatele. Nějaký čas budeš studovat, pak dostaneš peníze a budeš učit lid, ale... Ale ne v naší zemi. Musíš jít do jiných zemí."

A tak se zaškolili, dostali peníze a šli. Šli do jiných zemí. A jaký byl výsledek ? Dosáhli úspěchu ? Ani trochu. Obyvatelstvo všech zemí odmítalo židovské hlasatele. A nejen odmítalo, ze začátku je lidé poslouchali, potom žádali, aby odešli, příliš neodbytné bili, poštvali na ně psy.

Důkazem toho jsou četná fakta z dějin Římské říše té doby, kam byly nasměrovány hlavní síly hlasatelů.

Důsledkem rozsáhlé akce bylo pouze vytvoření sítě křesťanských obcí v řadě míst Římské říše. Ale ty nijak neovlivňovaly základy tradičních náboženství.

Starověký Řím byl dál pohanský. Tyto sekty neměly žádný vliv ani na politický život impéria, ani na vytváření člověka nového typu, otroka-biorobota, o kterém snili žrecové. Hlasatelé první vlny nebyli v oblibě u římských císařů.

Císař Nero, jenž klidně reagoval na různé pohanské náboženské představy, neměl v lásce pouze křesťany. Ze svých území křesťany vyháněli císaři Dionisius (249 až 251), Diokletianus (284 až 285) a Galerius (305 až 311) - jeden z jejich hlavních pronásledovatelů.

Úspěchu dosáhli teprve hlasatelé druhé vlny. Šířitelé druhé vlny již nebyli náboženští fanatikové. Žrecové je připravili takovým způsobem, že na jedné straně uměli krásně mluvit o víře, na druhé - měli psychologické znalosti a mohli působit na člověka, využívající jeho snažení ve svůj prospěch.

Úkolem hlasatelů druhé vlny bylo působení výhradně na vládce. Vládce byl ujišťován o tom, že křesťanská víra upevní jeho vládu, udělá ji věčnou, stát bude pod kontrolou, plně řízený a vzkvétající.

S tímto cílem byly uvedeny doktríny: „Veškerá moc pochází od Boha", „Vládce je zástupce Boha na zemi."

Zpověď umožňovala kontrolovat myšlenky, tužby a činy každého obyvatele státu. Jedním slovem, začalo se s ujišťováním vládců, že pokřesťanštění státu vytvoří nejlepší podmínky pro vládnutí.

Navenek to vypadalo skutečně tak, ale pouze navenek. Vládcové, kteří podlehlí těmto úskokům, netušili, že se v podstatě sami ocitají pod vládou jiných sil.

Pozice křesťanství v Římské říši se začala výrazně upevňovat od roku 312, kdy se podařilo přesvědčit císaře Konstantina o jeho vlastním prospěchu z křesťanských

kostelů ve státě. Konstantin byl ochoten vzít je pod záštitu, nicméně podporoval také chrámy římských bohů.

V důsledku toho se pozice křesťanství v Římské říši výrazně zlepšila, bohatství se zmnožilo a následující generace křesťanských biskupů získaly moc římských senátorů.

Tento fakt a mnoho dalších vypovídají o tom, že se dané učení nebylo schopno vyvíjet a nějak výrazně působit na společnost bez podpory světských vládců. Jeho vůdcové vždy sami usilovali o vládnutí.

Moc římské církve je velká i dnes, ale Římská říše již neexistuje. Je to náhoda ? Výjimka z pravidel nebo zákonitost ? Odpovědět na tuto otázku mohou dějiny států následujících století, až do dnešního dne.

Nikdo nedokáže jmenovat ani jeden stát na naší planetě, který by s příchodem křesťanství začal vzkvétat. A naopak, lze vyjmenovat řadu států, jež postihl smutný osud Římské říše.

A ještě jeden zajímavý historický fakt. Absolutně ve všech zemích, jež přijaly křesťanství, se vbrzku objevovali Židé nekřesťanského náboženství a vyvíjeli velice zvláštní činnost. Neuvěřitelně lehce bohatli.

Jejich činnost ve všech křesťanských zemích nabírala takového rozsahu, že si jí nemohli nevšimnout jak lid, tak i vlády těchto států. Když v nějaké zemi tato činnost dosahovala kulminačního bodu, lid začínal bít Židy. Vláda je vyháněla ze státu.

Již od začátku druhého tisíciletí našeho letopočtu jsou známá početná fakta o protižidovských pogromech v různých křesťanských zemích.

V roce 1096 byly na Rýnu vyhnány a zničeny desítky židovských obcí. V roce 1290 byli Židé vyhnáni z Anglie. Na konci 14. století bylo ve Španělsku popraveno více než 100 000 Židů. (Pravda je, že za nějakou dobu se opět tiše vraceli do těchto zemí.)

Tento seznam historických faktů lze značně zvětšit. Ale nač ? I bez toho je absolutně jasno, že situace, jež se stále opakuje po dobu mnoha století a podobají se, jsou naprogramovány.

A jelikož následky nesou představitelé křesťanského světa i samotní Židé, musí existovat třetí osoba, která je nenese. Pro tuto třetí osobu je typ člověka křesťanského světa i žida-Hebrejce pouhým biorobotem, kterým lze velice jednoduše manipulovat.

Kdo je tato třetí osoba ? Historikové-badatelé, kteří se snaží přijít na podstatu, dostat se ke kořenům bakchanálie ve světě, která přetrvává již po tisíciletí, vždy ukazují pouze na Židy. Prý mohou za všechno. Ale jestli existuje třetí síla, tak Židé, stejně jako křesťané, jsou pouze loutkami-bioroboty v ruce této třetí síly.

Je dnes možné určit a dokázat její existenci ? Samozřejmě, že je. Pomocí čeho ? Pomocí historických faktů a logického myšlení. Posuďte to sami.

* * *

Mezi židovskými stavy je jeden rod, stav, národnost, kasta, lze ho pojmenovat jakkoliv, vždyť podstata není v názvu. Pro stručnost je pojmenujeme „Levitové“.

Existují historické prameny, jež mluví o tom, že praotci Levitů jsou egyptští žrecové. Opíraje se o více známé prameny, konkrétně o Starý zákon, můžeme zjistit, že Levitové měli zvláštní postavení.

Například podle izraelských zákonů se nezúčastňovali vojenských akcí. Nikomu nemuseli platit žádné daně. Soupisu izraelského obyvatelstva, o němž se zmiňuje Starý zákon, Levitové nepodléhali.

Během pochodů, při stavění stanů se izraelské rody, jež čítaly od padesáti do sto padesáti tisíc lidí, rozmísťovaly do kruhu. Každý měl předem určené místo. Postavit svůj stan na jihu, severu, západu nebo východu tábora, a kde postavit hlídku. Levitové byli vždy umístěni v centru. Povinností všech izraelských rodů ve skutečnosti byla ochrana Levitu.

A čím se vlastně zabývali představitelé tohoto stavu Levitů ?

Jejich povinností bylo určit ze svého středu kněze, dohled nad dodržováním zákonů ustanovených pro Židy. Přičemž tyto zákony určovaly, co se má jíst, jak se má zacházet s nevěrnými, kam se má chodit.

Přísná a konkrétní reglamentace, jež zachycovala celý den od rána do večera a také nařizovala kdo a kde, v jakých zemích se má nacházet. S kým se má válčit.

Takže Levitové byli faktickými správci židovského národa. A podle všeho velice kvalitními správci.

Těžko říci, zdali sami Levitové byli Židy. Zdaleka ne všechny zákony, které má dodržovat každý Žid, se vztahovaly na Levity. Například na rozdíl od židovského zákona, povinného pro všechny, se u nich nesmělo dělat obřizku osmý den po narození.

Takže znajíce tajné vědy egyptských žreců, majíce možnost experimentovat, pozorovat a přemýšlet, Levitové, zbavení vojenské povinnosti a obyčejných prací, mohli z generace na generaci až do dnešního dne zdokonalovat své znalosti. Jak to „až do dnešního dne“, může někdo zapochybovat, nějak jsme neslyšeli o takové národnosti nebo stavu - Levitové. Angličané, Rusové, Francouzi jsou mnohým povědomí, ale z nějakého důvodu o nejrozumnějších k tomu všechno řídících Levitech málokdo ví.

Vždyť je to proto, že stejně jako egyptští žrecové mají zůstat ve stínu. A když se něco stane, veškerá nelibost padá na Židy, vykonavatele jejich vůle.

Proto jsou také v různých zemích světa Židé v průběhu tisíciletí ničení. Za co ? Za to, že se všemožnými způsoby snaží mít co nejvíce peněz. A toto se mnohým z nich daří.

A co s tím mají společného Levitové ? Jaký je jejich zájem nebo užitek z toho, že v Anglii, Španělsku nebo Rusku Židé udělají svou politiku a převedou do své banky podstatnou část státních nebo soukromých prostředků ? Jedním slovem, přivlastní si je ? Lid, vládcové toho či onoho státu uvidí nepěkné činy, začnou bít Židy, prostě se k nim špatně chovat. Vždyť se takhle lze dostat i k Levitům. Tudíž může se zdát, že v činech moudrých Levitů není žádná logika. A nemají důvod k tomu, aby moudře radili Židům, vytvářeli své důmyslné kombinace. Manipulovali celými státy.

Vypadá to, že mají. Přímý zájem, jednoduchý a konkrétní. Peníze ! Bohatí Židé,

ať jsou v jakémkoliv státě, mají povinnost platit část svého zisku Levitům. Důkazy ? Prosím ! Podle Starého zákona Izraelci mají odevzdávat desetinu svého výnosu Levitům. Naprosto přesně to zní takhle:

„...Všechny oběti pozdvihování svatých darů, které pozdvihují Izraelci k Hospodinu, dávám tobě a s tebou i tvým synům a dcerám provždy platným nařízením. Je to smlouva potvrzená solí, provždy platná před Hospodinem pro tebe i pro tvé potomstvo. Hospodin řekl Áronovi: „V jejich zemi nebudeš mít mezi nimi dědictví ani podíl. Tvůj podíl i tvé dědictví uprostřed Izraelců jsem já.

Léviovcům dávám v Izraeli za dědictví všechny desátky za jejich službu, neboť oni konají službu při stanu setkávání. Izraelci ať se už ke stanu setkávání nepřibližují, aby se neobtěžili hříchem a nezemřeli. Službu při stanu setkávání budou konat pouze lévijci; sami budou odpovědní za každou svou nepravost. To je provždy platné nařízení pro všechna vaše pokolení. A nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví. Zato dávám lévijcům za dědictví desátky Izraelců, které pozdvihují k Hospodinu v oběť pozdvihování. Proto jsem jim řekl, že nebudou mít uprostřed Izraelců dědictví.'

Hospodin promluvil k Mojžíšovi: Mluv k lévijcům a řekni jim: Když převezmete od Izraelců desátky, které vám od nich dávám do dědictví, budete z nich pozdvihovat v oběť Hospodinu desátý díl z desátku. To vám bude uznáno za vaši oběť pozdvihování, jako by šlo o obilí z humna a o šťávu z lisu. Tak budete pozdvihovat také vy oběť pozdvihování Hospodinu, totiž ze všech svých desátků, které od Izraelců přijmete, a z nich odevzdáte Hospodinovu oběť pozdvihování knězi Áronovi. Ze všech darů vám náležejících budete pozdvihovat každou oběť pozdvihování Hospodinu, svatý díl ze všeho nejlepšího. Dále jim řekneš: Když budete pozdvihovat to nejlepší z nich, bude to lévijcům uznáno jako výtěžek z humna a lisu. Smíte to jíst spolu se svými rodinami kdekoli, neboť to je vaše mzda za vaši službu při stanu setkávání. "(Čtvrtá Mojžíšova 18, 19-31)

Někdo si pomyslí, co má společného dva tisíce let starý zákon se současným dnem ? Na což lze odpovědět. Copak dnes mezi Židy nejsou věřící, kněží a rabíni ? Samozřejmě, že jsou ! A samozřejmě většina Židů se drží náboženských kánonů. A jestli je tomu tak, zkuste si představit, jak obrovský kapitál, rozptýlený v bankách různých států, vlastní Levitové.

Přičemž si nemusí dělat starosti o nedotčenost a znásobení svého kapitálu. Mnozí bankéři v různých státech - jsou Židé, a je to jejich úkol. Samozřejmě, v pravý okamžik mohou Levitové napovědět, do čeho je lepší vložit peníze. Jaká zřízení, uskupení, jakou opozici má podporovat vláda nebo naopak, zničit je za pomoci finančních intrik.

Anastasiinu informaci o tom, že lidské společenství na celé zemi řídí pouze několik žreců, bylo možné zpochybnit. Ale teď, když se vytvořil logický řetězec, lidé, kteří jsou schopni logicky myslet, nemohou mít pochybnosti. Fanatiky nepočítám.

A logika tkví v následujícím.

Z Egypta vychází pod vedením žreců kolem milionu Židů. Nejbližšími pomocníky žreců jsou Levitové, jejichž úkolem je vytvářet z Židů určitý typ lidského individua. Za tímto účelem je stvořeno ideologické náboženství, jež nabízí sérii obřadů a svérázný způsob života.

Levitům se daří zvládnout jim určený úkol. Ideologie, jež byla vytvořena před několika tisíci lety, vládne Židům i dnes. Odlišuje je od lidí mnohých národností na zemi.

Jedním z hlavních postulátů této ideologie je tvrzení, že mezi ostatními národnostmi, obývajícími zemi, jako vyvolený národ Bůh vybral pouze Židy.

A tak ideologie existuje i dnes, existují Židé, pokračují konflikty, mnozí o nich slyšeli. Ale kdepak jsou Levitové? Slyšíme o nich často? Téměř vůbec ne. A v tomto je jejich vychytralost nebo moudrost, lze to pojmenovat jakkoliv, ale oni jsou.

Tedy si představte, na zemi existuje nepočtené společenství lidí vlastních ve větší míře než všichni ostatní lidé ezoterické znalosti a v průběhu tisíciletí získávají stále větší zkušenosti v praktickém působení na masy. Může se jim vyrovnat nějaký ústav, jenž se zabývá problémy vývoje státu, vytvářením ideologie?

Toto není možné z mnoha příčin. Hlavní z nich jsou následující.

Levitové předávali svým potomkům ezoterické znalosti z generace na generaci, předávají je i dnes. Současná věda ezoterické znalosti neuznává. A tudíž jejich zkoumáním se přinejmenším seriózně nezabývá.

Taková absurdní situace není náhoda. Proč absurdní? Posudte to sami.

Z jedné strany stát oficiálně uznává některá náboženství, ale vždyť to je také úplná ezoterika. Stát dokonce vytváří zvýhodněné podmínky pro jejich materiální situaci. Z druhé strany, nevytváří své vědě podmínky pro výzkum ezoterických směrů. Tudíž na teritoriu takového státu jsou legalizované struktury schopné působit na psychiku obyvatelstva. Ale světská vláda má velice matnou představu o tom, v co vyúsťuje toto působení v reálném životě. Tak kdopak a koho v tom případě řídí?

A dále, vláda a všichni myslící lidé státu se mohou pokusit vzít si ponaučení z dějin. Dějiny jsou velice dobrou školou života. Ale na to je třeba dějiny znát. Velice dobře je znají ti, kteří řídí svět. Ale většině lidí, včetně vlády, dějiny jejich státu nejsou známy, a co víc, jsou překroucené. Na příkladu Ruska je možno to dobře vidět.

* * *

Zcela nedávno se na školách, univerzitách, v umění, obzvláště v literatuře, a vůbec všude tvrdilo, jak hrozný život měly naše babičky a dědečkové v carském Rusku. Většina lidí tomuto svatě věřila. Nejen věřila, ale také obdivovala ty, kdo nás zbavil hrůzy carizmu. Pro mnohé lidi se komisaři v kožených bundách stali hrdiny a idoly. A symbolem tmářství - kněží.

A najednou se před našima očima, všimněte si, ne za dvě až tři generace nebo za několik století, ale přímo před našima očima dějiny změnily.

Komisaři v kožených bundách, jak se ukázalo, byli banditi, prováděli genocidu. A my jsme po carizmu žili v nejděsnějším, nejtotalitnějším státě ve světě. A opět tomu většina uvěřila. A opět většina obdivuje ty, kteří nás zbavili útlatu totalitárního státu.

Nemám v úmyslu hodnotit, které zřízení je lepší nebo horší. Ale chtěl bych, abychom se všichni společně zamysleli nad fenoménem změny, protichůdné změny našeho vědomí během velice krátkého časového úseku. Zamysleli jste se nad tím,

proč se tak mění ? Uskutečňují se tyto změny samy, nebo pod něčím vlivem ?

Tady také není těžké pochopit: na naše vědomí se již dávno a snadno působilo a působí se i dnes. Jsme jako pokusní králíci v něčích rukou.

Pouze mistři působení mezi sebou zápasí. Právě oni nás zbavují schopnosti vnímat historickou skutečnost.

Ale pojďme, zkusíme se alespoň dozvědět, jaká je tato skutečnost doopravdy. Zkusíme určit historickou skutečnost ne podle něčích slov, ale prostřednictvím svého vlastního přemýšlení.

Všimněte si, každý den v televizi máme možnost vidět několik pořadů o tom, jak rafinovaně muži podvádějí ženy a naopak. Nabízí se nám prodiskutovávání množství nepodstatných problémů, ale nedej Bože, aby se někdo z politiků, novinářů nebo spisovatelů dotkl důležitého tématu. Může se mihnout, ale ihned se ztratí v množství pomluv, seriálů plných střelení, v psychotronní reklamě a klevetě.

Je zapotřebí důkladná analýza toho, co jsme prožili, kritická analýza dnešního stavu života lidí na planetě a vypracování plánu pro budoucnost. Je zapotřebí nová ideologie. Ideologie, která by nesrážela čely celé národy, ale spojovala je.

Ale i kdyby se to tisíckrát řeklo, že je potřebná, i kdyby se dokonce tisíckrát zakřičelo, neobjeví se. I kdyby se sešli všichni přední vědci světa, aby ji vypracovali, také se nic nepodaří. Vznikne jen nekonečný spor.

Kdyby věda mohla vytvořit takovou ideologii, již dávno by ji předložila alespoň na území jednoho státu.

Anastasia. Teď již není důležité, kdo je. Důležité je něco jiného.

Na pozadí bakchanálie, jež se děje, darovala Anastasia světu ideu rodových statků. Teď je již jasné, že jednoduchými slovy vyložila filozofii, novou ideologii, která byla a je nezvratná v lidských srdcích od dob stvoření světa.

Císař i žebrák, křesťan i Hebrejec, muslim i šintoista, Rus, Číňan nebo Američan nacházeli největší uklidnění duše v lůně božské přírody.

Anastasiina filozofie - to je filozofie sjednocení zájmů všech národů ne slovy, ale činy. Jak ukázal život, přijímají ji lidé různých národností, včetně Židů. A mám na to dokumentární důkazy.

A navrhuji, aby její ideje a její filozofická snažení prodiskutovali židovští a křesťanští analytici a ideologové patriotických hnutí. Vůdcové a řadoví věřící velkých a malých konfesí. Samotné projednávání - to již je tvůrčí proces, který může způsobit spojení protikladů. Který může přivést „**ke společnému tvoření a radosti pro všechny z jeho pozorování**“, jak to chtěl Bůh.

(18.)

SUNDEJTE Z KŘÍŽE JEŽÍŠE KRISTA

Říkám hned, nesmíme si plést učení Ježíše Krista, obětavou činnost stařešinů ruské

církve s tou okultní řadou obřadů, s nimiž se dnes setkáváme. Tak lze nejkrásněji učení znehodnotit okultními technikami.

Jak sami chápete, Ježíš Kristus k nim žádný vztah nemá. A nejen to, sám dodnes visí na kříži díky úsilí okultistů a našemu nepochopení.

Není to náhoda, že jsem několik kapitol věnoval energii lidské mysli, jejíž pomocí lidé mohou formovat obrazy. Pokud to chápete, řekněte mi, jaký nejjasnější obraz Ježíše Krista je ve vašich myšlenkách, v myšlenkách většiny věřících? Dotazování ukazuje obraz Ježíše Krista na kříži.

Zobrazení krucifixu lze spatřit v každém pravoslavném nebo katolickém chrámě. Kdo a s jakým cílem vymyslel takový okultní trik? Chtěl sám Ježíš Kristus, aby právě toto zobrazení převažovalo nad všemi ostatními? Samozřejmě, že nechtěl.

Ale my, právě my silou svých myšlenek pokračujeme v projektování krucifixu, všimněte si, ne zmrtvýchvstání, ale krucifixu. A líbáme ne vzkříšení, ale krucifix. A tak ho držíme na kříži.

Tento velice jednoduchý okultní trik využívá energii kolektivní lidské mysli při vytváření obrazu.

A Ježíš Kristus bude dál viset na kříži do té doby, dokud to nepochopíme a nesundáme ho svými myšlenkami. Dokud nepřestaneme podléhat okultním úskokům.

Už od samého začátku se při vytváření náboženství žrecové snažili do každého z nich uložit své okultní rituály a doktríny. Kterékoliv náboženství, dokonce i to nejčistější, jež vzývá k tomu dobrému a krásnému, se při zavádění žrecovských nuancí stávalo pro ně mohutnou zbraní. Pomocí tohoto mechanismu žrecové bezvýhradně podmaňovali celé národy, štváli je proti sobě, až do úplného sebezničení. Takto bylo a tak to je i dnes. V mnohých náboženstvích jsou i dnes okultní rituály a doktríny, jejichž smysl a míra působení na lidstvo jsou známy pouze žrecům.

Promítání ukřižování Ježíše Krista v myšlenkách lidí se koná díky okultním rituálům. Ale i samotní lidé, kteří si něco podobného promítají, a přesněji jejich duše, budou ukřižovány do té doby, dokud budou promítat ukřižování.

Kolektivní myšlenka o ukřižování je natolik silná, že dokonce proniká do těla dnešních lidí. Krvácející rány Ježíše Krista se periodicky objevují na těle některých věřících, říká se tomu „tajemství stigmat“. Mnozí vědci si myslí, že stigmata - krvácející rány - jsou důsledkem psychické nemoci. K tomu bych dodal, že to není nemoc jednotlivého člověka, ale části společnosti a prapříčinou je okultní rituál zavedený žreci.

Ale místo toho, aby se ohledně tohoto jevu udělalo jasno, podnikaví lidé na něm budují svůj byznys.

Například v argentinském městě San Nicolas žije žena se stigmaty Gledis Motta. Kolem jejího domu se čile obchoduje se vším, co je s ní přímo nebo nepřímo spojené.

Sibiřský stařec řekl:

„To, že se lidé navzájem zabíjejí a to, čemu říkáte terorismus, je důsledkem

doktríny žreců, zavedené do množství velkých a malých náboženských konfesí.

To oni vymysleli doktrínu o tom, že opravdový božský život člověka není na zemi, ale někde v jiných rovinách. To oni vymysleli obraz ráje mimo zem stvořenou Bohem. Díky této doktríně u mnoha náboženských fanatiků vzniká opovržení vůči pozemskému životu, při téměř neznatelném působení na jejich psychiku jsou připraveni zabít sebe i ostatní.

Prostřednictvím mnohých vět, různých slov se nám Anastasia snaží předat tuto informaci. Ne všichni pochopí to, co řekla. Ne všichni pochopí má slova. Ty, Vladimíre, a tví čtenáři máte o tom pozorně popřemýšlet, uvést své příklady a důvody. Různé jazyky spojené v jedno dokážou osvobodit lidi.

Podívejte se pozorně na původ dnešních válek a teroristických projevů a jasně uvidíte působení strašné doktríny."

* * *

Ještě nějakou dobu sibiřský stařec mluvil na toto téma. Zdálo se mi, že byl trochu nervózní, občas se zastavoval, rychle hladil kousíček cedru, jenž visel na jeho hrudi, a opět se vracel k tomu, že my sami musíme uvidět, pocítit projev okultních rituálů a doktrín.

„Žádní duchovní učitelé nedokážou zbavit lidi těchto doktrín, dokud se lidé sami nezačnou zamýšlet a nenaučí se je rozpoznávat," řekl dědeček.

Myslím, že jsem pochopil důležitost jeho tvrzení a rozhodl jsem se podívat se na jev terorizmu v našem životě. Do budoucna si v tom musíme společně udělat jasno. Já to jenom začnu.

(1 9 .)

TEROR

Takže v posledních letech mnohé státy zaplavila vlna teroristických akcí. U mnohých dnešních lidí ještě nejsou vymazány z paměti tak velké útoky jako 11. září 2001 v Americe. Zcela nedávno byl uskutečněn strašný teroristický útok v našem státě. 23. až 26. října 2002 se teroristé zmocnili více než 800 lidí, kteří se přišli podívat na kabaret „Nord-Ost" do moskevského divadelního centra v Dubrovce. Mezi těmito dvěma rozsáhlými teroristickými útoky se v různých koncích země uskutečnily méně „nápadné", jež stály lidské životy.

Pokaždé vlády různých států s hněvem odsuzují teroristy. Speciální služby hovoří o nevyhnutelnosti potrestání viníků a činí stále přísnější bezpečnostní opatření. Již je vytvořena mezinárodní koalice pro boj s terorizmem. Avšak ten se nezmenšuje ani dnes. Naopak, stává se rafinovanější a rozsáhlejší. Vytváří se dojem, že vlády a speciální služby mnohých států jsou stále někým směřovány nesprávnou cestou.

Skutečný pramen a hlavní organizátor mnohých teroristických útoků, k nimž ve světě dochází, byl jemně naznačen v Rusku úplně nedávno. V průběhu akce 23. až 26. října 2002 jsme měli možnost sledovat množství komentářů a rozhovorů s vedoucími televizních programů.

Mimo jiné se podávala informace jménem krizového štábu. Hovořil také náměstek ministra vnitra Ruska. Upravený šedovlasý člověk mluvil stručně, téměř vojensky.

V jeho řeči nebyla zbytečná slova, zvuky jako „e-e-e“. Věty se vyznačovaly promyšleností a citlivostí a to znamenalo, že jeho mysl pracuje dostatečně rychle a přesně. Právě on, jako jeden z prvních, řekl: „Máme co do činění s náboženskými fanatiky.“ Mnozí lidé si možná této věty ani nevšimli. Pro nemnohé chápající znamenala „udeřil blesk z čistého nebe“. Poprvé k tomu z úst náměstka ministra vnitra byl pojmenován svým jménem jeden z hlavních základů terorizmu.

Po teroristickém útoku zazněla ještě jedna myšlenka: „Islámský fundamentalismus.“ Začalo se mluvit o tom, že islámští fundamentalisté vyhlásili válku křesťanům a židům, přesněji Izraeli, Rusku a USA.

Vzniká otázka: jak lze bojovat proti náboženskému fanatismu? Navrhuji uklidnit se, prozkoumat situaci hlouběji.

Nejdříve si pojďme vyjasnit, zda je náboženský fanatismus charakteristický pouze pro samotný islám, nebo je i v jiných náboženstvích? Samozřejmě že je. Připomeňme si dějiny. Připomeňme si četné křížácké výpravy. Připomeňme si obraz „Bojarka Morozovová“. Připomeňme si jména mnohých mučedníků, kteří kvůli nějakým náboženským dogmatům byli připraveni obětovat vlastní život. Po smrti byli svatořečení.

Úplně zřetelný je ten fakt, že ne náboženství jako celek, ale konkrétní dogmata obsažená v různých náboženstvích nutí lidi, aby opovrhovali vlastním životem. Náboženský fanatik - sebevrah je přesvědčený o opaku, že neopovrhuje životem, ale přechází do skutečného.

Jak k tomu dochází? Mezi věřícími muslimy nebo křesťany, to není důležité, vždy lze vyčlenit skupinu lidí nejvíce nakloněných jakýmkoliv dogmatům. A potom za pomoci okultních rituálů zesílit jejich víru, dovést ji k fanatismu. A tak vytvořit biorobota, jenž věří v to, co sám nevidí a není schopný pochopit to svou logikou.

Potom ten, kdo zná zákony psychiky, velmi dobře vidí, jaká tlačítka lze mačkat na biorobotovi, a mačká je. Ne prstem, samozřejmě. Jednoduše ukazuje objekt, který je třeba zničit kvůli světlému životu. Bioroboti začínají sami vypracovávat plán zničení a uskutečňují ho. Vlastní pozemský život pro ně nemá žádný význam. Vždyť jsou přesvědčení o svém přechodu do lepšího, nebeského.

A dokud existuje doktrína o blahu ne na zemi, ale někde jinde, žádné speciální služby a armáda nezlikvidují teroristy-sebevrahy.

Představme si následující situaci. Speciální služby předních států se spojily a společným úsilím zničily všechny teroristy do jednoho. No a co se tím změní? Narodí se noví. Vždyť existuje doktrína, která je produkuje.

Tak kdepak je východisko? Samozřejmě je třeba přijmout nutná opatření. Ale zároveň je třeba pochopit zhoubnost a likvidovat doktrínu, jež rodí stále nové teroristy-sebevrahy.

Pochopit! To je teď to nejdůležitější! Jinak se boj proti terorizmu promění v anekdotickou situaci.

Představte si následující situaci. Náboženský fanatik, terorista-sebevrah, se zmocňuje letadla a směřuje ho na nějaký důležitý objekt ve městě. S teroristou se jedná, sděluje se mu, že jsou připraveni splnit nějaké jeho požadavky. Ale vyjednávači ani netuší, že požadavky náboženského fanatika nejsou jeho cílem.

Jeho cílem je - zahynout a přenést se do představovaného nadpozemského ráje.

Dogma o nadpozemském ráji působí i na nevěřící lidi. Promítá se v kolektivní mysl lidí různých náboženství. Velice zhoubně působí na celé lidské společenství již nejedno tisíciletí.

* * *

To, co teď řeknu, se může ukázat jako nesplnitelné, dokonce fantastické. Avšak jediným nekrvavým řešením problému může být následující.

Patriarchové, muftíové, stařešinové náboženských směrů a v první řadě křesťané, katolíci a muslimové musí nutně uspořádat koncil, pozorně zhodnotit situaci, jež vznikla ve světě, a ve svých náboženských učeních změnit doktrínu, která ničí životy. Je třeba pomoci náboženským fanatikům opět nalézt lidské vnímání světa, je třeba prohlásit: „Tady, na zemi je Otec, a ne někde jinde.“

A co když se duchovní vůdcové nesejdou ? Co když neudělají podobné prohlášení ?
Nic se neděje.

Už se to stalo !

Na prosté prohlášení duchovních konfesí „Pojďme žít v přátelství“ již nikdo nereaguje. Pouhým prohlášením, že s terorem nemají nic společného, již málokdo věří, je zapotřebí radikálnější krok.

Řekl jsem, že podobný koncil a jeho prohlášení se můžou zdát jako nereálné. Ale v tom případě popřemýšlejme, proč tak jednoduchý a konkrétní čin se zdá nereálný ?

Proč nevěříme tomu, že vysoce duchovní lidé, pověřeni vysokými hodnostmi, se mohou dohodnout ? Jestli to nemohou oni, co se v tom případě dá čekat od řádových věřících ?!

Jestli se nedokážou dohodnout sami, je třeba jim pomoci prostřednictvím zdravě myslící veřejnosti a vlád.

Je třeba, aby se dohodli ! Jestli se to nestane, vší silou začnou mluvit bomby.

Tak ať radši mluví lidský rozum. Rozum Božích dětí.

* * *

Na první pohled se může zdát, že pozitivní změny v Rusku a také v jiných státech, vyvolané Anastasiinými idejemi, se mohou uskutečnit pouze po dlouhé době, že se lidské vědomí mění postupně. Avšak praxe ukázala, že se u mnohých čtenářů mění okamžitě.

Pojďme se podívat, co by se stalo s Čečenskem, kdyby vláda Ruska, Státní дума projednaly a přijaly zákon o přidělení hektaru půdy pro založení svého statku každé rodině, jež si to přeje. Takového statku, o kterém mluvila Anastasia.

Co by se stalo s Čečenskem ? Tohle.

Dvacet tisíc uprchlíků, kteří již tři roky žijí s rodinami ve stanech, by dostalo své statky. Za tři roky stejné stany, jež teď stojí ve špinavých stanových městečkách, by již stály v překrásných zahradách. A někdo by již stihl postavit dům.

Kdo brání v uskutečnění něčeho podobného teď? Ten, komu nevyhovuje mír, ale něco jiného. Ten, kdo se pokouší nedopustit jakékoliv pozitivní změny v Rusku.

Marně se snažíte, hoši! Stěží si někdo z vás alespoň matně představuje, kdo je Anastasia a ztělesněním jakých sil je.

Řeknu jen jedno: nejenže stvoří to, co vymyslela, ona to již stvořila. Teď probíhá materializace, vaše opozice je toho důkazem. Odpad bývá na každé stavbě, ale potom se určitě uklízí a sází se květiny.

(2 0 .)

POHANÉ

Hlavní obvinění na adresu Anastasie se zakládá na tom, že je pohanka. Bez jakýchkoliv důkazů nebo prodebatování idejí poustevnice z tajgy. Třebaže se Anastasia přesně a jasně označila za Vedrussu.

No a co vyplývá z toho, že je pohanka? Japonsko je i teď téměř pohanský stát. Římská říše v době svého rozkvětu také byla pohanskou. Naši otcové a matky také byli pohané. A nejen obyčejní pohané. V době rozkvětu egyptského státu a Římské říše byla na Rusi ještě zachovaná vedická kultura.

A máme se teď stydět za své dějiny a svůj původ, nebo být na ně hrdí?

Je nám vnucováno, že se máme stydět za svůj původ. Slova „pohanství“, „pohan“ se změnila v slova-symboly. Symboly něčeho špatného, děsného. Slovo „křesťan“ se také stalo slovem-symbolem. Ale symbolizuje duchovnost, slušnost, prosvětlenost rozumu, přiblížení k Bohu.

Dnes můžeme vidět typ člověka-křesťana. Mluví za ně činy.

Můžeme to posoudit podle vlastního dnešního způsobu života?.. Nemůžeme posuzovat nic! Jednoduše ho nemůžeme porovnat se způsobem života našich otců a matek-pohanů, který je tak haněn. Je nám utajován.

V důsledku toho nám z dějin našeho státu bylo vsugerováno následující.

Naši předkové byli hrozně zaostalí lidé, ale přišli osvícení, přinesli ideologii, vypracovanou v Izraeli - křesťanství. Ruský kníže Vladimír se rozhodl a pokřtil celou Rus.

Nedávno jsme oslavili tisíciletí pokřtění Rusi. Ale co je to tisíc let? Mžik na pozadí miliardy let. No, představme si ne mžik, ale jeden den. Je to velice důležité - umět zhušťovat čas. Teď uvidíte, co z toho vychází.

Jednoho krásného slunečného dne jste se vzbudili a na prahu vašeho domu vidíte návštěvu. Hosté vám vyprávějí o tom, že vaši rodiče jsou špatní, hrozní pohané, že je třeba být křesťany a nekomunikovat s přírodou, ale modlit se za odpuštění svých hříchů, protože vaši rodiče se do takové míry prohřešili, že jejich hříchy přešly i na vás.

A vy ihned souhlasíte s příchozími, jdete za nimi do chrámu a líbáte jim ruce. Žádáte je o požehnání a snažíte se ani nemyslet na své rodiče. Vymazáváte je ze své paměti, ponechavše si pouze pojem - „hrozní pohané“.

Při obrazném zhuštění času vzniká takový obraz.

Za posledních tisíc let je naše pozornost připoutávána k množství různých událostí: vypráví se, kdo a s kým válčil, jak krásné budovy se stavěly, kdo z knížat nebo carů se s kým ženil, kdo a jak se dostal k moci. Ale ve srovnání se vztahem ke svým rodičům, k jejich kultuře to nemá žádný podstatný význam. Všechny ostatní události, kataklyzmata a nezdary budou pouze důsledkem toho hlavního - zrady svých rodičů.

„Ale my jsme nezahladili rodiče," řekne mi někdo, „vždyť se události odehrávaly před více než tisíci lety. V té době žili úplně jiní lidé."

Nu což, mohu to říci jinak, mohu rozšířit čas. Ale podstata se stejně nezmění, jestli se to řekne takhle.

Vaše vzdálená, velice vzdálená pramaminka byla pohanka. Milovala a chápala přírodu. Zнала vesmír a význam vycházejícího sluníčka. Porodila vás... Vás, velice vzdáleného, porodila v překrásné zahradě. A radovala se vaše krasavice-pramaminka a váš otec byl také šťastný z vašeho objevení.

A vaši prarodiče chtěli, abyste vy, velice vzdálený od vás dnešního, udělal překrásný prostor ještě krásnějším. Udělali to tak, aby tento překrásný prostor přišel k vám dnešnímu, přišel z generace na generaci zlepšený a vy, dnešní člověk, byste mohl žít na Zemi proměněné v božskou rajskou planetu. Dělal to právě pro vás. Byli pohané, dokázali prostřednictvím přírody chápat Boží myšlenky. Vaši vzdálení, velice vzdálení matka a otec věděli, jak vás udělat šťastným. Věděli, protože byli pohané.

Váš otec zahynul v nerovném zápase s cizími žoldnéry, když bojoval za vaši budoucnost. Vaše maminka byla upálena na hranici za to, že nechtěla proměnit vaši překrásnou budoucnost na dnešní den.

Ale dnešní den nastal...

A potomci pohanů dnes v pokleku líbají ruce potomků těch lidí, kteří upalovali matky a zabíjeli otce. Líbají a skládají písně o nepoddajnosti Ruska. Zpívají píseň o ruském duchu a přitom se otrocky plazí na kolenou již druhé tisíciletí.

Jaká svoboda? Vzpamatujte se, vy, kdož se nachází pod tisíciletým útlakem, omámení cizí ideologií jako drogou!

Vzpamatujte se, kdo to dokážete, a zamyslete se. Jak se to mohlo stát, že Anastasia - sibiřská poustevnice, Ruska, jež řekla pouze několik slov o ruských dějinách, ihned narazila na opozici ne někde jinde, ale v Rusku?!

Jestli tento stát, jak si myslíme, neovládají cizí ideologie, kdo potom klade odpor? Vypadá to tak, že se samotní Rusové staví na odpor dokonce vzpomínce na svou minulost, na své rodiče. Jako by se oni - Rusové - úplně zbláznili.

Ale ne, ne úplně, a o tomto vypovídají početné dopisy, písně a básně, milionové náklady knih s Anastasiinými výroky. Srdce Rusů začínají bít v souzvuku se srdci jejich vzdálených a blízkých rodičů, kteří toužili po štěstí svých dětí. Odpor je provokován žoldnéry a jejich pomocníky. Jakými žoldnéry? Jakými pomocníky?

Copak si skutečně myslíte, že způsob života celého ruského národa změnil svým slovem nějaký ruský kníže Vladimír? Který navíc ne příliš pevně seděl ve svém knížecím křesle. Takhle asi seděl, seděl a najednou říká: „Myslím si, hoši, že mi všichni bychom měli zapomenout na kulturu svých rodičů a nechat se přeměnit

na křesťany."

A národ s nadšením odpovídá: „Ano, samozřejmě, už nás nebaví kultura našich předků, pojďme, kníže, pokřti nás."

Nesmysl ? Samozřejmě, že nesmysl. Ve skutečnosti se kníže Vladimír snažil upevnit svou moc cestou změny náboženského světonázoru starodávných Slovanů a za tímto účelem stvořil panteon pohanských bohů. Avšak pohanské náboženské představy nemohly osvětlit vytvářející se sociální vztahy: ospravedlnit majetkovou a sociální nerovnost, vykořisťování člověka člověkem, „bohem stanovenou" moc knížat. Toto všechno, pro uspokojení svých politických ambicí, donutilo knížete Vladimíra, aby pro ruský národ zvolil cizí náboženství. A není to tajemství, že výběr padl na byzantskou variantu křesťanství, jelikož fakticky předpokládala podřízenost duchovenstva moci knížat, nehledě na právní podřízenost Konstantinopolskému patriarchátu. A my jsme byli ujišťováni, že on to udělal pro osvěcenost a spokojenost Rusi.

Všichni víme, že změna ideologie je spojená se sociálními kataklyzmaty a krveprolitím. Ale tady se stala nejen změna ideologie, rázně se změnilo náboženství, kultura a způsob života, sociální zřízení.

Kdybychom to, co se stalo v té době, porovnávali s revolucí sedmnáctého roku, byla by to „revoluce na kvadrát". A jestli se po ní uskutečnila občanská válka, tak to byla „občanská válka na kvadrát".

Ale občanská válka v těch starodávných časech nebyla. Nejen proto, že v pohanském Rusku byli pouze pohané. Vykládá se nám o opozici, včetně ozbrojené opozice křesťanů a pohanů Rusi. Ale jestli celá Rus byla pohanskou, odkud se na ní v tom případě vzali křesťané ? Přišli s žoldnéry zvenčí. Kníže Vladimír v té době zdaleka nebyl nejmocnějším knížetem. Samozřejmě, že udržoval družinu. Ale z dějin víme, že na alespoň trochu závažnější vojenské činy tato družina nestačila. Vždy byla zapotřebí podpora národa. Vojenská hotovost */(hist.) domobrana ve staré Rusi/* ve staré Rusi vždy byla hlavní vojenskou silou.

Ale o jaké vojenské hotovosti se dá mluvit, jestli celý národ byl proti pokřtění ?

Žoldnéři zvenčí ? Samozřejmě ! Ale v knížecí pokladně stěží bylo tolik prostředků, aby se najala celá armáda a zaplatila se její práce. Samozřejmě že nebylo ! Ale kníže je dostal. Od koho ? Od římských patriarchů, kteří v té době byli dostatečně bohatí, a od jiných pokřesťanštěných států.

Takovým způsobem před tisíci lety napůl ruský kníže Vladimír výměnou za posílení své moci dovolil, aby cizí emisaři vedli na Rusi propagandu, organizovali intriky a provokace. A posléze i fyzické násilí na ruském národu.

Rus se ukázala odolnější než Římská říše a propagaci příliš nepodléhala. Právě tehdy byla posílena vojenská hotovost prostřednictvím žoldnéřů a byla zničena část nepokorného obyvatelstva.

Je to pouhá verze, mohou mi říci oponenti. Ne, pánové ideologové, je to objektivní historie. Lze ji dokázat i bez fenomenálních Anastasiiných schopností, jejích znalostí dějin. Teď vám to mohu dokázat i já, řadový člověk a to znamená, že i mnoho dalších řadových lidí si v tom dokáže udělat jasno.

Řekněte mi, pánové přívrženci okultních ideologií, kolik milionů ruských otců a matek jste za živa upálili na hranicích ? Uvedte svůj odhad, byť snížený.

Nebo řeknete, že to nebylo ? Bylo ! Připomíná se to i ve vašich pramenech. Vzpomeňte si.

Již v 15. století položili zavolžští patriarchové na koncilu otázku o zrušení trestu smrti kacířů. Všimněte si, uplynulo již pět set let od pokřtění, a Rusiči se stále stavěli na odpor. Trest smrti nebyl zrušen a zavolžské patriarchy postihl nezáviděníhodný osud.

Ale pokud to, co jsem řekl, chcete považovat za verzi, prosím. Ale v tom případě považujte za verzi i vaše tvrzení a obě je porovnáme.

Při porovnání se okamžitě zjistí, že vaše nemá žádnou logiku: je založena pouze na tvrzeních, jež vydáváte za pravdu. A navíc, nemůžete předložit absolutně žádné dokumenty, jež by potvrzovaly, například, lidské oběti pohanů Rusi.

Ukažte lidem archeologické důkazy, proveďte vykopávky obětiště. Nepodaří se to, protože nebyly.

Ukažte knihy pohanů, v kterých se vykládaly jejich názory na svět. Ať lidé sami porovnají kulturu dvou civilizací.

Neukážete ? Proč ? Proto, že když se lidé seznámí s texty, uvidí celou nesmyslnost dnešního způsobu života.

Takže důkazy vaší utopické verze nejsou, proto po všech požadujete - věř a hotovo. Věř nám, a jestli se ti nebude chtít, dostaneš cejch nevěřícího, neduchovního člověka.

Důkazy o tom, že Rus byla zotročena pomocí intrik a síly, existují. Nebudu uvádět všechny, pro příklad uvedu jeden.

Od té doby až dodnes lze Rus považovat za zotročenou. I dnes na Rusi převládá cizí ideologie. I dnes Rus platí daň. Jenom způsob placení je jiný - přelévání peněz, prodej nerostných surovin, převaha cizích nevhodných potravin. I dnes se velice pozorně sleduje ideologická složka.

Pouhá vzpomínka na kulturu staré Rusi uvádí do pohybu mechanismus odporu. A nepřestávají intriky a útoky na Anastasii.

Mluvíte o svobodě slova, pročpak se tolik bojíte jejích slov ? Snažíte se obelhat národ a nedát mu možnost, aby se seznámil s kulturou svého státu ? Je to proto, že kultura našich předků je překrásná, radostná a vysoce duchovní.

* * *

Ve své předchozí knize, jež se jmenuje „Rodová kniha“, jsem uvedl Anastasiino vyprávění o svatebním obřadu dvou zamilovaných. Před pouhými dvěma tisíci let tento obřad ještě na Rusi existoval. Po této publikaci následovaly závěry vědců-výzkumníků. Už jsem říkal: v poslední době jsou Anastasiiny výroky zkoumány vědci různého zaměření. Jedni to dělají otevřeně, a dokonce se snaží publikovat své práce, druzí je jenom posílají do Fondu */Vladimírský fond podpory kultury a tvorby „Anastasia“ založený Vladimírem Megrem/* pro informovanost. Abych nevystavil útokům i je, nebudu tady uvádět jména, uvedu podstatu jejich výroků.

* * *

„Svatební obřad, jenž existoval v kultuře staré Rusi a který představila Anastasia, je unikátní drahocenný dokument, jenž svědčí o velice vysoké úrovni

znalosti starodávných Rusů. Celý obřad je založen ne na víře v něco nadpřirozeného, ale právě na znalostech toho, čemu dnes říkáme nadpřirozené.

Jednotlivé prvky tohoto sňatku lze spatřit u různých národů i dnes. Ale v dnešním provedení jsou čistě rituální, neuvědomělé a neúplné, a tudíž nepomáhají upevnění svazku dvou zamilovaných do takové míry, do jaké byly účinné při jejich uvědomělém prožívání.

V současném provedení některé z nich vypadají jako nesmyslné, založené na nějakých pověrách, a v lepším případě přecházejí do kategorie takzvaných ezoterických činů. Sňatek představený Anastasií přivádí neuvědomělost k uvědomění veliké racionality a vypovídá nejen o znalostech, ale také o nepřekonatelné úrovni duchovnosti předchozích slovanských generací.

* * *

Při porovnávající analýze dnešních svateb a obřadu, o kterém pověděla Anastasia, vzniká pocit, že dnešní obřady jsou spíše charakteristické pro zaostalou prvobytnou společnost a staroruský - pro civilizaci nejvyspělejší po všech stránkách. Například.

U řady národností, včetně ruské, existuje rituální čin - obsypávání mladého páru, jenž se vzal v kostele nebo uzavřel sňatek na úřadě, zrním. Jedna z matek novomanželů, babiček nebo příbuzných rozsypává zrní před vstupem mladých do domu nebo přímo házejí zrní na mladé, předpokládajíce daným činem blahobyť budoucí rodiny.

Tyto současné činy lze zařadit mezi pověry nebo ezoteriku. Jinak to pochopit nelze. O jaké racionalitě můžeme mluvit, když semena, jež upadla na podlahu, asfalt nebo cestičku u vchodu do domu, budou ihned rozšlapána ?

V obřadě představeném Anastasií se také používá zrní. Ale má v sobě hned několik velice uvědomělých prvků. Všichni lidé, kteří přišli na svatbu - příbuzní, známí nebo přátelé - přináší s sebou semena nejlepších rostlin a každý vlastnoručně zasévá přinesené semínko na místě určeném mladými.

Pokud bychom mluvili o blahobyti, tak ten se nejen předpokládá, ale fakticky dosahuje daným činem. Během velice krátkého období, hodiny nebo dvou, novomanželé dostávají budoucí zahradu nejlepších bobulnatých a ovocných rostlin, zelinářskou zahradu a zelený plot, obklopující jejich prostor.

* * *

Neméně důležitý je druhý, psychologický aspekt daného činu. Mnozí z nás mohou zaznamenat zlepšení psychického stavu při vycházkách do přírody. Příjemné pocity se zesilují při kontaktu ne s cizími zahradními rostlinami, ale právě s těmi, které patří vám. Jaká má být síla ducha, úroveň emocionálního stavu člověka, jenž vchází do zahrady, v které každý strom, keřík, bylinka jsou stvořeny jeho rodiči, příbuznými, přáteli jako dar bezprostředně jemu, dnes můžeme jen předpokládat, protože stěží někdo z lidí dnes žijících na zemi má podobný prostor.

Podle všeho, nejen materiální blahobyť, ale právě vnitřní pozitivní emoce, jež byly důsledkem daného činu, plnily hlavní roli.

* * *

V současné ezoterické literatuře se hodně mluví o energii kundalíni, o čakrách. Podávaná informace v podstatě jenom soustřeďuje pozornost na možnost existence čaker. O existenci energie Lásky, energie pohlavní přitažlivosti muže k ženě a naopak pochybuje málokdo.

Drtivá většina lidí pociťovala působení této energie na sobě. Avšak ani teoretikové minulosti, ani dnešní věda neukazují na možnost člověka řídit tuto energii.

V obřadě, o němž vyprávěla Anastasia, je poprvé ukázáno, jak člověk může řídit, transformovat a uchovávat tuto energii.

* * *

Mladí zamilovaní fakticky materializují energii Lásky, jež k nim sešla nebo do nich vešla. Pomocí této energie vytvářejí kolem sebe viditelný a hmatatelný prostor. Proč u nich to bylo možné, ale v naší realitě ne? Pojďte, porovnáme činy dvou zamilovaných párů minulé a dnešní doby. andele-nebe.cz

Průměrný současný zamilovaný pár tráví svůj čas navštěvováním zábavných podniků, vyhledává soukromí na procházkách a doma, dosti často ještě před uzavřením manželství začínají s pohlavním stykem.

Hlavním cílem většiny zamilovaných je oficiální registrace jejich vztahu ve světských institucích nebo v kostele. Jak ukázaly výzkumy, dosti jasné a konkrétní plány pozdějšího života zamilovaní nebudují. I když se někdo snaží určit další společné činy po uzavření manželství, jejich plány mají dosti abstraktní charakter. Jak poznamenávají psychologové, každý má naději, že po spojení jejich život bude vylepšený partnerem nebo partnerkou.

Každý má naději, že vznešený naplňující stav lásky se zachová i po uzavření sňatku. Ale láska odchází. Okolní prostor se stává všedním a nejenže nepřipomíná stav zamilovanosti, ale začíná dráždit svou všedností a primitivismem.

Podrážděnost vzniká i ve vztahu k partnerovi. Málokdo tuší, že tato podrážděnost není příčinou chování zamilovaných po uzavření manželství. Nespokojenost vzniká v důsledku neschopnosti využívat stav zamilovanosti.

* * *

Jak ukázala praxe, zachovat mezi manželi lásku nebo dokonce úctu nejsou schopné žádné společenské zákony a žádná náboženská zastrašování.

Teď se pojďme podívat na chování dvou zamilovaných z Anastasiina vyprávění a pokusíme se ho logicky, vědecky vysvětlit.

Nejprve ohromuje samotné vyznání lásky:

„S tebou, překrásná bohyně, bych dokázal stvořit Prostor Lásky navěky,“ říkal mládenec své vyvolené. A jestli dívčí srdce odpovídalo láskou, zněla odpověď: „Můj bože, jsem ti připravená pomáhat ve velkém stvoření.“

Porovnáme to s vyznáním lásky, jež vylíčil známý básník a které nejpřesněji charakterizuje podstatu dnešního zacházení s energií Lásky: „Miluji vás, a co víc, co ještě mohu říci...“

Jak je vidět, v prvním vyznání se ihned předpokládá jasně definovaný velký záměr - vytváření Prostoru Lásky. Fakticky je to vědecká materializace Lásky.

V druhém vyznání se konstatuje fakt „miluji vás“, ale dále se nepředpokládají žádné činy. On a ona jednoduše nevědí, jak a na co používat energii Lásky.

* * *

Zamilovaní z Anastasiina vyprávění, když si řekli své „ano“, začínali s vytvářením Prostoru Lásky pro sebe a pro budoucí generace. Vzdaovali se všem, dokonce mohli nocovat v chýši postavené na vybraném pozemku, ale k pohlavnímu styku mezi nimi nedocházelo. Co je to, rituální zdrženlivost ?

S podobnou zdrženlivostí se můžeme setkat v náboženství mnohých národů. Jsou i ve společenské etice. Mladí zamilovaní nemají vstupovat do pohlavního styku před registrací manželství nebo uzavřením sňatku v kostele. Avšak drtivá většina zamilovaných opovrhne náboženským zastrašováním a společenským odsuzováním, vstupují do pohlavního poměru před uzavřením manželství ve společenské instituci nebo v kostele. Proč ? Jako nejpravděpodobnější odpověď může posloužit nepřítomnost logiky ve společenských nebo náboženských požadavcích. Nepřítomnost srozumitelného vysvětlení, přesněji řečeno, znalostí podstaty energie Lásky.

Energie Lásky aktivuje v člověku celý komplex citů, zrychluje myšlenkové procesy. A tuto energii lze porovnat s vrcholem nadšení, jež předpokládá další činy.

Zamilovaní staré Rusi, díky vysoké kultuře mezilidských vztahů a znalostem, přirozeným způsobem směřovali energii Lásky a pohlavní přitažlivost do stvoření prostoru pro budoucí společný život."

* * *

„Stěží je možno si pomocí vědeckých vymožeností představit to, co tvořili dva zamilovaní. O daném předpokladu svědčí i následující Anastasiino tvrzení:

„Vědecký svět nedokáže stvořit ani podobu překrásného statku také proto, že existuje zákon vesmíru. Jediný Tvůrce, láskou nadšený, je silnější než všechny vědy, lásky zbavené."

„Všechny činy účastníků událostí v Anastasině vyprávění o svatebním obřadu byly naplněny logikou, racionalizmem, vysokou duchovností a kulturou bytí. A jak uboze vypadá v porovnání s ním současná svatba, kde jako nejdůležitější je zábava u stolu s konzumací velkého množství jídla a pití."

„Anastasiino vyprávění a obřady starodávné pohanské nebo, jak se vyjádřila Anastasia, vedické Rusi svou emocionální obsahovou a informační naplněností předstihují všechna nám známá starodávná vyprávění, jež charakterizují historickou minulost. Ve srovnání s nimi bledne dokonce velice známé „Slovo o pluku Igorově"."

„Svým vyprávěním o vedické Rusi nám Anastasia fakticky otvírá vysoce duchovní kulturu civilizace dříve neznámé. Od základu mění představu vědy o dějinách nejen našeho státu, ale i celého lidstva.

Tak neočekávaný a vážný zvrat, jednoduchost, s kterou byl uskutečněn, přivedl do rozpaků mnohé věhlasné odborníky dnešní vědy. A aby se nějak udrželi v rámci dosažené vědecké pozice, mnozí se snaží tvářit, že se nic nestalo, že s danou informací nejsou obeznámeni. Podobají se pštrosovi, který schovává hlavu

do písku. Informace existuje, je vsutku drahocenná a senzační, stále více ji využívá společnost."

* * *

Uvedl jsem, vážení čtenáři, názory jednotlivých vědců. Jak vidíte, potvrzují důležitost a informační závažnost Anastasiiných výroků. Také se mluví o rozpačitosti vědeckého světa.

Ale rozpačitost je jedna věc. Odpor, úsilí zabránit šíření této informace, jež odhaluje dějiny našeho státu, našeho národa - je něco naprosto jiného.

Někoho velice silně leká naše možnost dotknout se kultury a znalostí našich prarodičů. Koho ? Pod čím tlakem a jakým programem se řídí ti, kteří i dnes říkají našim prarodičům barbarští pohané, kteří proměnili velké slovo „pohan" v něco, čím se rozumí to strašlivé a zaostalé ?

A copak naši historici s touto definicí souhlasí ? Souhlasí, ale v tom případě to nejsou naši historici.

A jsou to vůbec historici ? Jestli nám dodnes nemohou říci nic srozumitelného o dějinách pouze tisíc let starých, ale přitom urážejí, nebo souhlasí s diskreditací té doby, v tom případě to nejsou historici Ruska, ale zrádové nebo žoldnéři konající v něčím zájmu.

A není třeba na ně více spoléhat. Je třeba společným úsilím po špetkách, podle analogií obnovit vlastní minulost a rehabilitovat své prarodiče, sebe. A pokud to neuděláme...

* * *

Mnozí z čtenářů knih ze série „Zvonící cedry Ruska" již začali psát pro své děti Rodovou knihu. Někdo třeba bude chtít vyjádřit svůj názor na dějiny Starodávné Rusi. Povědět svým dětem od koho pocházíme. Ale co můžeme napsat o své minulosti ? Copak skutečně budeme psát ty nesmysly, které nám byly vsugerovány ?!

Možná že není třeba psát o minulosti, jako by ani nebyla ? Nepodaří se to. Pak ji našim dětem opět budou podávat tak, jak se to někomu hodí.

Někdo si pomyslí: „Jakpak my, obyčejní lidé, ne vědci-dějepisci, dokážeme obnovit dějiny dva tisíce let staré ? Dokážeme ! Protože to budeme dělat ne podle objednávky, ale na povel rozumu a srdce. Pokusím se začít, ale pojďme společně shromáždit vyprávění, fakta a analogie, kdo jaké dokáže, a začneme vytvářet dějiny svého rodu.

Pojďme společně přemýšlet a uvažovat. A opakuji, dokonce podle analogie je možné mnohé obnovit. Dělá se to takhle. Dívejte se.

* * *

Před více než dvěma tisíci lety existovala mocná Římská říše. Existovalo římské právo, senát, císaři. Města říše byla zdobena epochálními budovami a v hlavním městě již byl vodovod. Byly knihovny a rozvíjelo se umění. Římská říše uskutečnila nemálo válek.

Ve srovnání s rozvinutými státy předkřesťanské doby skoro neexistují informace o ruském státě. O jeho státním zřízení, teritoriích, kultuře.

Možná že neexistoval ? Samozřejmě že existoval, z historických pramenů je nám známo, že v době pokřtění byla již na Rusi města, knížectví. A kníže Vladimír, za jehož vlády byla pokřtěna Rus, nebyl zdaleka první kníže. Stejně prameny mluví o jeho otci Svjatoslavovi.

Takže v době Římské říše Rus existovala. Existovala její města a množství bohatých osad. Právě velice bohatých, protože se města staré Rusi nevytvářela pouze jako hlavní města knížectví, ale i jako řemeslná a obchodní centra, jež zásobovala množství osad v okolí.

Při chudých osadách není možné zrození města. Jeho stavbu by jednoduše neměl kdo financovat a využívat to, co by město v budoucnu vyrobilo.

* * *

A teď se pokusme určit: byla předkřesťanská Rus mocným nebo slabým státem ? Předpokládejme, že velice a velice slabým. Navíc historikové tvrdí, že Rus byla rozdělena na drobná údělná knížectví, jež stále mezi sebou válčila.

Ale opět vzniká otázka - jestli předkřesťanská Rus byla slabým státem, jenž byl zmítán domácími konflikty, proč se ji v tom případě nepokusily podmanit mocnější státy ?

Podmanit, proměnit v kolonii a vybírat daně od slabého, ve srovnání s jinými, nemluvě o samotné Římské říši, ruského státu nebyl žádný problém. Ale právě tady začínají tajemství a záhady.

V historických dokumentech Římské říše a jiných mocných státních útvarů té doby nejsou zaznamenána fakta útoků na Rus. Jak je známo, před pokřtěním byla Rus samostatným, nikým nepodmaněným státem. Tak pročpak se nikdo nepokoušel ji podmanit ? Možná, že vlastnila obrovskou, dobře organizovanou a zásobenou armádu ? Ne, nevlastnila. Dokonce v období knížat existovaly pouze družiny, které se svým počtem nevyrovnaly římským legiím.

Nikdy se nedozvíme historickou pravdu, jestli vezmeme jako základ lživý výmysl o pohanské a tím spíše o vedické Rusi.

A naopak, všechno zapadne na svá místa, jestli přijmeme a pochopíme to opačné.

Vedická předknížecí Rus byla vysoce duchovní a vysoce organizovaná civilizace. Právě ta „ztracená“ civilizace na Zemi, o níž posléze budou vyprávět legendy.

Schválně jsem nepojmenoval starou Rus státem, ale civilizací, protože se za etalon státnosti té doby považuje Egypt, Řím, které byly řízeny vrchními vládci, žreci a šlechtou, jež zbohatla díky otrokům.

Společenské zřízení Rusi bylo dokonalejší a civilizovanější než v Egyptě a Římě.

* * *

Na Rusi té doby vůbec nebylo otroctví. Nebyla ani údělná knížectví, jež by žila v nepřátelství. Rus se skládala z překrásných rodových statků. Řešení se přijímala na věče - shromáždění lidu. Informaci šířili volchvové */(na staré Rusi) kněží, zaříkavači, kteří byli považováni za čaroděje/*.

Ale podívejte se, jak byly zaměněny pojmy a zkreslen smysl slova „civilizace“. Egypt, v kterém celý národ byl řízen žreci a faraóny, byl nazýván mocným,

vysoce vyvinutým, civilizovaným státem, ale Rus té doby - zaostalou, necivilizovanou a nemající státnost. To jsou věci ! Jestliže nebylo otroctví, vládcové-despoti, znamená to, že nebyl stát, že je to necivilizovanost ?

A opět tatáž otázka.

Pročpak si v tom případě nikdo Rus nepodmanil ?

Pokusy podmanit Vedrusy tu samozřejmě byly. Ale ti, kteří se o to pokoušeli, se vždy snažili, dokonce ve své paměti, vymazat důsledky těchto pokusů.

O jednom z takových pokusů, více než dva tisíce let starém, Anastasia pověděla následující.

(2 1 .)

BITVA

„V těch časech na Rusi zatím převládala kultura vedického způsobu života. Tehdy ještě Vedrusové neměli města. Ale Rus se skládala z množství osad bohatých neobyčejnou potravou, radostí a světlými lidmi, kteří žili na rodových statcích. A v týchž časech byly jiné státy, jež se vychloubaly svými městy, stále více v nich moc peněz převládala nad lidskými snahami. A byly velké armády, jejichž pomocí se vládci snažili si podmanit celý svět. A mnoho zemí se pokořilo temné síle.

Na Rus byla poslána vybraná římská legie. K hranicím první osady přistoupilo pět tisíc vojáků. A postavili hrozný tábor u kraje nevelké osady.

Vojevůdci k sobě povolali stařešiny. Přišli beze strachu před hroznou silou. A vojevůdci jim vysvětlili, že jsou z nejmocnějšího ze všech států, a proto jim mají všechny osady splácet daň. Ten, kdo to nezvládne, bude zotročen.

Stařešinové nevelké osady jim odpověděli, že pro ně není vhodné krmit nedobré lidi, a takto živit hromadu temných sil.

Hlavní mezi vojevůdci řekl nejstaršímu osady:

„Věděl jsem o barbarství a o vašem neobvyklém způsobu života. Váš rozum není schopný ohodnotit ani poměr sil. S takovým rozumem v civilizované říši nikdy nebudete svobodní. Buď se stanete otroky, anebo vůbec přestanete existovat.'"

Stařešina vedrusské osady mu odpověděl:

„Přestane existovat ten, kdo není schopný používat k jídlu to božské. Dívej se.'"

S těmito slovy stařík-vedruss vyndal z kapsy dvě krásná, stejná a čerstvá jablíčka. Přejel pohledem vojevůdce, kteří zářili svou zbrojí, ale zastavil se na mladém vojínovi. Přišel k němu, podal mu jedno z jablíček a řekl:

„Vezmi si ho, synku, ať se tento plod líbí tvé duši.'"

Římský voják vzal plod a nakousl ho před zraky kolemstojících. Blaženost ozářila tvář mladého vojína k závisti ostatních.

Stařešina, jenž držel v ruce druhé krásné jablíčko, se opět otočil k vojevůdci, přišel k němu a pronesl:

„Má duše neprahne po tom, dát překrásný plod i tobě. Zkus pochopit sám, co to znamená.'"

A stařík-vedruss položil druhé jablko k vojevůdcovým nohám.

Jak si to dovoluješ, staříku, odmlouvat vojevůdci zasloužilému v bojích ?' vykřikl římský posel, rychle zvedl jablko a podiveně vzdychl.

A všichni hodnostáři a jejich sluhové znehybněli při pohledu... Před jejich očima v rukou posla krásné jablko hnilo. Před jejich očima hnijící plod najednou pojídaly mušky. A stařík-vedruss pokračoval:

„Nikdo nedokáže koupit za zlato nebo získat silou blaho božských plodů. Můžeš si říkat vládce, naplnit se jistotou, že podmaňuješ státy, a přitom budeš zakoušet pouze hnilobu.'"

* * *

Není to mystika, Vladimíre, pochop, plody vypěstované s láskou mohou odevzdat své blaho pouze tomu, kdo do nich lásku vkládal a tomu, komu je z vlastní vůle předal ten, který je pěstoval. Tak je to všechno zařízeno ve vesmíru a jako důkaz se pozorně podívej na dnešní den. Lidé jsou odsouzení zakusovat nečerstvé plody."

„No a bohatí ? A ti, kteří řídí svět ?"

„Mají ještě větší problém stravování. Bojí se otrávených plodů a vytříbených jídel. A předtím, než začnou jíst, nutí své důvěrníky, aby ochutnávali jejich stravu. Staví ochranku u potravin a speciální služby, ale marně... Mnoho vládců v mukách umíralo od špatného jídla. Všimni si, dnes se mnozí snaží vyrábět velice léčivý cedrový olej. Ale olej se liší svou léčivostí proto, že se liší úmysly výrobců."

A ten stařík-vedruss nebyl mystik, pouze řekl to, co ve vedické Rusi vědělo každé dítě.

* * *

Ale Vedruss vyvolal hněv a byl zadržen. Zavřen do klece, aby mohl pozorovat, jak byly zapáleny domy jeho osady a zahrady. Kráčeli před ním muži, ženy a děti v okovech.

Vojevůdce zlobně říkal:

„Dívej se, staříku. Tví soukmenovci jsou teď otroci. Před celou družinou jsi se mnou špatně zažertoval, plod, který jsi mně dal, jsi v okamžiku nechal shnít. Ted' všichni tví soukmenovci jsou otroci, ze strachu před smrtí budou pěstovat nehnijící plody.'"

„Ze strachu před smrtí může vyrůst pouze to smrtonosné, byť jeho vzhled bude příjemný. Jsi primitivní. Pokořit mou zem nedokážeš. Vypustil jsem holubičku se vzkazem o tobě. Když ji uvidí volchvové, poví všem...'"

Římský vojevůdce vydal příkaz. Jeho poslové zamířili do všech vedrusských osad. V příkazu se požadovalo, aby se z každé osady dostavili důstojní lidé a podívali se, jak jsou silná, zkušená ve válce a vybavená jeho vojska. A jak jsou schopní setřít z povrchu zemského vzpurné osady a zotročit děti a mladé ženy. A aby všichni přinesli daň hrozným vojínům. Do budoucna, aby na podzim shromažďovali daň pro jeho stát a sami ji dodávali do jeho země.

V určený den za úsvitu stálo před obrovským vojenským táborem devadesát vedrusských mládenců. Vepředu byl Radomír, jehož znáš. V košili, kterou s láskou vyšila Lubomila. Mládenci za ním také byli ve světlých košilích. Rusovlasé hlavy nebyly pokryty kovovou helmou. Lemovaly je věnce z bylin. A také neměli

štíty, které by je chránily před smrtelnými rány. Pouze u pasu každého mladého Vedrussa visely dva meče. Mlčky stáli a drželi za uzdy své koně, mnozí klusáci nebyli osedlaní.

Vojevůdcové pětisícové vyškolené armády se sešli na radu a dívali se na devadesát mládenců. Hlavní vojevůdce přistoupil ke kleci, do které byl umístěn Vedruss vypálené osady, a zeptal se:

„Co mají znamenat tito mládenci? Dal jsem povel, aby přede mne předstoupili stařešinové všech osad, aby jim byl oznámen zákon císaře mého státu.“

Vedruss sedící v kleci odpověděl:

„Stařešinové ví, co chceš povědět. Tvé řeči jsou pro ně nepříjemné. A rozhodli se nejít k tomu nepříjemnému. Před táborem tvé armády je pouze devadesát mládenců ze sousední osady. U pasů mají meče, možná, že chtějí podstoupit boj.“

„Tupohlaví barbaři,“ přemýšlel hlavní vojevůdce, „poslat část vojáků do boje s nimi a všechny je posekat, to není, samozřejmě, velký problém. Ale jaký je užitek z mrtvých těl? Nebylo by přece lepší jim všechno objasnit a přivést císaři zdravé otroky?“

„Poslyš, staříku,“ promluvil vojevůdce na Vedrussa, „vždyť mladí k tobě chovají úctu. Vysvětli jim nesmysl nerovného boje. Navrhni jim, aby se vzdali. Zachráním jim život. Samozřejmě, že všechny vezmu do zajetí a zotročím. Ale nebudou žít v barbarském státě, dostanou oblečení a stravu, jestli se stanou poslušnými otroky. Vysvětli jim, staříku, všechnu nesmyslnost krveprolití nerovného boje.“

Vedruss odpověděl:

„Zkusím to. Vysvětlím. Sám vidím, že se mladá krev Vedrussů rozbouřila.“

„Tak mluv, staříku.“

Vedruss začal mluvit nahlas, aby ho slyšeli mladí Vedrussové stojící před táborem:

„Vidím u vašich pasů po dvou mečích, synové mí. Vedle vás vidím horkokrevné klusáky. Držíte je za uzdy, nezatěžujete svým tělem, ale šetříte jejich síly pro bitvu. Rozhodli jste se vstoupit do boje, vašim vůdcem je moudrý Radomír. Odpovězte mi.“

Vůdcové a vojáci armády viděli, jak vystoupil dopředu Radomír, hluboce se poklonil stařešinovi zavřenému do klece a odpověděl, potvrzuje Vedrussova slova.

„Myslel jsem si to,“ řekl stařík-vedruss a pokračoval: „Jsi vůdce, Radomíre, věřím tomu, že chápeš: před tebou jsou síly nerovné tvým.“

A opět se Radomír poklonil slovům Vedrussa, dáváje kladnou odpověď.

Vojevůdcové byli spokojeni s dialogem. Ale to následující je nepopsatelně udivilo. Stařík-vedruss pokračoval:

„Radomíre, jsi mladý, tvá mysl letí rychle, zachraň život vetřelcům. Nezabíjej je všechny. Donuť je k tomu, aby odešli, složili zbraň a nikdy si s ní nehráli.“

Zpočátku ztratili vojevůdcové řeč z neobvyklých Vedrussových slov. Potom ten hlavní rozčileně vzkřikl:

„Pomátl ses! Zbláznil ses, staříku! Nechápeš, kdo komu tady může zachránit život. Své soukmenovce jsi odsoudil k smrti. Dám povel...“

,Zpozdil ses, podívej, Radomír stál v přemýšlení, ale poklonil se mým slovům a to znamená, že je pochopil a zachrání vám život.'

V následujícím okamžiku vojevůdcové uviděli, jak devadesát mládenců stojících před táborem vyskočilo na koně a velmi rychle se hnalo směrem k táboru. Vojevůdce stihl dát povel části lučištníků, kteří včas dorazili, aby se připravili uvítat vedrusské jezdce krupobitím šípů.

Ale jezdci, kteří se octli ve vzdálenosti, kdy je mohly zasáhnout šípy, najednou seskočili se svých konů a běželi vedle nich.

Když se těsně přiblížili k římskému vojsku, mladí Vedrussové vytvořili ovál uprostřed kterého byla polovina oddílu a koně, druhá polovina se vklínila do římských řad a vstoupila do boje.

Vojín-vedruss měl v každé ruce meč. Stejně šikovně zacházeli pravou i levou rukou. Ale nesráželi nepřitele, pouze vyráželi zbraň z jejich rukou a působili jim lehká zranění.

Zranění a odzbrojení římských legionářů překáželi, a tak nebylo možné je ihned nahradit novými vojáky.

Nevelký oddíl Vedrussů si prudce prorazil cestu ke stanu hlavního vojevůdce. Radomír mečem rozsekal závoru na kleci, v které se nacházel stařík-vedruss, poklonil se mu, pak ho vzal kolem pasu, s lehkostí ho zvedl a posadil na koně. Dva mladí vojáci z Radomírova oddílu uchopili hlavního vojevůdce, hodili na hřbet druhého koně a zatáhli do středu svého oválu.

Odvážný oddíl si rychle prorážel cestu, jenže ne zpátky, ale kupředu, a vbrzku se dostali z tlačence římského vojska, vyskočili na své koně, ale za nějakou chvíli se zastavili na nevelkém pahorku, slezli z koní, skoro všichni si lehli na trávu a znehybněli.

Zajatý římský vojevůdce s podivem uviděl: Vedrussové ležící na trávě tvrdě spali. Blažené úsměvy rozjasňovaly jejich tváře, vedle každého spícího mládence klidně škubal trávu jeho klusák. Pouze dva členové hlídky pozorovali, co dělají římská vojska.

Když římské vojevůdcové zůstali bez svého velitele, nějakou dobu se dohadovali a obviňovali jeden druhého z toho, co se stalo, pak se dohadovali o tom, kdo se má ujmout velení a co mají udělat.

Nakonec se rozhodli, že pošlou za oddílem Vedrussů tisíc jezdců, téměř celé své jízdní vojsko. Zbytek měl postupovat stejným směrem pro případ nepředvídaných událostí nebo doplnění oddílu Vedrussů novými silami. I když hlavní příčinou řešení byl strach.

Tisícový oddíl dobře vybavených jezdců se pustil za Vedrussy. Jakmile jezdecké řady začaly vyrážet z tábora, jeden z vojínů Radomírova oddílu, jenž seděl na koni, zatroubil na trubku.

Vedrussové ležící na zemi ihned vyskočili, vzali za uzdy své koně a běželi. Odpočinutí po boji, běželi velice rychle, ale jízdní vojsko, jež se za nimi hnalo, je pomalu, velice pomalu, ale přece dohánělo.

Velitel jezdeckého v očkávání, že se jim utíkající podaří dostihnout, dal povel zatroubit ke zrychlení cvalu. Trubač zatroubil.

Tisíc popohnaných zpěněných koní zrychlilo i bez toho šílený cval, zkracující vzdálenost od utíkajících Vedrussů. Zůstalo úplně malinko...

Vzrušený velitel ještě jednou nařídil zrychlit pronásledování. A opět zatroubil trubač... Od šíleného cvalu upadlo několik zchvácených římských koní. Nikdo si jich nevšímal, římsští jezdci již vytahovali z pochev meče, aby porazili prchající, ale najednou...

Na signál trubky všichni běžící Vedrussové vyskočili na své koně... Vzdálenost se začala zvětšovat.

Zajatý římský vojevůdce pochopil: Vedrussové ušetřili síly svým koním a teď je není možné dohnat. Vyměnili koně pod staříkem-vedrussem i pod ním. Ještě Říman uviděl, že Vedrussové neseseděli, ale tvářemi dolů leželi na trupech svých koní, drželi se za hřívky a opět spali.

Říman si pomyslel: „Proč teď potřebují obnovovat síly?“ Ale až za chvíli to pochopil...

Římané vzrušení honbou vztekle bili své koně, klusáci pod nimi padali, ale i ti nejvytrvalejší, kteří v průběhu honby měli na sobě jezdce v těžké zbroji, nemohli dohonit odpočaté koně Vedrussů.

Velitel jízdy, když pochopil, že nedokáže dohonit oddíl Vedrussů, přikázal, aby se všichni zastavili a slezli z koní. Ale bylo pozdě, část koní se již zchvátla a padala na kolena.

Všichni odpočívat," dal povel velitel římské jízdy. A najednou vojíni, kteří slezli z unavených koní, uviděli, jak přímo na ně letí, jako smršť, oddíl Vedrussů.

V každé ruce měli mladí jezdci připravené meče. Uháněli podél uskupení Římanů, kteří seskočili z koní, a zraňovali je, vyraželi jim z rukou zbraň. Zděšení se zmocnilo římské legie. A všichni běželi k posile, která za nimi šla pěšky. A za prchajícími uháněl na koních vedruský oddíl, ale z nějakého důvodu je nedoháněl. Vedrussové neubližovali římským vojínům padajícím únavou.

Houf vojáků, kteří již neběželi, ale stěží šli a kymáceli se únavou, se najednou zastavil, když před sebou uviděl Radomíra s dvěma meči a za ním klidné jezdce, plné sil.

Římané klesli k zemi a ten, kdo ještě měl zbraň, položil ji před sebe. A vysílení začali čekat, jak se s nimi vypořádají Vedrussové.

Radomír se svými přáteli šel mezi římské vojáky sedící na trávě. Vedruské meče spočívaly v pouzdrech. A Radomír se svými přáteli si povídali s vojáky o životě. Sundávali čelenky upletené z bylin a dávali je zraněným vojákům Říma, aby si přiložili k ránám životadárné byliny.

A zastavovala se krev, jež tekla z ran, mizela bolest. A hlavní vojevůdce byl předán římské legii.

* * *

Vyrovnané kolony vcházely do Říma, vracely se z pochodu na vedickou Rus.

Císař byl informován jízdami posly o podivných událostech, jež se přihodily elitním legiím Říma. Když sám uviděl své vojáky a velitele, byl několik týdnů celý nesvůj.

Pak vydal tajný rozkaz. Všechny oddíly vojáků a velitelů, kteří se zúčastnili pochodu na vedickou Rus, propustit z armády. A rozsídlit je v různých koncích Říše. A přísně jim zakázat, aby dokonce v kruhu přátel a nejbližších příbuzných mluvili o tom pochodu.

Sám císař již nikdy neposílal válečné výpravy na Rus. A v tajné knize svým následníkům napsal: „Pokud chcete zachovat císařství, ani v myšlenkách nevedte válku s Vedrussy.“

Císař nebyl hloupý. Když viděl vojíny, kteří se vrátili z výpravy, pochopil: armáda se vrátila celá a nepoškozená, ale bez válečné kořisti, bez zloby ve tvářích a bez chuti sloužit. Kdyby takoví vojíni zůstali v císařské armádě, kdo ví, možná že by podobnou nechutí vstupovat do boje byli schopní nakazit celou armádu.

* * *

Ale nástupce císaře se přece pokusil opět přemoci Vedrussy. Od lidí, kteří se s nimi stýkali, získal mnoho informací o jejich taktice. Poslal desetitisícovou válečnou výpravu na Rus. A opět se vojíni přiblížili k nevelké vedrusské osadě, utábořili se a rychle postavili opevnění. Poslali kurýry, aby svolali stařešiny.

A v určenou dobu vojevůdci uviděli: z vedrusské osady jde k jejich hroznému táboru pouze asi desetiletá dívka a s ní - chlapeček kolem pěti let. Vojíni se před nimi rozestoupili a děti, dohadující se mezi sebou, šly do středu tábora. Chlapeček tahal sestru za sukni a říkal:

„Když mi, Palašečko-sestřičko, nedáš možnost, abych jednal sám, budu si o tobě myslet něco špatného.“

„Copak špatného si o mně pomyslíš, divochu?“ zeptala se sestra.

„Pomyslím si o tobě, Palašečko-sestřičko, že ses narodila jako velice neposlušná holka.“

„Nehodí se takhle myslet.“

„Nehodí se, tak mi umožni, abych jednal s nepřítelem.“

„Když s tím budu souhlasit, co si o mně budeš myslet?“

„Pomyslím si, že jsi má nejkrásnější, nejrozumnější a nejhodnější Palašečka-sestřička.“

„Začni jednání, bratříčku. Nehodí se, abych komunikovala s hlupáky.“

Děti si odvážně stouply před vojevůdce a mladší bratr bez jakéhokoli rozechvění řekl:

„Můj táta mi nařídil, abych vám sdělil, že v naší osadě v chrámě se teď koná svátek. Koná se tam každoročně.“

A každý rok se lid veselí v chrámě. Není to dobré, řekl můj táta, aby se vyrušoval ze slavnosti a vedl s vámi prázdné rozhovory. Poslal mě, tady se mi na paty nalepila sestra...“

Kvůli drzým chlapcovým řečem hlavní vojevůdce dokonce zaječel. Zbledl a chopil se meče.

„Ty čertovo plémě, jak si dovoluješ říkat mi něco takového? Do konce svého života budeš otrokem u mých koní... Tvá sestra...“

„Och, strýčkové,“ vmísila se do rozhovoru sestra, „och, strýčkové, rychle odhodte své hračky - meče, štíty a kopí, a co nejrychleji běžte domů. Běžte, co vám síly stačí. Blíží se mrak, s cizinci se vůbec nebude bavit. Bez rozmyšlení může vstoupit do boje.“

Dívka rozvázala svůj uzlík, vzala špetku nějakého pylu, posypala jím bratra a zbytky posypala sebe.

A velmi nízko nad zemí prudce letěl k římskému táboru mrak, hučel a stále se zvětšoval. Zahalil tábor. A vbrzku římská zbroj - štíty, kopí a meče - ležela na zemi. Vojenské stany byly prázdné. Uprostřed římského haraburdí stály děti a bratříček říkal své starší sestře:

„Přece jsi mi neumožnila promluvit s nepřítelem. Neřekl jsem jim všechno, co jsem chtěl“

„Ale začal jsi. Nezlob se, jestli jsem ti to, Vedrussovi-vojínovi, obránci rodné země, trochu pokazila.“

„Tak dobře. Stejně si budu myslet, že mám poslušnou, krásnou a hodnou sestřičku.“

Mezi pohozenou zbrojí šli ke své osadě sestra-krasavice a bráška.

Mizející oblak se vůbec nezdál být velký. Nevelký, ale všech deset tisíc římských vybraných vojáků, zahalených do něj, zděšeně utíkalo domů. A padali, a opět vstávali. A opět běželi, zachvácení hrůzou.

Nemysli si, Vladimíre, že je v tom mystika. Vedrussové učinili jednoduché rozhodnutí. Na každém statku, a bylo jich v osadě více než dvě stě... Každý na svém statku otevřel po deseti kládách s včelami... Každá kláda čítala přibližně patnáct tisíc včel. Sám spočítej, kolik jich bylo v oblaku. Po velkém množství včelích bodnutí pocítí člověk nejdřív svědění, bolest. Potom může usnout a jeho sen bude smrtelný.

* * *

A tak Vedrussové dál šťastně žili, neznajíce války, neznajíce neštěstí. Po staletí se nebáli žádného vnějšího nepřítele. Ale přece byla Rus podmaněna. Když podlehl chytráckým úskokům a sama proti sobě vytvořila sílu."

Takže Anastasia vyprávěla několik pověstí o životě vedické Rusi. Možná, že ještě někdo další má informace o životě lidí té doby ve formě starodávných vyprávění. Spoléhat na rukopisné prameny je marné, protože, jak víme z dějin, byly pečlivě zničeny. Spalovaly se v Itálii, Anglii, ve Francii a obzvláště horlivě v Rusku.

Ale ti, kteří zuřivě ničili kulturu našich prarodičů, nedokázali ji vykořenit z hloubi srdce a lidských duší.

Musíme znát svou historii. Znat a ctít. Ale také musíme chápat: vedizmus, pohanství, křesťanství - toto všechno jsou etapy naší historie. Žádnou z těchto etap nemáme přehlížet.

Když zaútočíme na jednu z nich, opět zaútočíme proti sobě. Ke křesťanství se také máme chovat s pochopením a úctou. A k jiným náboženstvím též. Pouze tehdy všechny etapy naší historie budou pevným základem překrásného budoucna. Ale stane se to, jestli budeme vědět a chápat.

Jestli ohodnotíme etapy našich dějin jako ponaučení při budování budoucna. Jinak budeme žít v absurdním světě.

V řadě států vládci a zákonodárci bojují s terorizmem. Vydávají zákony, jež zakazují podněcování rasové a náboženské nesnášenlivosti. Ale zároveň jsou v těchto státech oficiálně povolena a podporují se náboženství, která jakoby jménem Boha uskutečňují rozsáhlé teroristické akce kvůli dosažení politických cílů.

(2 2 .)

KRÁSNÉ VEDRUSSKÉ SVÁTKY

Do určité míry můžeme o vedické kultuře soudit i podle některých svátků, jež se zachovaly dodnes. I nyní jsou mezi lidmi nejoblíbenější a nejpopulárnější, nehledě na to, že v nich zůstaly jen části původních dějů. Jaké jsou to svátky ? Nový rok, masopust a svatodušní svátky. Z celého množství uvedu nejznámější příklad. Největší změny zaznamenalo oslavování svatodušních svátků.

Tento svátek se koná začátkem června. Jak víte, v dnešní době o svatodušních svátcích jdou lidé na hřbitov ke hrobům svých příbuzných. Jdou tam, zvelebují hrobečky, opravují ohrádky. Mnozí s sebou berou alkohol, který požívají u hrobečku a také nechávají ve skleničce s kousíčkem chleba pro zemřelého. Povídají si mezi sebou, vzpomínají na život zemřelého. Mnozí považují za nutnost u hrobečku chvilku plakat. Jako důkaz, že tento vyloženě pohanský svátek zaznamenal velké změny, slouží následující.

V období vedizmu a posléze i pohanství nebyly truchlivé, smutné svátky. Každý svátek dával lidem náboj pozitivní energie, předával mladým znalosti předků.

A památný den ve vedických dobách se značně lišil od dnešního. Nekonaly se výpravy na hřbitovy, neoplakávali se zemřelí.

Ve vedických dobách vůbec neexistovaly hřbitovy. Zemřelí byli pohřbíváni na rodových statcích, přitom se místo neoznačovalo náhrobní deskou nebo hrobkou. Dělal se nevelký pahorek, který se po určitém čase srovnával se zemí.

Vedrussové byli přesvědčení, že nejlepší vzpomínkou na člověka má být to, co udělal za života.

Znalost přírody, znalost síly lidské mysli je přiváděla k závěru - jestliže všichni příbuzní budou ve svých myšlenkách modelovat smrt, jejich mysl neumožní duši zemřelého, aby získala tělo.

V památný den ráno se všichni členové rodiny scházeli na nejstarším statku. V jejich přítomnosti přicházel nejstarší člen rodiny, obvykle to byl dědeček nebo pradědeček, k mladší generaci, k dětem. Začínal s nimi mluvit přibližně následovně:

„Když tvůj otec byl stejně starý jako ty," říkal dědeček asi šestiletému vnukovi, „zasadil malinkou sazeničku. Uplynul čas a teď je z ní tato velká jabloň, jež přináší plody," dědeček přiváděl vnuka k jabloni a dotýkal se jí, vnuk ji hladil také.

Pak dědeček přistupoval k jiným rostlinám a vyprávěl o tom, kdo je zasadil. Všichni členové rodiny mohli pomáhat dědečkovi svými vzpomínkami, vyprávět při tom veselé historky nebo mluvit o pocitech, které prožili.

Nakonec členové rodu přicházeli k nejdůležitějšímu - rodovému stromu - cedru nebo dubu.

„A tento strom," pokračoval ve svém vyprávění stařešina rodu, „zasadil pradědeček mého pradědečka."

Dále začínala společná diskuse: proč byl vybrán tento druh stromu, a ne jiný. Proč vzdálený předek zasadil strom právě na tomto místě, a ne více doprava nebo doleva. Jedni kladli otázky, druzí na ně odpovídali. Občas se rozhořel spor. A často se stávalo, že v zápalu sporu najednou některé z dětí, aniž by si toho samo všimlo, proneslo divnou větu: „Copak to nechápete, vždyť jsem tady ten strom zasadil proto..."

Dospělí členové rodiny ihned chápali, jejich chlapeček má v sobě duši, city a znalosti vzdáleného předka. A byli hrdí na to, že se jeho duše netrápí ve vesmírných prostorech. Nerozpadla se na drobné částčky, ale žije dál v dokonalosti, žije věčně.

Pohanství a tím spíše vedizmus je těžké nazvat náboženstvím. Správněji by se dalo říci „kultura způsobu života". Vyspělá kultura vysoce duchovní civilizace, jež žila na zemi. Tato civilizace nemusela věřit v Boha.

Lidé této civilizace znali Boha.

Lidé této civilizace rozmlouvali s Bohem, chápali Stvořitelovy myšlenky.

Lidé této civilizace znali předurčení bylinky, mušky a planet.

Lidé této civilizace i dnes spočívají v našich duších. Určitě se vzbudí. Veselí, radostní tvůrcové překrásné planety, děti Boha - Vedrussové.

Toto nejsou neodůvodněná slova. Důvodů je spousta. Jeden z nich - Japonsko.

Jak je známo, v 16tém století křesťané dosti usilovně začali šířit svou ideologii v Japonsku. Avšak tehdejší japonský vládce Iejasu Tozugawa, po chvíli pozorování důsledků činnosti křesťanských misionářů, křesťanství zakázal.

Japonsko i dnes, se svým šintoizmem, je státem nejvíce blízkým pohanství.

V překladu znamená "šintoizmus" „cesta bohů". Podle šintoizmu je cílem člověka harmonické soužití s přírodou.

A co ? Způsob života Japonců je snad strašný, necivilizovaný ? Právě tak je vysvětlován život člověka pohanského období. Lež. Všechno je úplně jinak.

Mnozí Japonci píší básně, šetrně se chovají k přírodě. Právě japonskou ikebanou je nadšený celý svět. Ale vždyť zájem o toto umění není údělem pouze profesionálních japonských výtvarníků. Ikebanu lze spatřit skoro v každém japonském obydlí.

Zvláštní vztah mají Japonci ke svým dětem. Dospělí vynakládají maximum úsilí, aby jim zabezpečili plnou svobodu.

Zdálo by se, že básníci, výtvarníci... Ale úroveň japonských technologií předstihuje dokonce nejvyvinutější státy. Je těžké jim konkurovat i v oblasti elektroniky, i v oblasti automobilového průmyslu. Když mluvíme o současném pohanském státě, takovém jako Japonsko, mluvíme pouze o elementech pohanství. A jaký typ člověka mohl být za pravé pohanské kultury ?

Je jasné pouze jedno, úroveň znalostí by značně předstihoval současného člověka. Ale někdo moc potřeboval dělat z nás hlupáky a vnučovat nám pravý opak.

Japonsko není výjimka a není jediný příklad. Z hloubky tisíciletí k nám došla jména takových geniálních básníků, myslitelů a vědců, jako Archimedes, Sokrates, Demokritos, Herakleitos, Platon, Aristoteles. Žili dvě stě až šest set let před narozením Krista. Kde žili? V Řecku - tehdy ještě také pohanském státě.

Japonsko, Řecko, Řím, Egypt, jejich starodávné chrámové stavby, antické umění, svátky a tradice i dnes zjevně svědčí o kulturní úrovni těchto národů.

A co mohou předložit naši dějepisci o Rusi stejného období? Nic.

Jak máme najít zřetelné důkazy toho, že ve vedické Rusi žili lidé-umělci, lidé-básníci, slavní bojovníci, kteří nikdy na nikoho neútočili, ale skvěle ovládali zbraně.

Řekl jsem Anastasii:

„Jestli nebudou nalezeny zřetelné důkazy kultury vedické Rusi, nikdo v ni neuvěří. Tvá vyprávění o ní budou definována jako legendy. Hledat v pracích dějepisců, jak jsem se přesvědčil, je nesmyslné. Zůstala jsi pouze ty. Dokážeš ukázat na zřetelné důkazy, Anastasie?“

„Ano. Dokážu. Neboť důkazů je velké množství.“

„Pak řekni, kde je třeba dělat vykopávky?“

„Pročpak ihned vykopávky? Důkazem kultury Vedrussů je množství lidských obydlí.“

„Jakých obydlí? Co tím myslíš?“

„Všimni si, Vladimíre, dnešních domů, které staví lidé, a porovnej je s domy vybudovanými na vesnici, v níž teď žiješ. Skoro všechny domy této vesnice jsou zdobeny řezbou. Také jsi viděl starší domy, když jsi byl ve městě Suzdal.“

„Ano, všechny jsou zdobeny ještě lepší řezbou. A nejen domy, vrata, branky jsou také téměř umělecké výtvary.“

„Takže čím více se noříš do minulosti národa svého státu, tím krásněji zdobené obydlí člověka vidíš.“

V muzeích můžeš ještě vidět přeslici, zdobenou krásnou řezbou, hrnek na pití a jiné náčiní, jež bylo v domácnosti člověka před třemi sty až pěti sty lety. Jak vidíš, Vladimíre, čím dál směřujeme do hloubky století, tím více roste umění výtvarníků.

V žádném státě světa v průběhu mnoha staletí nespatříme tak masovou tvorbu národa. Všimni si, Vladimíre, ne jednotlivých výtvarníků, kteří plnili objednávky bohatých velmožů, ale absolutně celého národa. Posud' to sám, když vidíš v muzeu obyčejnou přeslici, není to předmět cara, carevny nebo nějakého velmože. Vidíš předmět, jenž se nacházel v každém domě. S láskou byly zdobeny krajkovou řezbou všechny domy, včetně ohrady, všechny potřeby pro domácnost byly zdobeny malbou, vyšívalo se oblečení. Nedělali to speciální mistři-výtvarníci, bylo by jich zapotřebí nepředstavitelné množství. Dělal to každá vedrusská rodina samostatně.

Celý národ se zabýval tvorbou. A toto vypovídá o tom, že celý národ žil v dostatku. Na to, aby se člověk zabýval tvorbou, potřebuje čas. Vaši historikové říkají nepravdu, když mluví o tom, že za starodávných časů lidé nedělali nic

jiného, než pracovali bez ustání na svých pozemcích. Kdyby to odpovídalo skutečnosti, neměli by čas na tvorbu. Ale oni ho měli. Co se týče ovládání zbraně, posuď to sám, jestli dokázali sekyrkou dělat tak krásné zámky, tak ji zřejmě ovládali jako malíř štětec.

Víš, jakou zábavnou soutěž vymýšleli o masopustu? Zasazovali do země dvě vysoká břevna, vzdálená tři metry od sebe. Dva soutěžící muži se přibližovali k těmto břevnům. V každé ruce měli po sekyrce. Mužům se zavazovaly oči. A oni pracovali oběma rukama současně, soutěžili, kdo rychleji podetne břevno. Ale toto ještě není všechno, měli ho tak podetnout, aby spadlo přesně na to stojící vedle a povalilo ho."

(2 3 .)

DŮLEŽITÉ KNIHY

Jednou jsem se zeptal Anastasiina dědečka, zdali se mu stávalo, aby četl nějaké duchovní nebo vědecké knihy. Následovala velice podivná odpověď:

„Tak, abych je bral do rukou, listoval stránky a četl napsaná slova - pouze jednou. Ale všechno, co je napsáno v důležitých knihách, znám."

„Odkud to znáte? A co je to důležité knihy? Jestli jsou důležité, znamená to, že jsou i nedůležité."

„Ano. A proč si s tím vším lámeš hlavu?"

„Jak to - proč? Kulturní, inteligentní člověk má být sečtělý. Když vystupuji na čtenářských konferencích, stává se, že se lidé ptají, zdali jsem četl tu nebo onu knihu. A já jsem jich za svůj život moc nepřečetl. Proto bych chtěl vědět, jaké knihy je třeba číst nejdřív? I kdyby se člověk zabýval čtením od rána do večera, na přečtení všech knih mu jeden život nestačí. Proto chci vědět o důležitých knihách, abych nevypadal jako úplný laik."

„Víš, Vladimíre, když se tě na tvých čtenářských konferencích lidé zeptají, jaké knihy jsi přečetl, odpověz jim, že znáš všechny."

„Takhle odpovědět nejde, když jsem všechny knihy nečetl. Mohou se mě zeptat, co ve své knize řekl nějaký konkrétní autor. Když jsem jeho knihu ani neměl v rukou, tak ani nedokážu nic odpovědět."

„Odpověz jim jednoduše: ‚Tento autor nic podstatného neřekl.‘ Ať ten, kdo se tě ptá na nějakou knihu, dokáže opak. Rozumíš, Vladimíre, ono se jenom zdá, že knih je velké množství. Ve skutečnosti těch důležitých není dohromady ani deset."

„A jak se dá určit důležitost knihy?"

„Pomocí klasifikátoru."

„Můžete mi ho dát? Alespoň na nějakou dobu?"

„Samozřejmě že mohu, i tobě i všem tvým čtenářům. Jde o to, že klasifikátorem důležitosti knih je způsob života lidí."

„Jak to - způsob života? Co s tím má společného?"

„V různých koncích země žijí lidé. Vznik lidských společenství je vyvolán odlišností států. Kultury národů různých zemí jsou odlišné. Liší se i způsob života,

jeho délka. Kultura různých národností se vytváří, mimo jiné, i pod vlivem důležité knihy. Zpravidla takové, která působí na filozofii národa, vytváří určitý druh náboženství, a tudíž i způsob života.

Například v Číně se za důležité považuje Konfuciovo učení. Od starodávných časů se v Číně vyvíjel zvláštní obraz světa, krátce řečeno, obraz, jenž vysvětluje svět jako živý systém.

Částí tohoto kosmického systému jsou představy o „jin“ a „jang“. Jestli tě zajímá způsob života čínského národa, jestli v něm vidíš příklad pro celé lidstvo, tak si přečti knihu, kterou napsal Konfucius.

Jestli tě zajímá světonázor Japonců, jejich životní úspěchy, přečti si knihu, v které se vypráví o tradičním náboženství tohoto státu - o šintoizmu. Z velké části vytvořilo způsob života japonského národa.

Jestli se ti zdá, že nejšťastnější lidé žijí v křesťanském světě, pak čti Bibli. Důležité knihy - jsou ty knihy, které vytváří ten nebo onen způsob života části lidského společenství."

„Ale vždyť v křesťanském světě je kromě samotné Bible velké množství duchovní literatury."

„Ano, je. Ale není v ní absolutně nic nového. Zpravidla v každé důležité knize je jedna až dvě hlavní myšlenky nebo filozofické závěry. Všechny ostatní knihy na podobné téma jednoduše opakují tuto myšlenku a nic nového do tvého světonázoru nevnáší.

Tak například jednou z hlavních myšlenek v Bibli je myšlenka, že Boha je třeba uctívat nebo plnit jeho příkazy. Dále vzniká množství knih, v nichž se vypráví, jak to udělat lépe. V jedněch se vypráví o nutnosti křížování dvěma prsty, v druhých - třemi. Jaké chrámy podle vnějšího vzhledu je lepší stavět. Uvádí se stovky příkladů uctívání, jež byla uskutečněna různými lidmi, přívrženci uctívání. Mluví o válkách a sporech kolem způsobu uctívání.

Lidé zabředávají do těchto sporů, ztrácejí schopnost definovat hlavní myšlenku. Přestávají porovnávat hlavní myšlenku s jinými. Vypadá to tak, že při čtení množství knih stále o tomtéž nedostávají lidé novou informaci a pouze brzdí své analytické možnosti. A ani se nepokouší určit - zdali skutečně Bůh chce po člověku, aby ho uctíval ? Nebo, možná, že Bůh chce něco úplně jiného ?

Jak vidíš, v průběhu dvou tisíc let mluví statisíce „duchovních“ knih fakticky stále o tomtéž.

Objevení nové zdůvodněné myšlenky o vzájemném vztahu mezi Bohem a člověkem znamená objevení, poprvé za dva tisíce let, nové důležité knihy. Když se objevila, tak předchozí kniha z kategorie důležitých přešla do kategorie historických."

„Mluvíte o objevení nové důležité knihy ? Jak se jmenuje ?"

„Stvoření.' Má v sobě nové myšlenky. A jsou zdůvodněné. Hlavní myšlenka této knihy jasně a opodstatněně říká, co Bůh očekává od člověka, v čem je předurčení člověka... Psal jsi tuto knihu z Anastasiiných slov a vzpomeň si, Vladimíre, co odpověděl Bůh na otázku vesmírných bytostí: „Co si tak vášnivě přeješ ?" ptali se všichni. A On jim odpovídal, jistý ve své touze: **„Společné tvoření a radost**

pro všechny z jeho pozorování.'"

„Ale kde jsou důkazy toho, že tato věta vyjadřuje právě Boží přání ?"

„Důkazy jsou všude. V samotné větě. V duši a v srdci člověka. V logice myšlení. Posuď to sám, když jako základ vezmeme tvoření Země a člověka Bohem, tak následující Boží city budou odpovídat citům člověka rodiče svých dětí. Každý milující rodič si přeje společné tvoření se svými dětmi.

Druhá část věty říká, jaké tvoření si právě Bůh přeje: ‚a radost pro všechny z jeho pozorování.' A teď řekni, jaké tvoření může přinést radost absolutně všem ?"

„Odpovědět na tuto otázku je těžké. Někdo se raduje z dobrého auta, druzí jsou k autům lhostejní. Jedni si rádi dají maso, druzí ho vůbec nejí. Dokonce mezi lidmi existuje rčení: ‚Proti gustu žádný dišputát' Sotva se najde věc, která by se líbila všem."

„Nicméně možné to je. Například vzduch, voda, květiny..."

„Ale vždyť už jsou stvořeny, a tady jde o společné tvoření".

„Ano, vzduch, voda a rostliny jsou stvořeny. Ale bývají různé. Člověk je schopný udělat to, že vzduch bude naplněn prachem, spáleninou, smrtícími plyny, anebo naplnit ho étery, aromátem, květinovým pylem. Voda též bývá různá. Lze například používat vodu zavánějící chlorem, ale je možno pít životodárnou. Mezi rozmanitostí rostlin je také možno vytvořit smetí a nepořádek, ale lze vytvářet i neobyčejně krásné živé obrazy, které potěší zrak a vábí. O tomto se mluví v knize ‚Stvoření'."

„Jestli je kniha ‚Stvoření', jak říkáte, důležitá, měla by také změnit život společnosti nebo nějak na ni zapůsobit ?"

„Ano, takový je zákon. Nová myšlenka se každopádně materializuje jako nový způsob života společnosti."

„Ale kdy se to stane ? Od jejího vydání uplynuly již dva roky."

„Správně by se mělo říct ne „již", ale „pouze". Ale i během tohoto relativně krátkého období toho již hodně stvořila, vždyť jsi sám říkal, že mnozí lidé se již pokouší vytvářet nový obraz svého života. Dokonce připravují programy státního zřízení."

„Ano, to jsem říkal, tyto projevy skutečně existují."

„Tak vidíš. Na viditelné projevy křesťanské ideologie bylo zapotřebí tři sta let, a tady pouze dva roky. Anastasiiny myšlenky se materializují v reálném způsobu života mnohých národů, spojují lidské snažení do jediného tvůrčího nadšení společného tvoření.

Vypustila do prostoru nové myšlení a to je událost vesmírného rozsahu. Tudíž odpovídající hodnocení dostane také kniha, v které tyto myšlenky poprvé zazněly."

„Takže i já budu jedním z významných spisovatelů ?"

„Nebudeš jedním z... Budeš nejvýznamnějším, Vladimíre, vnučka na vedlejší roli pro svého milovaného ani nepomyslí."

„Není to úplně tak, v populárních novinách ‚Argumenty a fakta' bylo zveřejněno hodnocení knih a ‚Rodová kniha' byla v Rusku umístěna na druhou pozici."

„S postupem času si mnozí lidé uvědomí důležitost tvých knih. A tehdy pro ně pouze první místo bude málo. Od napsání první knihy uplynulo pouze šest let, nikdo tě neznal, ale dnes jsi nejen známý. Slyšel jsem, že ti byl předán diplom a udělen titul národního akademika.“

„Ano. Ale není to titul tradiční akademie, ale společenské.“

„No právě, společenské. Važ si toho titulu, je vyšší než tradiční. Své slovo řekl národ. Lidé, kteří si uvědomili důležitost toho, o čem jsi hovořil ve svých knihách, určili také tvou významnost, fakticky pochopili Anastasiiny myšlenky, náležitě je ohodnotili. Udělali to nevšední lidé, dokážou pochopit, vtělit a materializovat myšlenky. Tak to bude. Jenom nezpychni, vydrž do určité doby bez pýchy.“

„Pokusím se. Ještě jednou si přečtu Anastasiiny výroky. Detektivky, různou beletrii pochopitelně číst nebudu. Skutečně neobsahují důležité myšlenky. Je to pouhá zábava. Ale jedna otázka mi není jasná. Určit, zdali je kniha důležitá nebo není, lze pouze po jejím přečtení. Ale knih je napsáno obrovské množství, zajdeš do knihovny a tam na policích leží desítky tisíc knih. Mnohé mají nápadné názvy, dokonce takové jako ‚Rozhovor s Bohem‘, ‚Otevření pravdy‘, ‚Všechna tajemství života‘. Ale ve skutečnosti, člověk to čte, čte a žádnou novou myšlenku tam nespátří. Možná, že mezi deseti tisíci je jedna významná, ale pravděpodobnost, že na ni narazím, je jedna ku deseti tisícům. Co mám dělat?“

„Vždyť ti říkám: předtím, než začneš číst, podívej se na život planety, z života národa si vyber situace, které se ti nejvíce zalíbí a čti jeho knihu, přemýšlej.“

„A jestli se mi nic nebude líbit? Všechny národy mají podobná neštěstí. Existují samozřejmě odlišnosti, ale celkově... Ekologie, například, po celé zemi se zhoršuje...“

„Jestli se ti nic nezalíbí, začni přemýšlet, jak vytvořit příjemný život, když to vymyslíš, napíšeš knihu sám.“

„Sám? Aníž bych něco četl?“

„Ale proč sám sebe pleteš, Vladimíre? Říkáš, že nemůžeš najít náležité knihy. Za nápaditostí názvu je pouhá řada slov bez smyslu a bez nové myšlenky. A zároveň pochybuješ, myslíš si, že člověk nemůže být rozumný, aniž by nepřečetl nějaký nesmysl. Mimo jiné ti povím, že se každý člověk od narození pokouší číst nejdůležitější knihu. Její jazyk se liší od tištěných písmen, vzpomeň si: ‚Tento jazyk má vůni a barvu...‘“

„Pochopil jsem.“

„Tak ji čti a přemýšlej.“

(2 4 .)

CVIČENÍ PRO TELEPORTACI

„Ano, máš pravdu, Vladimíre, při dnešním stavu vědomí většiny lidí se to, co tvoří Anastasia, zdá být neuvěřitelné. Ale až přijdou uvědomělost a stav, jež byly charakteristické pro lidi původních pramenů, lidé se sami budou smát dnešnímu údivu.“

Ted' ti povím pouze o jednom cviku, jehož pomocí jednoduše dokážeš teleportovat své druhé „Já“. Přenést se do jiného města, státu nebo doby. Dokáže to každý, když nebude líný.

Jednou jsi viděl, jak Anastasia, plnice tvou prosbu, v okamžiku přenesla své tělo z jednoho břehu jezera na druhý. Pak ho přemístila zpátky. A neskrývala, jak může člověk dokázat něco podobného. Je třeba si v myšlenkách představovat všechny buňky těla, tak drobné, že je není vidět ani mikroskopem, rozptýlit je v prostoru svou myslí a vůlí myslí je všechny sebrat vjedno, ale na novém místě. Dojem z takovéto podívané je ohromující.

Uskutečnit něco podobného může člověk, jehož rychlost mysli mu dovoluje v jednom okamžiku představit si do detailů své tělo. Stačí mikroskopická chyba a po rozptýlení se nedokážeš „složit“ zpátky.

Během svého života jsem toto prodělal pouze třikrát, přitom jsem se pokaždé připravoval neméně než rok. Ted' už něco podobného nedokážu. Trochu jsem zestárl nebo jsem zlenivěl... Ale dokonce i vnučka, když ti jednoduše předvedla své přemístění, řekla: „Není třeba to dělat, pokud to není obzvlášť nutné.“ A vysvětlila proč.

Mezitím tě nejednou přenášela do různých dob a měst. Viděl jsi obrazy a cítil svou přítomnost v těch situacích. Řekl jsem to správně ?”

„Ano, správně. Když jsem popsal, jak přenesla mě a sebe na jinou planetu bez těl, ta zůstala na Zemi, mnozí neuvěřili v možnost podobného činu.”

„Uvěří tomu, když sami dokážou uskutečnit něco podobného. Hned tě tomu naučím. Jenom pozorně poslouvej a zkus si uvědomit to, co ti povím.

Člověk se skládá z množství energií vytvářejících jeho podstatu. City, mysl, představivost - to je také člověk. Ale tyto energie není vidět. Nebudeme mluvit o tom, zdali jsou tyto části těla materiální nebo nejsou. V tomto případě jejich míra materiálnosti není tak důležitá. Důležitější je něco jiného, ony jsou a jsi to také ty - člověk.

Materiální lidské tělo - je jednou z mnoha součástí člověka. Člověk může žít i bez materiálního těla, ale tehdy mu budeme muset říkat nějak jinak. Materiální tělo dává možnost definovat míru harmonické rovnováhy všech ostatních energií.

Ted' si představ, že ty nebo někdo jiný svou vůlí oddělil od těla všechny své energie, celý komplex a přemístil je do jiného prostoru.”

„A copak něco takového může dokázat každý ?”

„Může. Částečně se to stává každému ve snu. Ale nerozptyluj se, poslouvej dál. Řekl jsem: svou vůlí je člověk schopný přemístit celý komplex citů. K tomu je zapotřebí pouze nevelký trénink. Tady je cvik pro trénování.

Jé třeba vybrat místo, kde tě nikdo nevyruší. Může to být i obyčejný pokoj, postel. A do tohoto pokoje by se neměly dostávat zvuky, které by tě vyrušily při tréninku. Leháš si na postel a uvolňuješ své tělo. Zkontroluj, aby ruce, nohy a hlava volně a pohodlně ležely. Pak bez pohnutí, jen svou vůlí zkus nasměrovat do prstů jedné ruky větší proud krve než do ostatních částí těla. Nepodaří se to hned, opakuj to do té doby, pokud nepocítíš lehké píchání v konečcích prstů té ruky, do které jsi nasměroval více krve, své energie. Podobné pokusy je třeba dělat ne déle než

třicet minut denně, ale dělat to do té doby, dokud nedokážeš svobodně, podle svého přání, směřovat proud energie, krve, do jedné ruky, do druhé, do chodidel. Když dosáhneš vytouženého výsledku, dokážeš směřovat energii i do mozku.

Ten, kdo ovládne podobné umění, získá nemalý užitek pro své zdraví. Například bude moci odstranit boláček nebo vřídek na své ruce, noze nebo jiné části těla, vyživit vypadávající vlasy. A hlavně dokáže dát svému mozku dodatečnou energii. Ještě je třeba říci, že pro dosažení něčeho podobného je třeba několik dnů před začátkem tréninku přestat konzumovat maso. Strava má být rozmanitá, lehce stravitelná a čerstvá, s étery. V podmínkách, v nichž žiješ, je těžké získat takovou stravu. Ale mnoho chybějícího ti vynahradí následující potraviny: ráno si dej asi deset gramů cedrového oleje, pak dvacet gramů medu a kolem pěti gramů květového pylu. Totéž je třeba zopakovat tři hodiny před spánkem.

Když ovládneš první část cviku, můžeš přistoupit k druhé; Ale nejdřív mi řekni, co nejčastěji dělá člověk každý den doma ?"

„Zřejmě nejčastěji připravuje jídlo. Samozřejmě, každý den většina lidí připravuje jídlo. Například loupají brambory."

„Tak si vyber takovou činnost, která se nejčastěji opakuje. Není důležité jakou, hlavně aby ti byla velice známá. Uvedl jsi loupání brambor, pro někoho je to nejobvyklejší činnost, někdo další si vybere něco jiného.

Vem si hodinky a na začátku činnosti zaznamenej čas. Při práci se snaž nemyslet na nic jiného, zapamatovávej si detaily a své pocity. Například, když loupáš brambory, zapamatuj si, jak jsi držel nůž, kam padaly slupky, jak jsi je myl a jaké byly pocity z vody. Zapamatuj si, jak jsi pokládal brambory do nádoby na vaření a dával na oheň, zapamatuj si, jak jsi po všem uklízel odpadky.

Když se rozhodneš, že tvá činnost je ukončena, podívej se na čas, zapamatuj si nebo zapiš, kolik minut jsi na ni potřeboval. Dejme tomu, že uběhlo pouze dvacet minut. Vem budík a naříd' ho tak, aby zazvonil přesně za dvacet minut. Odejdi do pokoje, v kterém sis osvojil první část cviku. Lehni si na postel, uvolni se, zavři oči a představ si, že jsi v kuchyni, kde jsi loupal brambory.

Všechno si je třeba představovat do nejmenších detailů. Jestli si všechno představíš správně, postupně a do detailů, budík zazvoní po ukončení tvého představování.

Jestli budeš líný a vynecháš mnohé detaily, myšlenkové představování se ukončí, ale budík nezazvoní.

Pokud ve svých myšlenkách budeš mdlý, pomalý, budík zazvoní dřív.

Na takový trénink bude někdo potřebovat rok, někdo dva a někdo se to může naučit i za měsíc. Ten, kdo se tomu naučí, jehož čas v představách se bude shodovat s reálným, se téměř přiblíží k teleportaci. Může začít s třetí částí cviku.

V třetí části cviku je třeba v myšlenkách přejít do jiného pokoje svého bytu a uskutečnit nějakou činnost, kterou děláš velmi zřídka. Teď zaznamenáváš čas svých činů v představách. Například vcházíš do pokoje, naléváš vodu do nějaké nádoby a zaléváš květiny. Když v myšlenkách zaliješ květiny a zastavíš se, podívej se na hodiny, zapamatuj si nebo si někde napiš, kolik času jsi potřeboval na představy.

Pak vejdi do pokoje, v němž jsi nedávno byl ve svých myšlenkách, a zopakuj zalévání květin. Čas má být na minutu stejný. Rozdíl opět vypovídá o tom, že potřebuješ trénovat. Když se čas bude shodovat, svým druhým „Já“ dokážeš uskutečnit mnohé, bývat nejen v pokoji svého bytu, ale i v sousedním domě a státě. K tomu budeš potřebovat pouze důvěryhodné detaily. Když je podrobíš analýze, dokážeš vytvořit celou situaci do detailů a bývat tam.

Ne každý tohle dokáže, ale mohu tě ujistit, že jestli jsi jednou byl v nějakém městě cizího státu, můžeš se tam dostat podruhé, potřetí, když tam přemístíš své druhé „Já“.

Ten, kdo toho dosáhne, by měl pamatovat na jedno nebezpečí - své druhé „Já“ nelze oddělovat od těla nadlouho...”

Tady odbočím a povím podrobněji o nebezpečí.

Ze zvědavosti jsem provedl cviky, o nichž mluvil Anastasiin dědeček, a když jsem dosáhl úspěchu, zkusil jsem se přemístit nebo teleportovat své druhé „Já“ na Kypr do městečka Páfos, kde jsem měl možnost být.

Lehl jsem si na pohovku ve své pracovně, uvolnil jsem se, představil jsem si, jak jedu na letiště, nasedám do letadla, přilétám do Lárnaky, ubytovávám se ve známém hotelu. Pak se sprchuji a jdu na procházku k moři.

Večerní káva, místní hudba, ráno pláž, koupání v moři...

Vrátil jsem se nebo probral jsem se, nevím, jak se to v tomto případě přesněji řekne, za tři dny. A sotva jsem se dokázal zvednout z postele. Tělo, jemně řečeno, dlouho chtělo na toaletu, ale nikdo ho tam neodvedl. Ještě se mu chtělo jíst, ale nikdo ho nekrmil. S námahou jsem se zvedl a podíval jsem se do zrcadla. Odraz v zrcadle se mi nelíbil. Na tváři mi narostlo třídní strniště a výraz tváře byl pohoršený a neradostný. Bylo mi moc líto svého těla, které bylo tři dny opuštěné.

Z toho, co se stalo, jsem udělal závěr, že lidské tělo - je absolutně bezmocná hmota bez energie druhého nebo možná prvního lidského „Já“. Ale i když je bezmocné, tak přece nejmilejší a není třeba ho opouštět ani kvůli cestování do zámořských lázní.

A ještě něco, když cestuješ bez těla, jsou pocity jakoby plné, cítil jsem i mořskou vodu, i teplo slunečních paprsků, ale tělo se neopálilo.

Ze začátku mi bylo líto času, který jsem ztratil na trénink. Ale potom, pomocí svého druhého „Já“, se mi povedlo účelně využít možnost vidění některých událostí, jež se zatím nestaly. Takovým způsobem jsem napsal několik námětů, jež tady představím.

(2 5 .)

DEJTE DĚTEM VLAST

Na Ukrajině je město Charkov. A je v něm dětský domov. Pěkný dětský domov: útulné místnosti, krásné akvárium, velký bazén. Místní vláda se vynasnažila, pomohli také podnikatelé. Vedoucí městského odboru pro vzdělávání mi ukazoval místnosti a vyprávěl o tom, že děti tohoto dětského domova chodí do běžné školy. Díval jsem se z okna. Děti se ve skupinkách vracely ze školy. Pouze jedna malinká holčička šla stranou od ostatních.

„Je to Soňa. Chodí do první třídy," vyprávěl mi ředitel. Vždy chodí sama. Myslí si, že ji brzy adoptuje židovská rodina."

„Proč židovská, nepodobá se židovskému dítěti, má světlé vlasy, spíš je Ukrajinka."

„Někdo jí ve škole řekl, že Soňa - je židovské jméno, a tudíž je židovka. Soňa souhlasila s takovou národností a ihned se rozhodla, že ji adoptuje určitě židovská rodina. A stále chodí sama, protože si myslí, že když bude chodit ve skupině, budoucí rodiče si jí nevšimnou."

Pěkný dětský domov je v Charkově. I v jiných městech Ukrajiny, Běloruska, Ruska jsou dětské domovy. Žijí v nich děti. A bez ohledu na to, do jaké míry jsou útulné místnosti v dětských domovech, touží děti po tom, aby měly rodiče, rodinu.

Po asfaltovém dvoře důležitě kráčela v šedivých botičkách malinká hubeňoučka Soňa z první třídy, odděleně od skupiny vrstevníků. A snila obyvatelka dětského domova, Soňa...

Uběhl jeden den, druhý, pak měsíce. Soňa ještě nevěděla, že dětské útulky existují dávno a v různých zemích a že ne všechny děti jsou adoptovány. Že většina z nich je odsouzena k životu bez rodičů. Nebyla adoptována ani Soňa.

Avšak její život se vyvinul netypicky. V té době se skupina obyvatel města Charkova rozhodla vybudovat nedaleko města osadu. Povedlo se jim dostat sto padesát hektarů půdy a sto dvacet rodin si vzalo po hektaru a rozhodlo se založit své rodové statky.

Jeden příděl na kraji zůstal bez majitele a lidé se ho rozhodli dát někomu z obyvatel dětského domova. A stalo se to, že výběr padl na malinkou Soňu. Holčička byla přivezena autem spolu s vychovatelkou na svůj pozemek. A vychovatelka začala dítěti vysvětlovat:

„Vidíš, Soňo, tady jsou zatlučeny kolíky a mezi nimi natažena šňůra. Za touto šňůrou je tvá půda, celý hektar. Darovali ti ji lidé, kteří si také vzali po hektaru půdy vedle tebe a budou na ní zakládat zahrady a budovat domy. Až povyrosteš, také budeš moci vystavět dům a založit zahradu. Tvá půda na tebe bude čekat."

Holčička přistoupila ke šňůře, dotkla se jí a zeptala se vychovatelky:

„Takže za touto šňůrou je má půda a já tam mohu dělat všechno, pro co se rozhodnu?"

„Ano, Soněčko, je to tvá půda a pouze ty jediná můžeš rozhodovat, co na ní vyrostे."

„A co na ní vyrostе?"

„No, zatím, jak vidíš, tu rostou jen různé traviny. Ale na sousedních pozemcích, podívej se, lidé již zasadili jablůňky, hrušky a mnoho dalších ovocných stromů, jejich zahrady budou brzy kvést. A ty, když povyrosteš, rozhodneš se, co a kde zasadiš na své půdě, aby tu bylo krásně jako u ostatních."

Soňa se sklonila a prolezla pod šňůrou na svůj hektar půdy, udělala několik kroků podél šňůry, pozorně prohlížejíc travu a všechno, co v ní pobíhalo a cvrkalo. Došla k malinké bříze, jež rostla na pozemku, a dotkla se zatím slaboučkého kmene stromu. Otočila se k vychovatelce a z nějakého důvodu se rozechvěle zeptala:

„A stromeček? Břízka? Je také jen moje?"

„Ano, Soněčko, břízka je teď také pouze tvá, když roste na tvé půdě. Až vyrostěš, budeš tady moci zasadit i jiné stromy, ale teď musíme jet, brzy bude oběd a já mám být ve třídě.“

Holčička se otočila tváří ke svému pozemku a začala se na něj mlčky dívat.

Ti lidé, kteří mají děti, vědí, že když si děti hrají, ohrazují si z různých věcí improvizované pokoje nebo na vesnici budují malinké chýše a hrají si v nich. Z nějakého důvodu má každé dítě potřebu ohradit od velkého světa svůj malinký, vytvořit svůj prostor. Děti z dětského domova mají společný prostor a tento společný prostor, i když je dobře zařízený, působí na ně depresivně.

Soňa, jako i ostatní děti z dětského domova, nikdy neměla svůj, byť sebemenší koutek.

A teď stojí za šňůrou, kde všechno patří jí. Tráva, živí koníci v ní i malinká břízka. Hubeňoučká holčička se otočila k vychovatelce a začala mluvit. V jejím hlase se spojily intonace úpěnlivé prosby a odhodlanosti:

„Prosím vás, velice-velice prosím, dovolte mi, abych tu zůstala. Vyjedte, já přijdu sama.“

„Jakpak ujdeš třicet kilometrů?“

„Ujdu,“ odhodlaně odpověděla Soňa. „Ujdu a přijdu. Možná přijedu autobusem. Prosím, dovolte mi, abych byla sama na své půdě.“

Když slyšel tento rozhovor majitel sousedního pozemku, řidič „žiguliku“, navrhl:

„Ať tady děvčátko zůstane do večera. Odvezu vás a večer přivezu i ji.“

Vychovatelka popřemýšlela a souhlasila. Nesouhlasit nemohla, protože se podívala na tvář holčičky, jež stála za šňůrou a čekala na její rozhodnutí:

„Dobře, Soňo, buď tady do večera, oběd ti pošlu po řidiči.“

„Nač posílat. My se se sousedkou o oběd rozdělíme,“ vážně řekl řidič „žiguliku“, s úctou pronášeje slovo „sousedka“. „Slyšíš, Klavo,“ zakřičel na svou manželku, která kuchtila oběd na verandě domu, jenž se stavěl, „připrav oběd pro čtyři, dnes s námi bude sousedka.“

„Dobře,“ odpověděla manželka, „stačí pro všechny.“ A dodala: „Ty, Soňo, kdybys něco potřebovala, klidně se ozvi.“

„Děkuji,“ odpověděla neskonale šťastná Soňa.

Když „žigulik“ odjel, šla Soňa podél šňůry natažené mezi kolíky. Šla pomalu, občas se zastavovala, sedala si na bobek a rukama se dotýkala něčeho v trávě, pak opět šla. A takhle obešla po obvodu celý svůj pozemek. Pak se postavila uprostřed hektaru, rozhlédla se na všechny strany. Najednou rozpřáhla ruce, a poskakujíc a kroužíc, se rozběhla.

Po obědě, když Klava viděla, jak se děvčátko unavilo běháním po svém pozemku, nabídla jí, aby si lehla u nich na lehátko a chvilku si spala. Ale unavená Soňa odpověděla:

„Jestli je to možné, dejte mi něco ze starého oblečení, abych si dala pod sebe. Lehnu si na své půdě u břízky.“

Nikolaj postavil lehátko s matrací a dekou u břízky na Sonině pozemku. Holčička si lehla a ihned se ponořila do hlubokého spánku. Byl to její první spánek na vlastní rodové půdě.

V dětském domově vznikl, jak to ze začátku vypadalo, neřešitelný problém. Každý den Soňa žádala vychovatele, aby jí dovolili jet na její hektar půdy. Vysvětlování, že je ještě malinká na to, aby sama jezdila autobusy a vychovatelé že ji vozit nemohou, protože nemohou opustit ostatní děti, nepomáhalo.

Soňa oslovila ředitele dětského domova. Vysvětlila mu, že rozhodně musí navštěvovat svou půdu. Rozhodně, protože na sousedních pozemcích lidé již sází stromy a brzy jim začnou kvést zahrady. A její půda, jak to vypadá, je opuštěná. Nic na ní nepokvete.

Nakonec ředitel dětského domova vymyslel pro Soňu přijatelné řešení a řekl:

„Teď, Soňo, není možné vozit tě na tvůj pozemek, jelikož se mimo jiné máš ještě půl měsíce učit. Za čtrnáct dní začnou prázdniny, promluvím s tvými sousedy, a když budou souhlasit, že na tebe dohlídnou, tak tě o prázdninách na nějakou dobu odvezeme na tvůj pozemek. Na týden nebo možná na déle. Mimochodem, těch čtrnáct dní bys mohla využít ve prospěch své půdy. Tady si vem dvě brožury, přečti si je. V jedné se píše o tom, jak se mají dělat záhonky, v druhé - o léčivých rostlinách. Jestli se budeš dobře chovat, připravím ti na prázdniny také různá semena.“

Soňa se chovala vzorně. Pečlivě si připravovala úkoly a po celý, absolutně celý volný čas četla dvě brožury, které jí daroval ředitel. Když šla spát, snila, představovala si, jak krásně na jejím pozemku budou růst různé rostliny. Noční vychovatelka si jednou všimla, jak Soňa, když všechny děti spaly, kreslila při měsíčním světle, které vnikalo oknem, stromy a květiny.

Sousedé souhlasili, že na děvčátko dohlídnou, a když začaly letní prázdniny, sám ředitel pomáhal nakládat do kufru „žiguliku“ dávku potravin na dva týdny, lopatku, hrábě, balík se semeny...

Nikolaj si nechtěl vzít potraviny z dětského domova, ale ředitel mu řekl, že Soňa je nezávislá holčička, nechce nikomu být zátěží a je lepší, když bude vidět, že má i své potraviny.

A navíc dostala nový spací pytel. Nehledě na to, že rodina souseda Nikolaje pro holčičku z dětského domova připravila nevelký pokoj v již postaveném přízemí svého domu a postel.

Když Soňa nasedala do auta, vyprovodit ji vyšli nejen pracovníci, kteří ten den měli službu, ale i mnozí lidé, kteří tam přišli schválně, aby se podívali na štěstím zářící tvář děvčátka.

První tři noci Soňa spala v domě sousedů, v pokoji pro ni určeném, celé dny trávila na svém vlastním hektaru půdy.

Třetí den měl Nikolaj narozeniny a přijela k němu početná návštěva. Jeden mladý pár přijel se svým stanem. Následující den se hosté rozjeli, ale stan zůstal.

„To je dárek pro tebe,“ řekli mladí Nikolajovi.

A Soňa přišla k Nikolajovi s prosbou, aby jí dovolil spát ve stanu. Nikolaj souhlasil:

„Samozřejmě, spi, když se ti chce. Je ti snad v pokoji dusno?“

„V pokoji je dobře," odpověděla holčička, „ale všichni lidé spí na své půdě a moje přes noc zůstává osamělá. Na mnohých pozemcích svítí světýlka, ale na mém je tma."

„Takže ty chceš, abych ten stan postavil na tvůj pozemek ?"

„Moc chci, strýčku Koljo, aby byl vedle břízky. Pokud budete mít čas, jestli vás to neobtěžuje..."

Všechny následující noci Soňa spala ve stanu, postaveném u břízy na jejím hektaru.

Ráno po probuzení šla ihned k vědru s vodou, jež stálo u stanu, nabírala hrníčkem do pusy vodu a pouštěla ji slaboučkým proudem do nastavených dlaní, umývala se.

Pak vzala album, na jehož stránkách byly vlastnoručně nakreslené obrázky plánu pozemku a prohlížela si je. Potom šla dělat květinové a zeleninové záhonky.

Nevelká polní lopatka, darovaná ředitelem dětského domova, i když byla ostrá, nešla Soně stejně nijak zapíchnout do půdy na hloubku rýče, dokázala to pouze do poloviny. Avšak záhonky se jí stejně povedly.

Soused Nikolaj jí nabídl, že ta místa, na která ukáže, na jejím hektaru přeorá, ale Soňa to kategoricky odmítla. A vůbec, chovala se žárlivě ke každému vtrhnutí na teritorium jejího hektaru. Lidé to cítili a snažili se bez jejího vědomí nepřekračovat hranici vymezenou kolíky se šňůrou nataženou mezi nimi. Dokonce soused Nikolaj, když se ráno vzbudil a chtěl pozvat Soňu ke snídani, docházel pouze ke šňůře a odtud oslovoval Soňu.

Nějaká přímo neobvyklá snaha malinké holčičky být samostatná nebo strach být někomu na obtíž jí nedovolovaly o něco prosit, dokonce i tehdy, když se jí někdo z obyvatel osady snažil nabídnout buď oblečení, bonbóny nebo náradí, zdvořile děkovala, ale vzít si to kategoricky odmítala.

Během dvou týdnů strávených na své půdě Soňa přerýla a osázela tři zeleninové záhonky a uprostřed udělala velký květinový.

Poslední ráno dvoutýdenního Sonina pobytu na její půdě přišel Nikolaj jako obvykle k hranici jejího pozemku, aby ji pozval na snídani. Holčička stála u svého záhonku, na kterém ještě nic nevzešlo, dívala se na něj, a aniž by se otočila, odpověděla Nikolaji:

„Strýčku Koljo, není třeba mě dnes zvát k jídlu, já dnes nechci."

Nikolaj vyprávěl, že v hlase děvčátka vycítil nějaké zklamání a těžko potlačovaný pláč. Nezačal zjišťovat, co se stalo. Vrátil se k sobě a začal pozorovat Soňu dalekohledem.

Holčička chodila po pozemku, dotýkala se rostlin, něco upravovala na záhoncích. Pak přišla ke své břízce, chytila se jí ručkama a její ramínka se zachvívala.

V poledne za Soňou přijel starý mikrobús z dětského domova. Řidič zastavil u vjezdu na Nikolajovu usedlost a zatroubil.

Potom Nikolaj vyprávěl:

„Když jsem se podíval dalekohledem, jak sbírala své prosté věcičky, lopatku a hrábě, a jak sklíčeně mířila k nám, když jsem viděl její tvář, nevydržel jsem to, popadl jsem mobilní telefon. Dobře, že se mi ihned povedlo spojit se

s ředitelem dětského domova. Řekl jsem mu, že podepíšu jakékoliv papíry, převezmu na sebe zodpovědnost za dítě, vezmu si dovolenou, nepřetržitě budu na pozemku, jen aby se děvčátko mohlo nacházet na svém hektaru do konce prázdnin.

Ředitel nejdřív začal vysvětlovat, že všechny děti dětského domova mají odjet na léčení a odpočinek do letního tábora u moře. Že se o takovou možnost dlouho snažil a teď, díky sponzorům, jedou. Řekl jsem mu něco jako chlap, ale neurazil se, také mi odpověděl ostře. A ihned dodal: ‚Dejte telefon řidiči, zítra přijedu sám.‘

Vyběhl jsem ven, dal jsem řidičovi telefon a sám mu říkám:

‚Dělej, kamaráde, rychle odjed.‘

Řidič odjel a Soňa, jež přišla, se zeptala:

‚Strýčku Koljo, pro mě tu byl náš autobus ? Proč ale odjel ?‘

Rozhovor s ředitelem mě z nějakého důvodu silně rozrušil, zapaluji si, ruce se mi klepou a říkám jí:

‚Zrovna pro tebe. Přijel jen tak, aby se zeptal, zdali nepotřebuješ nějaké potraviny, anebo ještě něco, řekl jsem mu, že si vystačíme.‘

Pozorně se na mě podívala, zdálo se, že něco pochopila, tiše řekla:

‚Děkuji, strýčku Koljo,‘ nejdřív šla a potom rychle běžela na svou půdu.

Ředitel dětského domova přijel ráno, ale já už jsem na něj čekal. Jenže nešel ke mně, ihned mířil ke stanu. Nestihl jsem mu říci, aby bez pozvání nepřekračoval šňůru. Ale on, chlapík, domyslel se sám, zjevně, aby nenapínal dítě, jen co mu děvčátko vyšlo v ústrety, ihned řekl:

‚Dobrý den, Soňo, zajel jsem pouze proto, abych se zeptal, odjíždíme k moři a co ty: zůstaneš tady nebo pojedesh s námi ?‘

‚Tady,‘ neřekla, ale vykřikla Soňa.

‚Myslel jsem si to,‘ odpověděl ředitel, ‚proto jsem ti přivezl jako potravinový přiděl...‘

‚Není třeba si dělat starosti a utrácet čas. Já nic nepotřebuji.‘

‚Není třeba ? A co mám, s dovolením, dělat ? Na každého svěřence stát poskytuje peníze. A ty se tady vychováváš sama, sama se stravuješ. Jak mám v takové situaci skládat účty ohledně státních peněz. Ne, jen si to laskavě vem. Pojd'. Alexejiči, vykládej. Dovol, abychom vešli, Soňo. Ukázala bys nám své hospodářství ?‘

Soňa se nějakou dobu dívala na ředitele ve snaze pochopit situaci úplně. Pak viděla, jak řidič mikrobuse vykládá nějaké těžké tašky, a když si byla naprosto jistá, že zůstává na své půdě do konce prázdnin, radostně vykřikla:

‚O, copak jsem to... Pojdte dál, tady jsou dvířka, provázek tady není. Pojdte na návštěvu. Ukážu vám své hospodářství. Pojdte také, strýčku Koljo.‘

Přivedla nás ke svému stanu a ihned nabídla, abychom se napili vody z vědra stojícího u stanu:

‚Tady je voda, mám ji z pramene, je chutná, lepší než z kohoutku. Napijte se, prosím.‘

„Neodmítnu,“ odpověděl ředitel, nabral si půl hrníčku a s chutí se napil, „je dobrá.“

I já jsem se napil, i řidič a chválili jsme Soninu vodu, k jejímu velkému potěšení. Zřejmě poprvé v životě Soňa vlastnila něco svého. Byť pouze vodu, ale svou a toto své mohla poprvé dávat dospělým. Soňa začínala cítit svou sounáležitost se světem. Pak jsme asi půldruhé hodiny nebo i dvě poslouchali Sonino nadšené vyprávění o tom, co už zasadila a co se chystá zasadit. A ukazovala nám kresby svého rodového statku. Jenom domeček v jejích plánech-kresbách nebyl.

„Už musíme jet,“ řekl Soně ředitel, „ty věci si už vybal sama. Přivezl jsem ti i lampu na baterii. Lze jí svítit do dálky, a jestli ji přepneš na denní režim, je při ní možné i číst. A ke čtení teď toho máš hodně. Přivezl jsem ti časopis o zahradní architektuře, knihy o pěstování všeho možného a o lidovém léčitelství.“

„O, opět jsem zapomněla,“ spráskla ruce Soňa. „Okamžik.“

Odhrnula závěs stanu a uviděli jsme svazky různých bylin, jež visely na natažené šňůře. Sundala několik svazků a podala je řediteli.

„Je to vlaštovičník. Taková bylinka. Je to pro Káfu z naší skupiny, potřebuje to uvařit a pít. Je často nemocná. Přečetla jsem si o tom v brožuře, kterou jste mi dal. Nasušila jsem.“

„Děkuji...“

Zkrátka, ten ředitel je hodný člověk a má rád děti. Pak jsem s ním mluvil, vyptával se mě na Sonino chování, dával užitečné rady.

A Soňa takhle strávila celé léto ve stanu na hektaru své půdy. Její záhonek uprostřed pozemku rozkvetl překrásnými květy. Na zeleninových záhoncích vzešly cibulka, ředkvičky a jiné.

Po večerech, když dny byly kratší, jsme často pozorovali, jak bliká světlo ve stanu pod břízkou. Každý večer Soňa četla knížky o lidovém léčitelství a ve svém albu stále kreslila budoucnost své půdy.

Když koncem léta pro ni přijel starý mikrobuses z dětského domova, pomáhal jsem nakládat Soniny zásoby. A bylo co nakládat. Samotných bylin nasušila kolem dvou set svazků. Pytel brambor, tři tykve, zkrátka, naložili jsme mikrobuses. Zeptal jsem se Soni:

„Co plánuješ na příští rok? Mám schovat tvůj stan?“

„Příští prázdniny určitě přijedu. Hned první den přijedu na svou půdu. Jste dobrý soused, strýčku Koljo. Děkuji vám za dobré sousedství!“

I ruku mi podala jako dospělá, byla to pevnější ruka. A i samotná Soňa se přes léto nejen opálila, ale i zesílila, stala se sebejistější.

Příští rok přijela se sazeničkami ovocných stromů, s nějakou sadbou a ihned se dala do práce.

Lidé naší osady se na schůzce rozhodli, že postaví Soně malinký domeček. A Zina, manželka podnikatele, jenž stavěl největší vilu, trvala na tom, aby nebyl malinký:

„Stydím se dívat lidem do očí. Všichni v osadě zakládají domy jako paláce a jedno samotné dítě žije ve stanu. Návštěvy přijíždějí, pomyslí si o nás bůhví co.“

Znajíce povahu děvčete, její choulostivý vztah k různým darům, vést s ní jednání

ohledně stavby poručili mně.

Přišel jsem k ní a říkám:

„Soňo, lidé v osadě se na schůzi rozhodli postavit ti nevelký domeček, jenom ukaž místo, kde se má postavit.“

A ona se mě nějak obezřetně ptá:

„Strýčku Koljo, a kolik bude stát nevelký domeček?“

Nic netuše jsem odpověděl:

„Kolem dvou set tisíc, no, zkrátka dva tisíce z každé rodiny.“

„Dva tisíce? Vždyť je to hodně peněz. Takže lidé koupí svým dětem něčeho méně. Utratí za mě. Strýčku Koljo, moc vás prosím, řekněte lidem, že zatím nepotřebuji domeček. Ještě jsem pro něj nevymyslela ani místo. Prosím vás, strýčku Koljo, vysvětlete, prosím, lidem...“

Byla rozrušená a já jsem pochopil proč. Soňa, když dostala svůj hektar, se poprvé v životě pocítila být nezávislá. Nahradil jí rodiče, potřeboval ji a ona jeho. Nějakým vnitřním citem děvčátko pocítovalo, že její půda nechce, aby se jí dotýkal někdo cizí. A nedej Bože, aby jí to po stavbě domečku někdo vytkl, byť dokonce mlčky. Nezávislost pro ni je dražší než vlastní dům.

Začal jsem všechny přesvědčovat, aby nevnucovali holčičce žádné dárky. Ale brzy došlo k nečekané situaci. Kolem Sonina pozemku běželi kluci od jezera, vepředu na fešáckém kole podnikatelův syn Edík. Stále si z ní dělal legraci, říkal jí špuntík, nehledě na to, že sám byl pouze o tři roky starší.

„Hej, špunte,“ křičel Edík na Soňu, „stále se zabýváš krajinářským designem, nemáš toho ještě dost? Raději pojd' s námi, kouknem se na podívanou.“

„Na jakou podívanou?“ zeptala se Soňa.

„Můj táta teď bude zapalovat stavební maringotku. Vidíš? Už k nám pro každý případ přijelo i hasičské auto.“

„A proč se má spálit?“

„Proto, aby nekazila vzhled.“

„Ale potom, až shoří, na zemi nebude dlouho nic růst.“

„Pročpak nebude?“

„Protože shoří všechny užitečné žížaly a broučci. Tady u stanu jsem rozdělávala oheň a podívej: na tom místě teď nic nevyrostlo.“

„To je neuvěřitelné jaký jsi, špunte, všímavý. Tak zachraň naše žížaly. Vem si starou maringotku, protože táta neví, jak se jí zbavit.“

„Jakpak si ji mohu vzít, vždyť je těžká?“

„Jak, jak? Jeřábem, samozřejmě. Pozitří k nám přijede jeřáb. Bude se stavět větrník. Zkrátka, buď to vezmeš, anebo za chvíli bude grandiózní oheň.“

„Dobře, Edíku, vezmu si vaši maringotku.“

„Tak pojdme.“

Dospělí sousedé a mnoho děcek se shromáždili u usedlosti Edíkových rodičů. Hasičská obsluha byla v pohotovosti. A najednou se Edík přibližuje k otci, jenž šel k maringotce s kanystrem benzínu a ke zklamání děcek a radostnému údivu dospělých říká:

„Taťko, není třeba spalovat tu maringotku.“

„Co znamená „není třeba“ ? Pročpak ?“

„Protože jsem ji daroval.“

„Komu ?“

„Špuntovi.“

„Jakému špuntovi ?“

„No Soně z krajního pozemku.“

„A copak, souhlasila ? Souhlasila, že to od tebe přijme ?“

„Copak mi, taťko, nevěříš, tak se jí zeptej.“

Edík vzal za ruku Soňu, jež stála v davu dětí, a přivedl ji k otci:

„Řekni, že si vezmeš tuto boudu. Řekni.“

„Souhlasím,“ tiše odpověděla Soňa.

Och, nedokázal podnikatel skrýt hrdost na svého syna, jež ho naplňovala. To je neuvěřitelné, od nikoho si nic nevezme a pouze od jeho Edíka se rozhodla přijmout dar vrtošivá Soňa.

Když se děcka rozešla, zavolal podnikatel celou partu, která prováděla dokončovací práce na jeho vile, a říká jejich vedoucímu:

„Tak, hoši. Použijte jakékoliv materiály, pracujte dvacet čtyři hodiny denně, platím dvakrát tolik, ale aby za dva dny uvnitř této maringotky byl byt podle evropských standardů. Navenek ať zůstane taková ošoupaná. Ale uvnitř...“

Za dva dny na Sonině pozemku vedle břízky, na místě stanu, stála na cihlovém základu ošoupaná stavební maringotka. Odřená, ale připravená stavebníky k natírání, finské barvy a štětce byly uvnitř.

Soňa ji potom sama natřela - svůj první vlastní domeček v životě, jenž stál na rodné půdě. Tento domeček se příští rok proměnil v pohádkový zámek. Ovinutý břečtanem a divokým vínem, obklopený květinovými záhonky."

* * *

Uplynulo deset let. Soňa ukončila školu a již rok žila na svém statku. V osadě, tonoucí v zeleni a kvetoucích zahradách, se tyčily vily. Ale nejlepší a nejkrásnější byla Sonina usedlost. Když její vrstevníci opouštěli dětský domov, odcházely do neznáma, snažily se dostat alespoň na nějaké učiliště, jen aby byli na internátě, najít alespoň nějakou práci, aby měli na živobytí - Soňa již byla samostatným člověkem. Obyvatelé osady odevzdávali manažerovi nadbytek ovoce a zeleniny. Produkty vypěstované v osadách se skupovaly za dosti vysoké ceny. Exportovaly se do států Evropské unie, do speciálních obchodů, v kterých se prodávaly ekologicky čisté potraviny. Soňa také odevzdávala manažerovi to, co vypěstovala na svém statku. I když větší část její produkce byla skupovaná lidmi, kteří, když

slyšeli o neobyčejném děvčátku a o jejím zázračném statku, začali přijíždět z města přímo k ní.

A ještě Soňa sbírala léčivé byliny a pomáhala mnohým lidem dostat se z nemocí.

Jednou ke svým rodičům, kteří teď nastálo žili na svém statku, přijel Edík. Již tři roky studoval na prestižní americké univerzitě. Měl před sebou složitou lékařskou operaci. Zřejmě zámořská voda a stravování mu působily potíže s játry a ledvinami. A Edík se rozhodl přijet k rodičům na týdenní návštěvu před operací. Zinaida, Edíkova matka, mu navrhla:

„Synku, co kdybychom zašli za naší místní léčitelkou. Třeba ti pomůže.“

„Co je to s tebou, matko, v jakém století žijeme? Tam na západě je medicína dávno na nejvyšší úrovni. Co je zapotřebí - vyříznou a vymění. Nedělej si starosti. Nepůjdu k nějakým babkám-zaříkávačkám. Vždyť to je jak v minulém století.“

„Ale já ti ani nenabízím jít k babkám. Pojd', zajdeme za... Pamatuješ se na malinkou holčičku z dětského domova, která na kraji naší osady k údivu všech sama zvelebovala darovaný hektar půdy?“

„Jo, ten špunt? Trochu si vzpomínám.“

„Teď už není špunt, synku, ale velice vážená osoba. Za to, co vypěstuje vlastníma rukama, jsou manažeři připraveni platit dvojnásobnou cenu. A pro bylinky, jež sklízí, přijíždějí lidé ze vzdálených míst. Aniž by si dělala nějakou reklamu.“

„Odkud má špunt takové znalosti?“

„Vždyť od první třídy každé léto trávila na svém pozemku a přes zimu každodenně četla různé knížky o zahrádkářství a lidovém léčení. Dětský rozum je bystrý, dobře všechno vnímá. Z knih, samozřejmě, načerpala hodně. Ale lidé říkají, že víc toho chápala sama. A ještě se povídá, že rostliny jí rozumí. Povídá si s nimi.“

„To je ale špunt! Kolikpak peněz bere za léčení?“

„Občas bere, ale stává se, že někomu pomůže zadarmo. Třeba minulý podzim jsem ji potkala u rybníka. Podívala se mi do očí a říká: ‚Teto Zino, nemáte v pořádku bělma očí, vezměte tuto bylinku, udělejte si odvar a pijte, přejde to.‘ A přešlo. Bělma jsem skutečně neměla v pořádku, protože mě bolela játra. Teď už nebolí. Pojdme, synku, zajdeme za ní, možná že i tvým játrům pomůže.“

„Vždyť mě, matko, trápí nejen játra. Již je určena diagnóza - budou mi odstraňovat ledvinu. A žádné odvary tady nepomohou. Avšak pojdme k ní, jsem zvědavý na její statek. Povídá se, že se podobá ráji.“

* * *

„Ano! Pěkně to tady zařídila,“ nešetřil nadšením Edík, když se s matkou přiblížili k Sonině statku. Zatímco lidé v osadě odevzdávali všechny síly na stavbu vil a kamenných ohrad, ona skutečně tvořila ráj. „Podívej, matko, jaký plot vypěstovala ze zeleně!“

„Kdybys viděl její zahradu, ještě více bys byl okouzlen. Jenomže ona tam málokoho pouští,“ poznamenala Zina.

Pootevřela dvířka a nahlas zavolala:

„Soňo, jestli jsi doma, pojd' ven. Soňo, jsi doma?“

Dveře domečku - bývalé maringotky - se otevřely a na schody vyšla dívka. Ladným pohybem přehodila pevný rusý cop na záda. Uviděla Zinaidu v doprovodu syna a na jejích tvářích vzplanul ruměnc. Zapnula vrchní knoflíček na halence, jež obepínala pružná prsa, jemnou, lehkou a zároveň graciózní chůzí mladá kráska sešla po schůdcích a mířila cestičkou ke dvířkům, za nimiž stáli Zinaida a Edík.

„Dobrý den, teto Zino. Vítejte, Eduarde. Jestli si přejete, vejďte do mého domu nebo zahrady.“

„Děkujeme za pozvání, s radostí vejдемe,“ odpověděla Zinaida.

A Edík nic neřekl, dokonce ji ani nepozdravil.

„Víš, Soňo,“ pokračovala Zinaida cestou k zahradě, „můj syn má problém, čeká ho operace. I když ho budou operovat v Americe, tak stejně, jako matka, cítím nějaký neklid.“

Soňa se zastavila, otočila se a zeptala se:

„Copak vás bolí, Eduarde?“

„Srdce,“ přidušeným hlasem odpověděl Edík.

„Jak srdce?“ vykřikla Zinaida. „Vždyť jsi říkal játra, ledviny. Takže jsi lhal, uklidňoval jsi mě?“

„Nelhal jsem. Ale teď, matko, srdce mi tluč, poslouvej, jak tluč,“ vzal matčinu ruku a přitiskl ji ke své hrudi, „slyšíš, za chvíli vyskočí a roztrhá se, jestli nepřemluvíš tuto krásnou dívku, aby se ihned za mě provdala.“

„To je ale vtipálek,“ zasmála se Zinaida, „málem jsi mě k smrti vylekal.“

„Nežertuji, matko,“ vážně odpověděl Edík.

„Jestli nežertuješ,“ pokračovala vesele Zinaida, „tak bys měl vědět, že k Soně již polovina osady posílala starosvaty. Ale všechno bezvýsledně: nechce se vdávat. Tak se zeptej, proč nechce, ale matku do toho nezatahuj.“

Edík přistoupil k Soně a tiše se zeptal:

„Soňo, proč jste se za nikoho neprovdala?“

„Proto,“ tiše odpověděla Soňa, „protože jsem čekala, na tebe, Edíku.“

„To jsou vtipálkové, proč se vysmíváte matce?“

„Požehnej nám, matko, ihned, já nežertuji,“ odhodlaně řekl Edík a vzal Soňu za ruku.

„Já také nežertuji, teto Zino,“ vážně pronesla Soňa.

„Nežertujete... Takže i ty, Soňo... Nežertuješ... Jestli nežertuješ, proč mi říkáš teto, a ne mámo?“

„Dobře. Budu vám říkat maminko,“ chvějícím se hlasem odpověděla Soňa, a udělavši krok k Zinaidě, nejistě se zastavila.

Zina nebyla schopná ihned pochopit, co se stalo - je to šprým, žert? Vážně se zadívala jednou na Soninu tvář, podruhé na synovu, a opět... V nějakém okamžiku pochopila vážnost záměru mladých lidí, vrhla se směrem k Soně, objala ji a začala plakat:

„Soňo, Soněčko, dceruško, pochopila jsem, že to myslíte vážně.“

Chvěla se také Sonina ramena, přitiskla se k Zinaidě a opakovala:

„Ano, maminko, vážně. Ano, velice vážně.“

Pak se mladí vzali za ruce a pomalu, aniž by si někoho kolem všímali, šli ulicí osady ke statku Edíkovy rodiny. Vepředu šla Zinaida. Smála se a zároveň plakala, přibíhala ke každému, koho potkali, a neustále brebentila:

„Přišli jsme... A oni: raz dva - a zamilovali se do sebe... A já jsem: raz dva - a požehnala jsem jim... Ze začátku jsem si myslela, že je to žert. Ale oni se ihned zamilovali. A já jim říkám... A oni mně: svatbu, maminko, dnes. Dobří lidé, jak je to možné ? Je třeba se připravit, je třeba oficiálně. Vždyť takhle to nejde.“

Když její manžel-podnikatel, Edíkův otec, jenž vyšel naproti, uslyšel přibližně stejně zmatené vyprávění, podíval se na mladé a řekl:

„Ty, Zino, jako vždy brebentíš. A co to znamená, že nejde udělat svatbu dnes ? Vždyť se podívej na tyto mladé. Ne že nejde udělat svatbu dnes, bude hned teď.“

Edík přistoupil k otci a objal ho:

„Díky, táto.“

„Proč... Děkovat... Proč se objímat. Je třeba křičet: „Pusu !““

„Pusu ! Pusu !“ zakřičeli lidé, kteří se shromáždili kolem.

Edík a Soňa se před obyvateli osady poprvé políbili. Na svatbu se sešli všichni, kdo v té době byli doma. Improvizovaný stůl na čerstvém vzduchu prostírali také společně. Svatba „nehlučela“, jak to chodí na ruských hodech, ale zpívala do pozdní noci.

Nehledě na přemlouvání rodičů, mladí se neubytovali ve vile, podobající se paláci, ale v nevelkém Sonině domku.

„Pochop, otče,“ říkal Edík, „postavili jsme tady na polovině hektaru palác s různými přístavbami. Ale takovou krásu, jako je na Sonině statku, a vzduch nemáme. Polovinu z toho je třeba rozbourat.“

Podnikatel pak celý týden pil. Ale k údivu všech obyvatel začal rozbourávat přístavby. A doprovázel to slovy:

„Postavili to tady z hlouposti, vnuci se nebudou chtít ubytovat v takových katakombách.“

* * *

Šťastný život Soni a Edíka...

Stop ! Tohle už jsem začal vyprávět o budoucnu. A ono určitě bude překrásné. A co současnost ?..

V současném městě Charkově je hezký dětský domov. Žije v něm holčička Soňa. Již šla do třetí třídy, ale vlastní hektar půdy nemá, stejně jako ho nemá Táňa, Serjoža, Káťa... a ostatní statisíce dětí z dětských domovů. Ukrajinská Rada ještě nepředložila na pořad otázku: zda dávat k doživotnímu užívání obyvatelům svého státu, včetně dětí-sirotků, po hektaru půdy, na kterém by založili rodové statky. Ani běloruská Duma nepředložila, ani ruská...

Odpustí jim to děti ? Dokážou odpustit dnešní poslanci sami sobě ?

VĚZENÍ BUDOUCNA

Nikolaj Ivanovič - ředitel nápravného zařízení se zvláštním režimem, lidově - věznice, již pátý večer neodcházel ze svého kabinetu včas. Když byl pracovní den u konce, vypínal telefony a v zamyšlení chodil po své pracovně sem a tam. Občas se posadil za stůl, bral do rukou zelené desky a již pokolikáté pročítal jejich obsah.

Jménem skupiny odsouzených občanů, uvězněných do cely číslo dvacet šest, odpykávajících si trest podle článku 931 Trestního zákoníku Ruské federace, se na něj obracel vězeň jménem Chodakov s návrhem, jenž se na první pohled zdál být nemožný.

Navrhoval, aby nápravné zařízení vzalo sto hektarů zanedbané nebo nepoužívané orné půdy. Tato půda aby byla obehnaná ostnatým drátem, v rozích postaveny strážní věže, zkrátka, aby byla udělána všechna opatření proti útěku. Na tomto stu ohrazených hektarů má pracovat, zabývat se zemědělstvím devadesát vězňů. Žádosti všech zájemců byly ve stejných deskách.

Takže tito vězni se ve svých žádostech zavázali zásobovat celé nápravné zařízení zeleninou, odevzdávající pro potřeby věznice polovinu úrody, jež sklídí. Druhá polovina se podle žádostí měla posílat jejich rodinám. Na tom nebylo nic nemožného. V různých nápravných zařízeních pracují vězni v podnicích. Jedni dělají něco jednoduchého v dílnách na zpracování dřeva, druzí se zabývají oděvním průmyslem, si ji jednoduché věci, vatované vesty, spodky a dostávají za svou práci menší plat. Ohodnocení není velké proto, že jejich práce je málo produktivní.

V deskách ležel návrh: vězni se chtěli věnovat zemědělství. Tak což, jde to také. Placení polovinou úrody je možné, nebude třeba se starat o realizaci, dávat produkci do komise a potom měsíce čekat na převod peněz. Ale to následující...

Vězeň Chodakov jménem ostatních vězňů žádal, aby sto hektarů bylo rozděleno na pozemky po jednom hektaru, za nějž bude zodpovědný konkrétní vězeň.

Dále se navrhovalo dát možnost každému vězni, aby si na přiděleném pozemku postavil celu pro samovazbu.

Potom, po uplynutí doby odpykávání trestu, pro ty, kteří budou chtít zůstat na svém pozemku, se žádalo, aby jim byla dána taková možnost. Nebrat, ale již kupovat od nich zbytky úrody a poskytnout jim možnost zvětšení jejich cel.

Zelené desky s danými návrhy nebo prosbou byly předány Nikolaji Ivanoviči už před půl rokem. Kromě devadesáti žádostí a textu návrhu v nich ležely plány budoucích pozemků, krásně nakreslené barevnými tužkami. Na kresbách byly zobrazeny strážní věže, ostnaté dráty a vstupní brána.

Po prvním přečtení odložil Nikolaj Ivanovič desky do spodní zásuvky stolu, čas od času se v myšlenkách vracel k jejímu obsahu, ale žádnou odpověď vězňům nedával.

Avšak určité okolnosti donutily ředitele nápravného zařízení k tomu, aby již v průběhu pěti večerů intenzivně přemýšlel o návrzích vězňů.

Tyto okolnosti tkvěly v následujícím. Ze Správy přišlo nařízení: příští rok začít s rozšířením věznice, vybudovat dodatečné cely a do konce příštího roku

být připravení na přijetí sto padesáti dalších občanů. Společně s nařízením přišel projekt přístaveb k existujícím budovám, uváděly se termíny financování. Navrhovalo se využít při výstavbě práci vězňů.

Nikolaj Ivanovič přemýšlel takto: „Finance budou, jako vždy, přicházet pozdě, budou problémy s levnými materiály. Rozpočet se dělá podle jedné cen na stavební materiály, a když se začne stavba - již jsou jiné. Práce vězňů je málo produktivní. Nařízení je jistě nesplnitelné. Ale neplnit ho také nejde. Do důchodu mu zbývá pět let. Vysloužil si hodnost plukovníka. Dvacet let je ředitelem nápravného zařízení a neměl žádný trest. A tu máš nařízení.

Ale tyto okolnosti nebyly tím hlavním v plukovníkových úvahách. Zelené desky ! Vězeň Chodakov ve svém dopisu tvrdil, že při věznění trestanců podle jeho projektu bude splněn hlavní úkol podobných institucí - převýchova zločinců.

To, že v současných nápravných zařízeních se zločinci nepřevychovávají, ale spíše naopak - stávají se zkušenější, Nikolaj Ivanovič velmi dobře věděl. Jinak by nebyli trestáni podruhé a potřetí. Právě tato okolnost silně deprimovala Nikolaje Ivanoviče, jenž odevzdal službě mnoho sil a času.

Život utíká, služba končí, co ale dokázal ? Vypadá to, že vychovával zločince.

Zelené desky ! Jako na potvoru. Kdyby byl alespoň pevně přesvědčen o tom, že návrh, vyložený v nich, je nepřijatelný, ale něco uvnitř mu nedovoluje, aby ho zavrhl. Ale také nemá sílu, aby ho přijal. Neobvyklý návrh, nestandardní.

Následující ráno plukovník v první řadě nařídil, aby do jeho kabinetu byl přiveden vězeň Chodakov z cely dvacet šest.

„Posadte se, občane Chodákové," ukázal Nikolaj Ivanovič na židli věžňovi, jenž vešel s ozbrojeným doprovodem. „Tady jsem prolistoval obsah vašich desek. A mám k vám konkrétní otázku."

„Poslouchám vás, pane řediteli," rychle odpověděl vězeň, zvedaje se ze židle.

„Sedět !" zavelel ozbrojený doprovod.

„Jen sed', proč vyskakuješ, jako bys byl u soudu," klidně pronesl ředitel nápravného zařízení, a obraceje se na strážného, dodal: „Počkej zatím venku."

„Takže vy, Chodákové Sergeji Jurijeviči, předkládáte tak podivný návrh ?"

„Jenom na první pohled vypadá podivný. Ve skutečnosti je návrh velice racionální."

„Tak mi rovnou povězte, jakou vychytralost jste vymysleli ? Chcete vytvořit podmínky pro masový útěk ? Mezi vašimi devadesáti žádostmi se doba trestu pohybuje od pěti do devíti let. Takže si chcete přiblížit svobodu ?"

„Jestli je v daném návrhu vychytralost, tak s útekem, pane řediteli, nemá spojitost," opět se zvedl rozrušený vězeň, „špatně jste mě pochopil..."

„Jen si klidně sed'. A neoslovuj mě „pane řediteli". Jmenuji se Nikolaj Ivanovič. Ty jsi, jak vím ze spisu, Sergej Jurijevič. Byl jsi psychologem. Obhájil jsi disertaci, pak ses dal do byznysu. Dostal jsi trest za rozkrádání velkého rozsahu. Je to tak ?"

„Dostal jsem... Nikolaji Ivanoviči, vždyť víte, jak to bylo na začátku „perestrojky"... Nestihneš si zvyknout na jedny zákony a již vycházejí jiné..."

„Tak dobře, teď o to nejde. Vysvětli mi svůj výmysl s tím zemědělským vězením

za ostatními dráty."

„Pokusím se to vysvětlit, Nikolaji Ivanoviči. Jenže kvůli jedné okolnosti to pro mě bude těžké udělat."

„Kvůli jaké ?"

„Víte, přečetli jsme si knihu, jmenuje se „Anastasia". Potom - další, pokračování. Zkrátka, v knize se povídá o předurčení člověka. O tom, že jestli si každý člověk, jenž žije na zemi, vezme hektar půdy a vytvoří na ní rajský koutek, celá zem se promění v ráj. V knize se o tom říká jednoduše a přesvědčivě."

„Jednodušší to ani být nemůže. Jestli si každý vezme a vytvoří, tak se samozřejmě celá zem promění... Ale co s tím máte společného vy ?"

„Vždyť říkám: v těchto knihách je všechno vyloženo přesvědčivě. Možná, že je někdo přečetl letmo a nepochopil všechno. My ale máme čas: četli jsme, diskutovali a pochopili jsme."

„No a co z toho ?"

„Mnozí lidé si po přečtení těchto knih budou přát, aby získali půdu a vytvořili na ní rodovou rajskou oázu. Jsou na svobodě, je to pro ně reálné. Proto jsme se rozhodli: být za ostatním drátem, ale také si vezmeme po hektaru, budeme na něm pracovat, zvelebovat ho... Jako trest budeme odevzdávat pro potřeby věznice nebo společnosti polovinu, nebo dokonce větší část produkce. Ale máme prosbu: aby se po ukončení doby trestu nebral pozemek těm, kteří na něm budou chtít zůstat."

„Cožpak takhle budete za ostatními dráty, pod dohledem strážců dožívat svůj život ?"

„Když skončí doba trestu, můžete dát pryč ohradu z ostatních drátů a přenést je spolu se strážními vězemi na jiné místo. Na novém místě ubytovat nové vězně, kteří budou chtít založit svůj statek. A my zůstaneme na svých."

„Hm. A když jim uplyne doba trestu, dráty se strážní věží přenést na nové místo a oni zůstanou na svobodných statcích. Tak ?"

„Ano, tak."

„Nějaká fantazmagorie. Copak já, ředitel nápravného zařízení, budu vytvářet pro vězně rajské oázy ? A vy věříte, že se něco takového může stát ?"

„Jsem naprosto přesvědčen o úspěchu. Jsem přesvědčen jako psycholog. A také to cítím srdcem. Posudte to sám, Nikolaji Ivanoviči. Člověk odsedí svých devět let, vyjde na svobodu. Přátele nemá. Jsou ve vězení a v celách. Rodina ho nepotřebuje. Společnost také ne. Kdo přijme na dobré místo bývalého trestance ? I bez toho je plno nezaměstnaných s různými profesemi, stojí ve frontě na úřadech práce a mají slušné životopisy... Žádná práce pro bývalého trestance není ve společnosti připravena. Jediná cesta: chopit se toho starého. A chytají se, a opět se ocitají u vás."

„Tuto situaci znám... Co mi vykládáš to očividné. Řekni mi jako psycholog, proč se trestanci po přečtení těchto knih najednou změnili, rozhodli se ujmout se půdy dokonce za ostatními dráty ?"

„Vždyť se před každým otevřela perspektiva věčnosti. Všichni si myslí, že člověk, i když je v cele, tak ještě žije. Ve skutečnosti neexistuje. Zemřel. Protože nemá životní perspektivu.“

„Co je to za perspektivu věčnosti ?“

„Vždyť říkám, že je pro mě těžké povědět najednou všechno, o čem je psáno v knihách...“

„Dobrá, přečtu si ty knihy, ujasním si, co vás navedlo na takovou lyriku. Pak si popovídáme. Stráž, odvedte ho.“

Vězeň Chodakov vstal, založil ruce za záda a zeptal se:

„Dovolíte, abych udělal ještě jednu poznámku ?“

„Mluv,“ souhlasil plukovník.

„Když jsme vypracovávali projekt této věznice, vzali jsme v úvahu existující pokyny o věznění trestanců. Žádná porušení instrukcí v projektu nejsou.“

„Neuvěřitelné, vzali v úvahu... Instrukce... Nejsou porušení... Prověřím to. Odvést,“ přikázal Nikolaj Ivanovič ozbrojenému doprovodu.

Pak zavolal právníka a předal mu desky se slovy:

„Vezmi si to. Seznam se s tím a urči: v čem je tady porušení pokynů o věznění, za dva dny mi podáš zprávu.“

Za dva dny právník seděl v kabinetu ředitele věznice. Svou zprávu začal neurčitými formulacemi, pro právníka neobvyklými:

„Jde o to, Nikolaji Ivanoviči, že z úhlu pohledu zákona a instrukcí, jež reglementují věznění občanů v tak zvaných nápravných zařízeních, daný projekt nelze vykládat jednoznačně.“

„Co mi tady pleteš hlavu, Vasiliji, jako právník u soudu ? Známe se patnáct let.“ Nikolaj Ivanovič vstal od stolu. Z nějakého důvodu byl trochu nervózní. Prošel se kabinetem, opět si sedl: „Mluv konkrétně, v čem je porušován zákon a instrukce ?“

„Konkrétně... Abych byl konkrétní, musím to vzít všechno po pořádku.“

„Vykládej to po pořádku.“

„Budujeme věznici. Projekt předpokládá izolaci teritoria od vnějšího světa. Dvě řady ostnatých drátů ohrazují sto hektarů věznice. Také se předpokládají strážní věže. Zkrátka, ohrazení teritoria věznice plně odpovídá instrukcím. Dále se v projektu navrhuje rozdělit věznici na jednotlivé pozemky o velikosti jednoho hektaru a každý pozemek připsat jednomu vězni. No, co na to říci ? Podle instrukce také musíme navykat neodpovědné občany na práci, budovat dílny na jednodušší výrobu, zřizovat pomocná hospodářství a částečně přecházet na samofinancování. Vždyť zákon dovoluje zřizovat instituce podobné naší, se zvláštními podmínkami hospodářské činnosti a mnohoúčelovým využíváním lesního fondu. V našem případě projekt předpokládá pomocné hospodářství, které bude zabezpečovat naše svěřence zeleninou a je možné, že zbude i na prodej. Zatím jsme v rámci zákona.“

„Nerozváděj to, povídej dál. V čem překračujeme rámeček ?“

„Dál se navrhuje, aby se na každém pozemku vybudovala jednotlivá cela, v níž bude žít vězeň, který je zodpovědný za pracovní místo - hektar půdy.“

„No právě, pro každého zvláštní cela na jeho hektaru. Nestačí nám prostředky na normální postele. A oni chtějí samostatnou celu se všemi vymoženostmi a nábytkem. Utopie.“

„Zřejmě ses nepozorně obeznámil s projektem, Nikolaji.“

„Co znamená „nepozorně“ ? Vždyť si ho pamatuji nazpaměť.“

„Nevím, nevím... Tady se ale přikládá náčrtek a popis tak zvaného vnitřního interiéru této jednotlivé cely. Všechno je přesně podle instrukce. Postel, splachovací záchod, stůl, židle, police na knihy, noční stolek. Kovové dveře s okénkem a vnější závorou, na oknech mříže. A co se týká financování, tak tady je jasně řečeno: každý vězeň sám financuje stavbu své cely pro samovazbu.“

„Nic takového v projektu nebylo, když jsem si ho prohlížel.“

„Nevím... Nevím... Podívej se, je to tady. Kresba, pracovní náčrty pro stavitele a popis.“

„Co znamená „je“ ? Když jsem ti předával desky, aby ses s projektem obeznámil, tohle tam nebylo. Pamatuji si přesně, že tohle tam nebylo. Tyto desky jsem prohlížel od začátku až do konce asi desetkrát. Takže jsi... Během dvou dnů...“

„Ano, Koljo. Já. Jenomže ne během dvou dnů. Již před třemi měsíci mi předali stejné desky. Nedávno jsem udělal své úpravy a doplnění, souhlasili s nimi.“

„Proč jsi mi o tom nic neřekl ?“

„Ale vždyť ty jsi mě také požádal, abych vyjádřil svůj názor, teprve před dvěma dny.“

„Tak dobře, mluv, co si myslíš o tom všem ?“

„Myslím si toto, Nikolaji. Pokud ten projekt bude uskutečněn, zmenší se ve státě počet věznic a tábora a klesne zločinnost. A ty, Nikolaji Ivanoviči, vejdeš do světových dějin jako geniální reformátor.“

„Přestaň s dějinami. Pojď mluvit k věci. O zákonnosti.“ Nikolaj Ivanovič se opět zvedl a začal chodit po kabinetu.

Právník se otočil k řediteli nápravného zařízení, jenž zádumčivě chodil sem a tam, a pronesl:

„A z čeho jsi najednou, Nikolaji, tak nervózní ?“

„Já že jsem nervózní ? Proč bych měl být nervózní ? Avšak... Máš pravdu, Vasiliji. Jsem nervózní. Jsem nervózní proto, že nevím, jak mám v krátkém hlášení podat zprávu generálovi o tomto projektu.“

„To je ono. Takže ses přece jen rozhodl postrčit ho, když se chystáš ke generálovi ?“

„Chystám se. Myslel jsem si, že projekt zkritizuješ a přesvědčíš mě, abych za generálem nechodil. Spadl by mi kámen ze srdce. Ale vypadá to, že ho podporuješ ?“

„Podporuji.“

„Takže budu muset jít," nějak radostně shrnul vše Nikolaj Ivanovič, jako by se bál, že jeho kamarád zkritizuje obsah desek. Ředitel nápravného zařízení přistoupil ke skříni, vyndal láhev koňaku, citron, dvě skleničky: „Pojď, Vasiliji, připijeme si na úspěch. A kdy tyto zelené desky vzbudily tvé sympatie ?"

„Ne hned."

„U mě také ne hned."

„Má dcera studuje práva. Píše diplomovou práci, jejíž téma je ‚Vliv věznění občanů v nápravných zařízeních na vykořenění zločinnosti.' Dala mi svou práci přečíst. Přečetl jsem si ji a bylo tam napsáno: ‚Devadesát procent občanů, kteří odpykali svůj trest ve věznicích, páchá trestné činy opakovaně. Hlavními příčinami smutné statistiky trestných činů je následující:

- výchova člověka, jež ho přivedla ke spáchání zločinu;
- složitost adaptace ve společnosti po pobytu člověka ve věznicích;
- vytváření zločinného světonázoru v době, kdy se člověk nacházel ve zločinném prostředí !'

Můžeš si představit, Nikolaji, co napsala ? Vypadá to, že my dva, když poctivě sloužíme, vytváříme zločinný světonázor ?"

„Nic nevytváříme. Konáme podle stanov, zákonů a instrukcí. I když víš co, cítím nějakou nespokojenost. Snažil jsem se jí zbavit. Myslel jsem si, že se mě to netýká. A když se objevily tyto zelené desky... Půl roku jsem přemýšlel. Teď jsem se rozhodl - půjdu za generálem. Jenomže už jsem se několikrát posadil, abych co nejrozumněji napsal hlášení, ale nejde to."

„Pojď to zkusit společně. Myslím si, že nejdůležitější je, abychom nepolekali ředitelství originalitou, neobvyklostí projektu. Chtělo by to napsat nějak jednodušeji."

„Souhlasím s tím, je to třeba udělat jednodušeji. Ale jak, když vězni žádají, aby každému, kdo odpracuje svůj trest na jemu svěřeném hektaru, po propuštění tato půda byla přenechána na doživotí ?"

„Ano. Tento bod je zatím nesplnitelný. Zatím ve státě nemáme zákon o přidělení půdy na doživotí. Přemýšlel jsem nad tímto bodem. Je třeba jim to poctivě říci. Po uplynutí doby trestu se otázka přenechání pozemku propuštěnému bude řešit v rámci platného zákona, jenž bude existovat v okamžiku osvobození. Myslím si, že to pochopí. Všem je jasné, že zákon nepřeskočíš. My zákony nevymýšlíme. Ale o existující tendenci je také třeba se zmínit. Všechno teď směřuje k tomu, že bude existovat zákon povolující vlastnit půdu."

„Kéž by," Nikolaj Ivanovič opět naplnil skleničky koňakem. „Dejme si ještě panáčka na úspěch."

Přitukli si a najednou Nikolaj Ivanovič položil svou skleničku na stůl a opět Začal chodit po kabinetu.

„Opět ses rozrušil ?" zeptal se právník.

„Rozumíš, Vasiliji," s neklidem v hlase, aniž by se zastavil, mluvil Nikolaj Ivanovič, „my tady oba, jako malí kluci, toužíme po vyšších věcech... Zasnili jsme se a zapomněli jsme na to, že jde o zločince. Jsou mezi nimi samozřejmě

i takoví, kteří jednoduše šlápli vedle. Možná, že chtějí vylepšit svůj život v rámci zákona. Ale hlavní kontingent tvoří darebáci. Mají v úmyslu něco naprosto jiného a je za tím nějaká záludnost."

„Také jsem o tom přemýšlel, Nikolaji. A co kdybychom je prověřili a potom se rozhodneš, zdali máš jít za generálem s hlášením, nebo nemáš."

„Jak je prověříme ?"

„Takhle. Řekni mi, kdy ti předali tyto zelené desky ?"

„Přibližně před půlrokem."

„Takže tento projekt prodiskutovali více než před půlrokem, dělali kresby, náčrty. Pak to všechno vložili do desek a připojili k tomu devadesát žádostí. Pojdme ty, co napsali žádosti, nečekaně, bez varování svolat do kulturního sálu. Pozveme odborníky, dejme tomu, agronomy, pěstitele zeleniny, aby je vyzkoušeli. Ať se jich zeptají na to, co a kdy je třeba sázet do půdy, a my se podíváme, kolik jich bude chtít odpovědět. Rozumíš, jestli to myslí vážně a tato jejich idea je bez úskoku, pokud je to jejich touha, nemohli jednoduše sedět a půl roku čekat na odpověď na svůj návrh. Rozhodně museli studovat zemědělské technologie."

„Jsi dobrý, Vasiliji. Aby darebáci půl roku studovali, jak se mají sázet květinčky a okurčičky... Nechce se mi tomu věřit. Možná, že někdo vesnický dokáže odpovědět. Ale aby..."

„Vždyť ti říkám, prověřme je dříve, než se rozhodneš, zda jít za generálem, nebo ne."

V kulturním sále nesedělo devadesát, ale dvě stě vězňů. Než ředitel věznice pozval odborníky v oblasti agrotechnologií - dva profesory zemědělské vysoké školy a jednoho ze střední - počet zájemců o ubytování v nové věznici se zvýšil na dvě stě lidí.

Když vězni obsazovali místa v sále, nepředpokládali, že za chvíli budou zkoušeni. Viděli, že u stolu na pódiu sedí tři muži, ale netušili, kdo jsou. Ředitel nápravného zařízení vyšel na pódium a sdělil:

„Vzhledem k tomu, že máme v úmyslu zorganizovat pomocné hospodářství, potřebujeme lidi, kteří jsou obeznámeni se zemědělstvím. Zkrátka, představuji vám profesory odborných škol, položí vám otázky, po kterých se rozhodneme, komu lze pozemek svěřit..."

Nikolaj Ivanovič po pořádku představil profesory a vybídl je, aby se tázali shromážděných vězňů. Jako první položil otázku starší profesor zemědělské střední školy, jenž seděl po pravé straně:

„Kdo z vás, vážení, by mi dokázal povědět: v jakém období se mají sít semena rajčat pro pěstování sadby ? Kdy vysazovat sazenice do půdy ? A pokud znáte takový pojem jako pikýrování, sdělte mi, prosím, co naznačuje jeho nutnost ?"

„Ten tomu dal," pomyslel si Nikolaj Ivanovič, „v jedné otázce hned několik, na toto, řekl bych, z paměti neodpoví ani má žena, vášnivá zahrádkářka. Předtím, než něco zasadí vždy se dívá do knih. Proto i sál sedí mlčky, ani se nepohne."

Mlčení v sále Nikolaje Ivanoviče rozrušilo. Potají chtěl, aby projekt, který vězni představili v zelených deskách, byl uskutečněn. Nechoval se tak pedantsky k projektu proto, že by ho zavrhoval, nýbrž chtěl dopředu odstranit všechny

vady a nedostatky. Mlčení sálu vypovídalo o nezodpovědném vztahu jeho samotných hlavních účastníků k projektu a to znamenalo nemožnost uskutečnění toho, co je popsáno v zelených deskách.

„To je ale, mlčí, copak tady není ani jeden vesnický chlap ? I když se na vesnici záhonky nezabývají chlapi, ale ženy.“

Aby nějak zkrátil dlouho trvající pauzu, Nikolaj Ivanovič se zvedl a přísně řekl:

„Copak jste nepochopili otázku ?“

„Pochopili jsme,“ odpověděl mu mladý vězeň sedící v první řadě.

„A pokud jste pochopili, tak na otázku odpovídejte.“

„Kdo má odpovídat ? Vždyť jste k tabuli nikoho nevyvolali.“

„Jak to „kdo“ ? Jaká tabule ? Kdo zná odpověď, ať zvedne ruku.“

A v jeden okamžik všech dvě stě vězňů sedících v sále vysoko zvedlo ruku. A zkoušející profesori, kteří si povídali, ihned ztuhli. Nikolaje Ivanoviče zaplavily smíšené pocity. Byla tady i hrdost na své svěřence, i vrácená naděje na uskutečnění projektu, i neklid: zdali dokáže někdo z těch, co zvedli ruku, dostatečně správně odpovědět na otázku.

„Odpověz ty,“ ukázal na upovídaného mladého vězně v první řadě.

Mladý muž se zvedl. Tetovanou rukou pohladil oholenou hlavu a bez zadrhnutí začal rychle mluvit:

„Doba setí semen rajčat pro pěstování sadby nemůže být stejná každý rok. Záleží na tom, kdy nastane stabilní počasí bez mrazíků. A toto počasí je každý rok jiné. Pokud vezmeme v úvahu nutnost výsadby sazeniček do půdy před kvetením a vegetativní období, můžeme vypočítat dobu setí semínka pro pěstování sadby v skleníkových podmínkách nebo na okně.“

„Stačí, mladý muži,“ přerušil projev vězně profesor střední odborné školy. „Zvedněte ruku, kdo může pokračovat ?“

Opět sedící v sále zvedli dvě stě rukou. Profesor ukázal na staršího vězně, podle zevnějšího ostríleného zločince se zlatou korunkou v puse. Ten se rychle zvedl a začal důstojně mluvit:

„Je zapotřebí normální půda, nejen tak nějaká jalovina. Je třeba vzít humus zpracovaný žížalami, nebo rašelinu. Jenomže do takovéto rašelinové půdy nelze dávat semena. Rychle si na ni zvyknou, a když je potom zasadíte na zahradě, zblbnou, jelikož to pro ně bude jiné prostředí. Proto je zapotřebí k rašelině přidat trochu písku a smíchat ho ne méně než napůl s půdou ze zahrady. A půdní hnízdečko pro semínko je třeba ohřát asi na dvacet pět stupňů, předtím než ho dáme do půdy...“

„Stačí,“ přerušil vystupujícího profesor, „v podstatě jste řekl všechno správně. Ať pokračuje další,“ a ukázal na navenek inteligentního vězně v brýlích z třetí řady. „Takže předchozí kolega se zastavil u toho, že předtím, než budeme dávat semínko rajčete do půdy pro něj připravené, je zapotřebí... Je třeba udělat co ?“

Vězeň, jenž se zvedl ze svého místa, si poopravil brýle a pokračoval:

„Předtím, než budeme sázet semínka do připravené půdy, je třeba je vzít do pusy

a držet ve svých slinách pod jazykem nejméně devět minut."

Zkoušející profesori a ředitel nápravného zařízení, sedící za stolem, z neočekávané situace ztuhli a upřeli pohled na vězně v brýlích. Po nevelké pauze se profesor vysoké školy zeptal:

„Chtěl jste říci, že před sázením do půdy je třeba semínka namočit do vody ?"

„V žádném případě, ne do vody, obzvlášť chlórované nebo převařené, kde jsou zabité všechny živé bakterie. Je třeba je namočit ve vlastních slinách, aby se nasytily informacemi o člověku. V puse člověka, v jeho slině při třiceti šesti stupních, jež jsou charakteristické pro lidské tělo, se semínko během devíti minut vzbudí ze spánku a ihned pochopí, co má dělat. Pro koho má zrodit plod. Pokud člověk má nějaké choroby, odchylky, semínko se pokusí zrodit plod, jenž odstraní odbočení z normy."

Profesori sedící u stolu oživeně rozmlouvali, pak se všichni tři otočili k Nikolaji Ivanoviči a profesor střední odborné školy se zeptal:

„Kdo vyučoval vaše svěřence, z jaké instituce jste zvali odborníky ?"

Dokonce po uplynutí několika dnů ředitel nápravného zařízení nedokázal pochopit, proč na tuto otázku plácl:

„Z jaké, to si nepamatuji, tímto jsem se nezabýval já, ale vím, že z hlavního města. Přijížděl jeden takový proslulý profesor."

Vězni sedící v sále ihned ocenili výmysl ředitele. Pochopili: zastává se jich, nedává možnost, aby se vystupujícím vysmáli. A s vděčností jej mlčky podpořili. A mladý vězeň z první řady, jenž jako první odpovídal na otázku, dodal:

„Mysleli jsme si, že to není profesor, ale akademik. A ještě toho hodně ví o sibiřské tajze, o životě."

„Ano," dodal věžňův soused, „byl to velice rozumný chlap, moc vzdělaný."

Z různých konců sálu zazněly pochvalné výkřiky na adresu velkoměstského profesora, kterého jaktěživ nikdo neviděl.

Profesor vysoké školy, jenž seděl u stolu a po celou tuto dobu mlčel, najednou začal mluvit s moudrou tváří:

„Ano, kolegové, nějak letmo jsem prohlížel tuto teorii, pravda je, že se nepamatuji na pramen. Věda teď tento směr zkoumá. Myslím si, že je na tom něco, co vzbuzuje zájem: třicet šest stupňů... Živá lidská slina nasycená různorodostí živých bakterií... něco na tom bude..."

„Ano, ano. Vzpomínám si," zádumčivě a také s moudrou tváří pronesl profesor střední školy, tvářil se, jako by také něco slyšel. Je to jeden z nových směrů v pěstování zeleniny. Věda ho teoreticky, samozřejmě, zdůvodňuje, ale v praxi je třeba se podívat..."

Vězni sedící v sále bez zadrhnutí odpověděli na mnoho otázek z oblasti agrotechniky. Jejich odpovědi nebyly vždy standardní. Ale pozvaní zkoušející se již nesnažili jim oponovat, naopak, poslouchali se zájmem.

Když zástupce ředitele věznice vyprovázel profesory, Nikolaj Ivanovič zůstal mlčky sedět sám u stolu před ztichlým sálem. Listoval v zelených deskách a v sále bylo hrobové ticho. Pak ředitel zvedl hlavu, přejel pohledem sál a začal mluvit:

„Řeknu vám, chlapi, následující. Nechápu úplně váš záměr... Ano. Ne zcela... A proto jsem se rozhodl... Zkrátka, ještě nevím, jak to dopadne. Zkusím to popohnat na ředitelství.“

Ztichlý sál, jako na povel, se najednou zvedl a vybuchl potleskem. Nikolaj Ivanovič, jenž neočekával takovou reakci, se také zvedl. Z nějakého důvodu se zarazil, na duši mu bylo příjemně a radostně. Ale ve snaze nevyjít z role přísného, dokonce drsného ředitele pronesl:

„Co je to za hluk? Zaujmout svá místa,“ sám pocítil nevhodnost přehnané přísnosti v dané situaci a dodal: „a profesora z hlavního města je přece třeba pro vás pozvat.“

Ředitel Správy nápravných institucí generál Posoškov přijal Nikolaje Ivanoviče a ihned začal mluvit k věci:

„Nejen ty, ale i jiní mají před sebou rozšíření svých ústavů: někteří o pět až deset míst, někteří o sto padesát. A již za rok se připravte na příjem dodatečného kontingentu. Všichni hlásí, že je to těžké a nereálné, i bez toho jsou věznice přeplněné. A co mám dělat já? Mám příkaz ministra: zabezpečit dodatečný příjem šesti tisíc vězňů. Ale ty jsi mi udělal radost, Nikolaji Ivanoviči. Takže říkáš, že budeš připravený k přijetí v přesně stanovenou lhůtu.“

„Ano, budu. Jenomže je třeba změnit projekt, v hlášení jsem to vyložil.“

„Četl jsem to, četl. Ale ne všechno ve tvém hlášení chápu. Chceš se zabírat zemědělstvím. Je to chvályhodné. Každému vězni přidělit jednotlivý pozemek: a kdo ti v tom překáží, nač je tady zapotřebí mé svolení? Ale to, že na každém pozemku chceš budovat samostatné cely, vypadá nějak divně, neracionálně. Postav společný barák nebo dva. Ráno v doprovodu strážných - do práce. Také bude méně výdajů. Na samostatné cely dodatečné financování nedostaneš.“

„Vždyť o to ani nežádám.“

„A o co žádáš?“

„Schválení jednotlivých cel na každém pozemku a celkového plánu.“

„A kde vezmeš peníze na stavbu těchto jednotlivých cel?“

„Pomohou sponzoři.“

„Máš nějaké divné sponzory. No dobře, nemám čas na zkoumání podrobností. Na tvém projektu píšu: ‚Projednat a dopracovat‘... ale sám jim také zavolám, aby si v tom udělali jasno, jak se patří, a dopracovali... bez průtahů. A to je všechno?“

„Mám ještě jeden problém.“

„Jaký?“

„Nemám půdu, na níž by se dalo takto hospodařit.“

„Tak jdi za guvernérem, popros ho.“

„Byl jsem za zástupcem. Projednává se to, ale zatím je to pouhé projednávání.“

„Dobře, pomůžu ti s tím. Zavolám... Je to všechno?“

„Ano.“

„Tak se čiň. Buď zdrav.“

Půdu, dvě stě hektarů, dostala instituce Nikolaje Ivanoviče na podzim. Na pozemkový příděl vzdálený od obce se stihl přivést ostnatý drát a pětimetrové sloupy pro ohradu. Nikolaj Ivanovič chápal, že pokud nebudou postaveny na podzim, jarní práci na pozemcích nebude možno začít. A jak je postavit, jestliže dva kilometry před přiděleným pozemkem končí dokonce vozová nedlážděná cesta. Nejde tam dopravit ani techniku pro vrtání jam pro sloupy, ani pracovní sílu.

O tomto problému se dozvěděli vězni. A obrátili se na ředitele věznice s nabídkou: kopat jámy pro sloupy ručně a dvoukilometrové bezcestí zdolávat v pěší koloně za doprovodu strážných.

Dokonce v studeném podzimním dešti, nahodivše na sebe vlastnoručně vyrobené pláštěnky slepené z igelitu, kolona z padesáti vězňů každý den mířila k přidělené půdě. Zájemců bylo víc, ale pro nedostatek strážných se do práce chodilo po padesáti vězních. Budoucí hospodáři pozemků pracovali s plným nasazením. S příchodem mrazů byly postaveny všechny sloupy a vybudované strážní věže, natažené ostnaté dráty. Byl zhotoven a postaven srub pro strážnici.

Na podzim byla udělána objednávka domků - cel pro samovazbu, v nichž měli žít vězni. Cena každého dělala třicet tisíc. Peníze na jejich pořízení už nezbývaly. A vězni sami, kdo jak dokázal, vyhledávali prostředky na jejich výrobu. Někomu, samozřejmě, zůstaly na svobodě úspory, někomu pomohli příbuzní, ale byli i tací, kteří neměli odkud vzít takovou částku. Obraceli se na ředitele věznice se sdělením o ochotě žít ve stanech. Ale toto bylo v protikladu s instrukcemi, a proto se jim nevyhovělo.

Sto osmdesát domků bylo přivezeno do nové věznice po sněhu a postaveno na sloupky, připravené na podzim. Sto osmdesát vězňů se časně na jaře ubytovalo v těchto jednoduchých domcích s mřížemi na oknech.

Za jarního slunečného dne stál ředitel nápravného zařízení na strážní věži a pozoroval neobvyklé dění. Na ploše dvě stě hektarů, ohrazené ostnatými dráty, bylo označeno sto osmdesát pozemků. Oddělovaly je kolíky, větve, místy hranice pozemků načrtával natažený drát.

„Toto zřejmě mají majetní,“ pomyslel si ředitel věznice, „příbuzní jim dali peníze nejen na celu, ale přihodili i na ohrazení.“

Mezi pozemky byly průchody-cestičky, uprostřed věznice - volný prostor pro schůzky. V dolících na zemi ještě místy neroztál sníh. Ale na vrších se již zelenala první stebélka trávy. Skoro na každém pozemku se černaly osamělé lidské postavičky.

V teplých věžeňských bundách, plátěných čepicích s ušima a hrubě ušitých „kirzových“ /kirza - *několikvrstvá impregnovaná tkanina na boty, náhražka kůže/ holínkách se zdáli být stejní a bezvýrazní.*

Co mohou udělat tyto postavičky na pusté půdě? Proč nesedí v celách? Ředitel věznice přiložil k očím dalekohled a začal si prohlížet jednu z těch bezvýrazných postaviček. Vězeň Chodakov, zarýváje lopatu do půdy, jež ještě úplně nerozmrzla, dělal jamku. Nikolaj Ivanovič přejel pozemek dalekohledem a napočítal devatenáct jamek, již vykopaných v zmrzlé půdě po obvodu pozemku.

Na dalších pozemcích postavičky v tmavých bundách dělaly totéž - kopaly jamky po obvodu svých pozemků.

„Proč kopají tolik jamek ?“ pronesl nahlas Nikolaj Ivanovič.

„Přece pro sazenice a keře, které vytvoří každému pozemku zelenou ohradu,“ vysvětlil strážný.

„Chápu. Ale mohli počkat týden až dva, aby půda rozmrzla úplně, a pak by se jim lehčeji kopalo.“

„Také jsem jim to říkal, ale nechtějí čekat. Obávají se, že to nestihnou. Aby každý osázel čtyři sta metrů zelené ohrady - to není legrace. A když země rozmrzne, budou muset pracovat na zahrádkách.“

Ještě dlouho je ředitel věznice pozoroval. S jakým zájmem, dokonce vypětím pracují jeho svěřenci a přemýšlel:

„Zjevně existuje nějaké kosmické spojení lidské duše s duší Země. Pokud toto spojení existuje - člověk přebývá v harmonii s planetou. Pokud toto spojení není - není také harmonie. Začínají zvrácenosti, roste zločinnost.“

Samozřejmě, tato kniha „Anastasia“ - je nějak neobyčejná. Přečetli si ji trestanci a v jejich duších vzplanulo něco nevysvětlitelného. Se mnou je to stejné: přečetl jsem ji a začal jsem se dívat na život jinak. Samozřejmě, kniha má svůj význam, teď ji čtou ve všech věznicích. Ale vždyť síla knihy tkví právě v tom, že ukazuje na spojení člověka s půdou. Takže to hlavní je spojení, nelze ho přetrhávat. A všechny ty rozhovory o vysoké morálce, duchovnosti - jsou pouze prázdnými žvásty, bez tohoto záhadného, zatím nepoznaného spojení !“

* * *

Na podzim všechny pozemky nové věznice, jak ji pojmenovali samotní vězni, byly lemovány zatím nevelkými sazenicemi jabloní, hrušní, jeřábů, břízek a všemožnými rostlinami, které různorodostí podzimního zbarvení svých lístečků vytvářely obraz příjemný pro oko. Přibližně patnáct až dvacet arů bylo osázeno lesními sazenicemi. Již první podzim se dojem z pozorování dvou set hektarů z věže výrazně lišil, v lepším slova smyslu, od jarního obrazu pusté černé půdy. Bylo zřetelně vidět: za řadami ostnatých drátů vzniká neobyčejná zelená oáza.

A po celé léto se do vězeňské jídelny dodávala čerstvá zelenina, okurky, rajčata, červená řepa.

Na podzim každý vězeň z pozemku, jenž mu byl svěřen, odevzdal pět pytlů brambor, několik desítek sklenic s naloženými okurkami a rajčaty. Vězeňský stravovací úsek byl na celou zimu zabezpečený červenou řepou, mrkví, ředkví...

Neobvyklou situaci bylo možno pozorovat u strážní budky nové věznice. Na rozdíl od všech vězeňských institucí světa, kde u strážních budek probíhá příjem balíků pro uvězněné občany, v nové věznici se uskutečňoval výdej balíků z věznice.

Vojáci vydávali příšedším příbuzným vězňů sklenice s konzervovanou zeleninou. Mnozí přijížděli auty a odjížděli s bohatou úrodou.

Ti vězni, kteří neměli nablízku příbuzné, prostřednictvím vojáků odevzdávali svou část úrody překupníkům, dostávající slušný zisk.

A k vězni Chodákovi nikdo nechodil, neměl příbuzné. Byl z dětského domova a požádal, aby jeho část úrody byla odevzdána do nejbližšího dětského domova.

Nikolaj Ivanovič dostal od vedení uznání za úspěšné splnění úkolu. Byl jediný, kdo dokázal uskutečnit dodatečný příjem sto osmdesáti vězňů bez toho, aby se zhoršily podmínky věznění ostatních.

Uplynulý rok byl pro Nikolaje Ivanoviče nejtěžší za celých dvacet let služby. Kromě obvyklých starostí musel shánět jednou ovocné sazenice, podruhé semena. Ale pokaždé, když přijížděl starý vězeňský nákladák vrchovatě naložený malinkými sazenicemi, měl radost.

* * *

Uplynulo dalších pět let. Jednoho slunečného červencového dne se na nebi nad novou věznicí objevil vrtulník a začal kroužit. Nikolaj Ivanovič stál u strážní budky, díval se, jak vrtulník obléává novou věznici. Věděl, že na palubě vrtulníku je generál Posoškov a členové komise Ministerstva spravedlnosti. Buď někdo napsal stížnost, anebo se svět začal naplňovat zvěstmi o neobvyklém věznění zločinců.

Komise vysoce postavených úředníků vystupovala z vrtulníku, jenž přistál na ploše u strážnice.

A Nikolaj Ivanovič stále stál a myslel na ohrazení věznice:

„Ano, tady mi bude vytčeno zjevné porušení předpisů. Proč jsem jen dovolil, aby pro ohrazení byly zasazeny tyto vinoucí se vytrvalé květiny? Ovinuly asi na tři metry do výšky ostnaté dráty, vytvořily zelenou ohradu a to tak, že kvůli květinám není vidět ostnatý drát.

Prý jim dráty vytváří neestetický vzhled. Strážní věže také osázeli popínavými květinami. Až k samotné budce strážného se vinou květiny. Teď se to všechno nepodobá vězení, ale nějaké rajske oáze uprostřed polí, jež zarůstají plevellem.”

„No prosím, je to tady, máme první porušení předpisů,” řekl generál z ministerstva. „Co je to za ohrazení věznice? Vždyť takové ohrazení, ovinuté liánami, dokáže kdokoli přelézt,” řekl generál a otočil se k řediteli Správy Posoškovovi, „to vám řekne každý voják. Mám pravdu?” obrátil se představitel ministerstva na službu konajícího poručíka u vchodu do strážní budky.

„Smím odpovídat, pane generále?” postavil se do pozoru služba konající poručík.

„Odpovídejte, když se vás ptají. Jsou tady porušené instrukce?”

„Nikoli, pane generále. V tomto případě můžete pozorovat takticky zdokonalené ohrazení věznice, v které se vězní zločinci.”

„Co prosím?” podivil se člen komise ministerstva, „jaképak taktické zdokonalení? Co to melete?”

Všichni členové komise se zastavili vedle poručíka stojícího v pozoru.

„To je ale vtipálek,” pomyslel si úplně rozrušený Nikolaj Ivanovič, „tenhle poručík Prochorov věčně skáče do řeči se svými žertíky. Kdyby alespoň při komisi nechal svých šprýmů. Teď již mi zajisté neodpustí ty vtípky. A on se postavil do pozoru a ani se nezačervená za svou drzost.

Zřetelně vyslovuje slova, začal poručík mluvit:

„Dovolte, abych odpověděl na otázku zdokonalení.“

„Odpovídejte, pokud to dokážete,“ přikázal generál z ministerstva. „Takže vaše květinčky jsou taktickým zdokonalením?“

„Přesně tak, pane generále. Zločinec, jenž bude chtít utéct a rozhodne se přelézt dané ohrazení z ostatných drátů ovinutých květinami, může přelézt, ale nedokáže odejít daleko.“

„Pročpak?“ podivil se generál.

„Dokud bude překonávat ohrazení, ovinuté voňavými květinami, celý se nasákne vůněmi tak, že dokonce málo vycvičený pes ho lehce vystopuje a přivede zpátky.“

„Takže se nasákne...“ rozesmál se generál a spolu s ním se zasmáli i všichni členové komise, „a pes, tedy, podle vůně květin... Pašák poručík, vynalézavý. A kolikpak uprchlíků vrátili vaši psi takovým způsobem?“ zeptal se se smíchem generál.

„Žádného,“ odpověděl poručík a velice vážně pokračoval: „Zločinci, cháпajíce úplnou nemožnost překonání ohrazení, se během pěti let ani jednou nepokusili o útěk.“

Svým prohlášením a vážným vzhledem poručík ještě víc rozveselil členy komise.

„Takže z této věznice během pěti let nebyl uskutečněn žádný pokus o útěk?“ zeptal se předseda komise ředitele Správy.

„Ano, žádný,“ odpověděl Posoškov.

Členům komise se zjevně líbily důvtipné odpovědi poručíka a položili mu další otázku:

„Řekněte, poručíku, jestliže se zločinci ani nepokoušejí utéci z tohoto vězení, proč v tom případě potřebujete hlídací věže s ozbrojenými vojáky?“

„Pro ochranu vězení před vnějším světem,“ odpověděl poručík.

„Co znamená ochrana před vnějším světem? Někdo se snaží proniknout do této věznice?“

„Přesně tak,“ sdělil poručík. „Ženy mnohých vězňů projevují přání žít společně se svými manžely v celách. Některé prosí o strávení léta v cele společně i s dětmi. Ale přísné dodržování instrukcí věznění zločinců našim přísným ředitelem nepřipouští podobný nepořádek. Tehdy se jednotlivé nerozumné ženy pokouší se svými dětmi prolézt skrz zelené ohrazení nebo se snaží podkopat. Ale hrdinná ochranka věznice nepřipouští podobné drzé pokusy.“

Nechápaje, zda poručík o pokusech proniknutí do věznice manželek a dětí trestanců žertuje nebo mluví vážně, předseda komise se zeptal Nikolaje Ivanoviče:

„Takové případy se skutečně staly?“

„Ano,“ odpověděl Nikolaj Ivanovič, „bylo zabráněno dvěma pokusům. Dostal jsem devadesát šest žádostí žen s prosbou o strávení léta spolu s dětmi na pozemcích jejich mužů. Ale mimo stanovených schůzek nic podobného dovolit nemůžeme.“

„A copak je tolik přitahuje k věznici a navíc s dětmi?“ zeptal se předseda komise a dodal: „však pojďme, pánové, projdeme se a podíváme se.“

„Otevřte vrata,“ nařídil Nikolaj Ivanovič poručíkovi.

Dřevěná vrata, zdobená řezbou, se rychle otevřela, členové komise vešli na území věznice a po několika krocích, aniž by se domlouvali, se najednou zastavili.

Z okénka vrtulníku vypadala věznice jako krásná zelená oáza. Ale tady byly nejen krásné cestičky z posekané trávy nejen různobarevné živé ploty, které ohromily členy komise. Jemné aroma letních květín a rostlin zahalilo svou blahodárností lidi, kteří byli zvyklí na špatný vzduch svých pracoven a velkoměstských ulic. Ticho bylo rušeno pouze zpěvem ptáků a bzučením hmyzu. Tyto zvuky nerozčilovaly, ale oblažovaly lidský sluch.

„Bylo by vhodné, abychom vešli na pozemek,“ tiše pronesl předseda komise, jako by se bál někoho vyrušit.

Vysoce postavení úředníci šli cestičkou prvního pozemku k domku-cele. Kolem celého dřevěného domku byla kovová mříž. Ale všimnout si toho bylo možné pouze zblízka. Zdaleka se podobal zelenému pahorku. Ovinutý různými rostlinami, obklopený květinovými záhonky harmonicky zapadal do okolního prostoru.

U vchodu do domku, zády k příchozím stál člověk v bílém tričku. Vězeň promazával kovovou závoru a energicky jí škubal sem a tam. Závora se sotva pohnula a člověk, uchvácený prací, si příchozích ihned nevšiml.

„Bud' zdrav, Charlamyči,“ zavolal na něj Nikolaj Ivanovič, „přivítej návštěvu, představ se.“

Člověk se rychle otočil, když uviděl příchozí, trochu znejistěl, ale rychle se dal dohromady a představil se:

„Vězeň Charlamyč, odsouzený podle paragrafu 102 Trestního zákoníku Ruské federace na dvanáct let, odpykal jsem si trest v délce šesti let. V nové věznici se nacházím pět let.“

„A copak jste to dělal se svými dveřmi?“ zeptal se vězně předseda komise.

„Promazával jsem venkovní závoru, pane řediteli. Začala úplně špatně fungovat, vyrábí se teď mizerný kov, rychle rezaví.“

Předseda komise přistoupil ke dveřím cely, přivřel je a pokusil se zastrčit závoru. Ne na první pokus, ale povedlo se mu to. Tehdy se otočil, významně se podíval na ředitele Správy generála Posoškova a pronesl:

„Takže vy tvrdíte, že všechny směrnice po zacházení s vězni jsou dodržovány. Takže po ukončení práce jsou všichni zavřeni do cel?“

Ředitel Správy mlčel. Všem bylo jasné - kovová závora zrezavěla a s námahou se zavírala proto, že ji jednoduše nikdo nepoužíval.

Vězeň Charlamyč pochopil, že zklamal své vedení. A jeho hlavou se začaly honit myšlenky.

„Již dávno bylo třeba opravit tu prokletou závoru. No, jak máme vysvětlit lidem, že ta závora není vůbec potřebná? Nikdo ani nemyslí na to, aby opustil tuto věznici, opustil svůj pozemek. Kvůli čemu? Kam máme jít? Tady je mé rodné místo, tady je má vlast. Tady mě každé ráno vítají hlasy ptáků a větve stromů, jež jsem zasadil, mě zdraví máváním. Pořídil jsem si kozičku Nikitu, deset slepic a dva úly. Jiní také mají své teritorium, trochu jinak zařízené, ale srdci blízké hospodářství. A teď jsem zklamal svého ředitele s tou prokletou závorou.“

Charlamyč se vážně rozrušil, začal mluvit rychle, s chvěním:

„Jsem největší padouch s tou závorou, pane řediteli. A nezasloužím si žádné odpuštění, pokud jsem přivolal neštěstí mým přátelům. Jen to pochopte, dovolte mi říci poslední slovo. Ano... řeknu to. Změnil se mi celý život... Dokonce ne že se změnil, ale teprve tady začal. Tady je má svoboda. A tam, za vraty - nesvoboda, horoucí peklo. Tady na věžích stojí vojáci, jsou pro nás jako andělé. Modlíme se, ať andělé nedopustí, aby sem pronikly různé špatnosti..."

Nervózní hlas vězně Charlamyče a význam toho, co řekl, svérázně zapůsobil na lidi stojící před ním. Žena, poslankyně Státní dumy, jež byla členkou důležité státní komise, také s menší nervozitou najednou vypálila:

„Pročpak jste se chytli této nešťastné zástrčky ? Copak nevidíte, že v noci přelo ? Rozeschla se."

Předseda komise se podíval na kovovou zástrčku, pak na ženu a rozesmál se:

„Rozeschla se ? Jak to, že jsem to dříve nepochopil ? Vždyť přelo, proto je rozeschla a zrezavěla... A na věžích tedy stojí andělé ?" otočil se k vězni Charlamyčovi.

„Andělé," odpověděl Charlamyč.

„No a kdy vám končí doba trestu ?"

„Za jedenáct měsíců a sedm dnů."

„Jak se chystáte žít dál ?"

„Napsal jsem žádost, aby mi byla prodloužena doba..."

„Co prosím ? Jak to prodloužena ? Proč ?"

„Protože tam není svoboda, na té svobodě je nepořádek. Svoboda neexistuje bez půdy."

„A kdo vám brání vrátit se na svobodu, vzít si půdu a vytvořit stejné hospodářství, ale na svobodě ? Pořídít si rodinu ?"

„Ach, pane řediteli, také to vůbec nemohu pochopit. Kdopak nám v Rusku překáží, abychom každému Rusovi dali po hektaru půdy ? Vůbec to nemohu pochopit. Patří ruská půda Rusům, nebo nepatří ?"

„Teď podle zákona, jenž přijala Státní дума, si půdu může koupit každý člověk," sdělila žena-poslankyně.

„A jestli já nemám tolik peněz, abych koupil aspoň hektar půdy, znamená to, že nemám vlast ? Vypadá to tak, že nemám a nebudu mít ? Vypadá to, že se někdo zmocnil mé vlasti, celé, do posledního hektaru a teď po každém Rusovi žádá výkupné. Jsou to nějaké banditské figle. Není to ani podle zákona, ani podle logiky. Dejme tomu vy, pane řediteli," obrátil se Charlamyč na předsedu komise, „jste generál, vidím to podle lampášů. Tak vysvobodte naši vlast od toho, kdo se jí zmocnil a žádá výkupné. Nebo ho také budete platit za svůj kousíček vlasti ?"

„Vězni Charlamyči, dost s těmi řečmi," vstoupil do rozhovoru Nikolaj Ivanovič.

Viděly jak zrudla jizva na tváři bývalého válečného generála, jak se mu sevřely pěsti. Generál udělal krok k vězni, stojí a dívají se sobě do oči. Dívají se a mlčí. Pak generál tiše pronesl:

„Ukaž své hospodářství, Ruse," a úplně tiše, jakoby pro sebe, dodal: „svůj kousíček vlasti za ostnatým drátem."

Charlamyč ukazoval členům komise mladou zahradu se zárodky plodů na větvích, pohostil je rybízem, malinami. Záhonky s rajčaty, více než dva ary vysázených okurek. Ukázal jezírko vykopané lopatou. Vedle jezírka byly pečlivě složeny soudky.

„A tady je Charlamyčovo hlavní „know how"," vysvětlil členům komise Nikolaj Ivanovič a ukázal na soudky. Každoročně nakládá do soli sto padesátilitrových soudků s okurkami. Má výborné nakládačky, nepřekonatelné. Také vymyslel originální způsob uchovávání. Zaplňuje sud okurkami s nálevem, utěsní ho a dává do jezírka, pod vodu. A tak se tam uchovávají do jara. Jakmile přijedou nákupčí z moskevských restaurací, Charlamyč vydlabe led a táhne soudek ke strážníci. Prodáváme po pěti stech rublech za soudek. Dvě stě padesát patří Charlamyčovi a zbytek je pro potřeby věznice."

„A jakýpak zisk přináší vaší instituci každé hospodářství ?" zeptal se jeden z členů komise.

„Průměrně asi sto tisíc ročně," odpověděl Nikolaj Ivanovič, „ale polovina, jak je stanoveno podle kontraktu, patří těm, kdo pracují na pozemcích."

„Sto tisíc ?" podivil se člen komise. „A celkem máte sto osmdesát hektarů, Takže každoročně z nich dostáváte devadesát milionů čistého zisku ?"

„Ano, dostáváme."

„Takže pro vězně to vychází po padesáti tisících ročně ?"

„Ano, tak to vychází."

„V našem státě je ve vězeních víc než milion občanů. Bylo by dobře, kdyby všichni dostávali takový plat. Stát by měl takový zisk a také by se podle všeho zmenšil počet zločinců."

„Dostávali... všichni ?" vstoupil do rozhovoru další člen komise, „tady jde o něco jiného. Aby se tato věznice nezavřela. Proč jsme sem byli posláni ? Abychom vyjasnili situaci. Vypadá to nějak nenormálně - vězni žijí v lepších podmínkách než svobodní lidé. A tito vězni, ať říkáme co chceme, jsou zločinci. A také co budete dělat, Nikolaji Ivanoviči, až těmto lidem vyprší doba trestu ?"

Ředitel nápravného zařízení bez přemýšlení odpověděl:

„Kdyby to byla má vůle, tak bych po propuštění hospodářství každému nechal. Dráty bych sundal a přenesl na nové místo, začal bych zakládat novou věznici."

V hlášení na ministerstvo členové komise sdělili, že nezjistili žádná porušení instrukcí věznění zločinců.

„A co se sdělením o tom, že zločinci žijí v lepších podmínkách než svobodní občané ?" zeptal se ministr.

„Je třeba zlepšovat život svobodných občanů," poznamenal předseda komise, „je třeba dát lidem půdu. Ne slovy, ale ve skutečnosti."

„To nepatří do naší kompetence," mávl rukou ministr, „mluvte k věci."

„Když k věci, tak je třeba realizovat tuto zkušenost ve všech nám svěřených

institucích," rozhodně prohlásil předseda komise.

„Také s tím souhlasím," podpořila předsedu poslankyně Státní dumy a dodala: „a ještě jsem se pevně rozhodla předložit Státní dumě k posouzení návrh zákona o přidělení každé ruské rodině, jež si to přeje, hektaru půdy na doživotí pro založení svého rodového statku."

Duma přijala zákon. V společném zápalu miliony ruských rodin začaly zakládat zahrady a lesíky na své rodové půdě. A rozkvétalo Rusko...

V jakém roce se to stalo ? Co ? Ještě se to nestalo ? Proč ? Kdo tomu brání ? Kdo stojí v cestě rozkvětu Ruska ?

(2 7 .)

ZÁKON PRO POSLANCE ZVOLENÉ NÁRODEM

Chápal jsem: Anastasiin dědeček má nejen nebývalé psychoanalytické schopnosti, ale i konkrétní informaci o sociálním zřízení různých států. Ale do jaké míry přesně ví o státních institucích ? Vždyť žije v tajze; rádio, telefon a televize tady nejsou. Tak odkud dostává informaci, řekněme o orgánech vlády našeho státu ? Odnikud. Tudíž konkrétní informaci nemá. Ale přece jsem se zeptal:

„Víte o tom, že v našem státě, v Rusku, existuje takový orgán jako Státní дума ?"

„Vím," zazněla odpověď.

„A o tom, kdo a jak v ní pracuje, také víte ?"

„Ano."

„Víte o každém poslanci ?"

„O každém."

„A jaké vydávají zákony, je vám též známo ?"

„Nejen ty zákony, které vydávají, ale i ty, které vydají - jsou dopředu známy. Ale pročpak se opět divíš, Vladimíre ? Pro žrece je to nejjednodušší úkol, nevyvolává ani zájem."

„Divím se proto, že nechápu, jakým způsobem můžete vědět o každém poslanci a o tom, jaké zákony vydá Státní дума v nejbližší době ? Je to nějaká nepochopitelná mystika."

„Není tady žádná mystika i úkol to je primitivní."

„Mohli byste vysvětlit tento jev ? No, takovou informovanost."

„Můžu, samozřejmě, všechno je tady maximálně jednoduché. Dívej se.

Již před pěti tisíci lety měli faraóni Radu. V Římské říši - senát. Bojarská дума - u carů. Co ještě k tomu říci ? Názvy jsou různé, ale podstata je vždy stejná. Zákon nezáleží na názvu, ale na tom, jakým vlivům je podroben poslanec. Do jakých životních podmínek byl uvězněn k jaké perspektivě odsouzen. A všechny podmínky jsou pro něj naprogramovány již dávno. Když člověk zná tento program, je pro něj jednoduché dopředu vědět, co a jak budou schopni řešit."

„Co s tím má společného zákon a životní podmínky poslanců ? Jak můžou být spojeni s globálním programem ? A navíc, co můžete vědět o životních podmínkách dnešního poslance ?"

„Velice jednoduše. Samozřejmě nebudu mluvit o tom, jak spí, co jí a do čeho se obléká jeden, druhý nebo třetí poslanec. Nepotřebuji to a také to není zajímavé. Ale řeknu to podstatné."

Jsem si jistý, že se dnes, stejně jako dříve, do poslaneckých křesel dostávají lidé, kteří prošli množstvím intrik. Zaprvé. Když usilují o vládnutí, mnozí z nich se dostávají do závislosti na těch lidech, v jejichž rukou je materiální moc. Ale i když projdou všemi zkouškami, jsou jako ve spárech. Program se pokouší je odpojit od důležité informace."

Co dostává poslanec ? Myslím si, jsem si jistý, že stejně jako dřív, dostává zvláštní pracovnu, nové obydlí, teď zřejmě i auto. Ještě má dva nebo tři pomocníky a někdo i víc."

„Ano, přibližně tak. A cožpak toto všechno odpovídá programu, který byl vypracován před tisíciletími ?"

„Samozřejmě, že odpovídá. Ale počkej, nech mě mluvit dál. Kontroluj mě, abych v současnosti neudělal chybu. Myslím si, že poslanec musí každý den pracovat, jak to dělají mnozí lidé. Chodit na zasedání do sálu, vydávat zákony."

„Ano, tak to je."

„A pro každého je určena lhůta - čtyři nebo pět let..."

„Ted' čtyři."

„Budiž čtyři. Jakmile lhůta uplyne, musí být opět volen. Ale i před dobou nových voleb každý na ně myslí."

„Ano, myslí."

„Počkej, počkej a jak to víš ? Vždyť ses divil, když jsem ti řekl, že znám, jaké zákony budou vydány. A sám tady tvrdíš, že jakoby víš o tom, co si myslí poslanci o svém budoucnu. Copak ses stal jasnovidcem ? Nebo nějakým věhlasným prorokem ?"

„Nikým jsem se nestal. Vždyť toto pochopí i hlupák. Když se blíží volby, každý, kdo chce být opět zvolen, bude na ně myslet a dělat odpovídající činy."

„Jen nespíchej. Všimni si toho, co jsi řekl: ‚Bude myslet na volby'."

„Ano, řekl jsem to."

„Ale vždyť poslanec má myslet na nové zákony."

„No ano, současně myslí i na zákony."

„Kdy ? V jaké části dne ? Zkrátka, věř mi, na přemýšlení jim program nenechává čas. Je ti také známo, že lidé ne jedno století volí poslance a očekávají moudré zákony z jejich strany. Lid nechápe, že program, vymyšlený dříve, jim nedává možnost myslet."

Popřemýšlej o tom někdy sám."

* * *

Posléze jsem nejednou přemýšlel nad touto situací. A všemi uznávané zákony o volbách a povinnostech poslanců se mi skutečně zdály být nesmyslem.

Pojďte, zkusíme analyzovat vzniklou situaci. Relativně rozumný člověk, dokonce trochu rozumnější než ostatní se rozhodl stát se poslancem Dumy. Zúčastnit se vydávání moudrých zákonů, jež by měly přispět k dobrému životu.

Dokud prochází mlýnem volební kampaně, někdo se ve větší a někdo v menší míře dostává do závislosti na kapitálu. Tohle vůbec neznamena, že každému kandidátovi někdo z bohatých tohoto světa poskytuje finanční pomoc za budoucí služby. Stačí vidět, jaké páky mohu být zapojeny pomocí peněz. Vidíme to a slyšíme o takzvaných nečistých praktikách v novinách a z televizních obrazovek. Jenže my se na tyto situace díváme očima nestranných pozorovatelů. Člověk, jenž se zúčastňuje volební kampaně, není nezaujatý pozorovatel. Pociťuje na sobě útoky negativní reklamy. Pokud to někdo necítil, tak jednoduše dokáže předpokládat, jaká zbraň může být použita proti němu pomocí peněz. A zcela přirozeně dojde k záchranné reakci - za každou cenu si zaopatřit zázemí. Tímto zázemím je právě velký kapitál. Takže je třeba se přidat k nějakému finančnímu proudu. Nebo, jak se to dnes říká, k oligarchiím.

Nebo se dostává do závislosti na nějaké straně. Není důležité na jaké, podstatné je, že tuto závislost je třeba potom odpracovat.

A co s moudrými zákony? Nic. Na jejich vydání jednoduše nejsou vytvořeny odpovídající podmínky.

Samozřejmě, že poslanci mají řadu zvýhodnění. Dokonce poslaneckou imunitu. Ale zůstává otázka. Jestli dáme na jednu misku vah zvýhodnění poskytnutá poslancům a na druhou - nervozitu, spojenou s jejich prací, intriky, intenzitu práce, není známo, co převáží.

Je tady ještě jedna paradoxní okolnost. Dějiny lidstva neznají žádnou lidskou bytost, žádného „super mudrce“, jenž by byl schopný stále, dennodenně přijímat výhradně jenom moudrá řešení. Dokonce významní vládci, jak je známo, dělali chyby.

Rozvrh práce poslanců je udělán tak, že každodenně musí zasedat. Všimněte si, každodenně po několik hodin. Na každém zasedání musí přijímat několik návrhů zákona k tomu z různých oblastí života společnosti. Ani teoreticky, ani prakticky, jak to ukázaly dějiny, při takovém rozvrhu práce není možno přijmout moudré zákony. Není to možné z důvodu nedostatku času na přemýšlení. Nicméně, právě takový nesmyslný rozvrh práce zákonodárců existuje ve většině států na všech kontinentech. Kdo ho zavedl? Nějak se zavedl sám, pomyslí si mnozí. Ne nějak a ne sám. Je jaksi velmi dobře promyšlen a cílený. A k tomu se ani trochu vážně neprojednává.

Můžeme jakkoliv odůvodněně mluvit o jeho zhoubnosti. Můžeme ji dokázat vědecky, pomocí analytiků. Je to samozřejmě důležité, ale není to hlavní. Hlavně je třeba pochopit, jaká je alternativa. Ale jako alternativa v hlavě nic nevzniká. A také u koho by to mělo vzniknout, jestliže se tento zvyk skoro ve všech státech ustanovil jako zákon.

Ale když Anastasiin dědeček začal mluvit o této otázce jako první, jestli zná práci zákonodárných shromáždění podobných dnešnímu v průběhu tisíciletí, možná, že by dokázal předložit alternativu. A tak jsem se zeptal:

„Mohli byste předložit svou variantu voleb a následné organizace práce zákonodárců ?“

Jako odpověď jsem uslyšel následující:

„Mluvit o samotných volbách je nesmyslné, dokud se nezmění podmínky práce a životní podmínky zákonodárců.“

„A jaké, podle vašeho názoru, by měly být jejich podmínky práce a života ?“

„Nejprve je třeba, aby poslanci byli alespoň částečně vyvedení z umělého informačního pole. Zabezpečit je potravinami, jež jsou schopny podporovat plnohodnotnou práci mozku. Stvořit obraz, jenž má autoritu ve společnosti, je schopný vést za sebou každého poslance.“

„Co znamená - stvořit obraz ?“

„Podle toho, co jsi vyprávěl o poslancích, jejich vnější atributika vypovídá o tom, že mezi lidmi existuje celkový negativní obraz úředníka a poslance zvlášť.“

„Ano, celkově je mezi lidmi negativní obraz.“

„To je velmi špatné. Lidé vytváří negativní myšlenkové formy ve vztahu k poslancům, tudíž, fakticky sami je tvoří negativními. A obraz - to je velice silná, koncentrovaná energie myšlenek množství lidí.“

„A proč o nich lidé mají myslet pozitivně, jestliže se život nezlepšuje ?“

„Tak vidíš, vytváří se bludný kruh. Pokaždé volíte jakoby nejlepší z lidí, ale jakmile jsou zvoleni, ihned je hodnotíte jako ty nejhorší.“

„Ale jak konkrétně se máme dostat z tohoto bludného kruhu ?“

„Lepší způsob, než navrhla Anastasia, za posledních pět tisíc let nebyl a v dohledném budoucnu se nepředpokládá.“

„Co tím myslíte ?“

„Půdu.“

„Jenže ona říkala, že je třeba dávat ne méně než jeden hektar půdy každé rodině, jež si to přeje. Dávat ho na doživotí pro založení svého rodového statku. Ale o poslancích nic neříkala.“

„Ano, správně. Každé rodině, jež si to přeje. Ale copak poslanci nemají rodiny ?“

„Mají.“

„Takže možná je třeba začít u nich ?“

„Lidé na to řeknou: překročili všechny meze, nestačí jim výhody.“

„Lidem je třeba vysvětlit, pro koho se to dělá. Je třeba jim vysvětlit, za jakých podmínek se mohou objevit zákony, na které čeká lid.“

„A jak jim dávat půdu, za všeobecných podmínek nebo za zvýhodněných ?“

„Za všeobecných a ne úplně. Každý poslanec má dostat ne méně než sto padesát hektarů půdy, na kterých se má vytvořit osada nového typu. Založená na principech, o nichž mluvila Anastasia. Ze sto padesáti hektarů poslanců může být jeden, pokud nemá velkou rodinu a nepředpokládá se její zvětšení. Pokud poslanec má děti, které vytvořily své rodiny, a ty chtějí založit své statky, je třeba

přidělit hektar pro každou rodinu jeho dětí. Takže poslanec může dostat do vlastnictví jeden hektar, tři nebo pět, podle velikosti jeho rodiny."

„A co s ostatními hektary ? Vždyť jste říkal o sto padesáti."

„Třicet procent může rozdat těm lidem, kteří si to budou přát. Na ostatních mají být ubytováni lidé z různých vrstev společnosti - vojáci, vědci, malíři, podnikatelé. V každé osadě jeden nebo dva hektary je třeba poskytnout dětem z dětského domova, uprchlíkům. Ale nemá se poskytovat půda dvěma poslancům v jedné osadě."

„Ale copak to ? Jestli každý poslanec bude mít svůj rodový statek, zákony se zlepší ?"

„Samozřejmě, že se zlepší. Ve státě se objeví nejmoudřejší zákony na světě."

„Prostřednictvím čeho ?"

„Teď poslanci hodně času tráví ve svých pracovnách a na zasedáních, jsou odtrženi od lidí. Teď nedostávají vděk za dobré zákony nebo odsuzování za špatné. Teď, sledující přirozené přání, se snaží zajistit materiální blahobyt své rodiny. Když končí jejich poslanecký mandát, mohou změnit bydliště, přestěhovat se do jiného města, kde jim nikdo nebude nic vyčítat nebo je pronásledovat v případě porušení nějakých společně uznávaných norem. Změna bydliště nebo státu neovlivní jejich blahobyt. Všude, pokud má člověk peníze, lze pořídit přístřeší, potraviny, oblečení. Ale není možné pořídit za peníze rodový statek, vlast. Teď je pojem vlasti zkomolený. Vlastí se nazývá území, jehož hranice někdo určil. Ale vždyť vlast se vždy začíná od rodové půdy a rozšiřuje se o lidi, kteří jsou ti blízcí duchem. Ti, kteří začnou zakládat své pozemky, získají vlast a věčnost. Ztráta rodového statku - to je ztráta vlasti a věčnosti. Je to největší tragédie pro rodinu. Ne zákony, ne morálka budou ochraňovat poslance před nesprávnými rozhodnutími, ale rodový statek. A pro lidi, mající vlast, peníze přestanou být prvořadě důležité. Pouze na rodovém statku může člověk mít potřebný vyživující komplex, vhodný také pro práci mozku. Vždyť to je velice důležité pro lidi, kteří musí hodně přemýšlet."

Zasedání Státní dumy se mají konat maximálně třikrát týdně. Zbytek času mají poslanci trávit na svém rodovém statku. Tam budou přemýšlet. Tam bude probíhat hlavní proces tvorby zákonů. Ženy poslanců nemají být zaměstnané tím, co není spojené s činností manželů-poslanců. Rodový statek alespoň na čas ochrání poslance před působením informací umělého světa, před umělými informacemi. Pomůže myšlenkovému procesu. V hlavách velkých filozofů se rodily velké myšlenky v podmínkách osamocení, ale ne v okamžiku jejich veřejného projevu."

„Ale co když si část poslanců nebude chtít vzít půdu a založit na ní svůj rodový statek ?"

„Právě teď jsme se dostali k volbám vyvolenců lidu. Jestli někdo z poslanců nebude chtít vytvářet svůj rodový statek, lidé ho nemají volit na další období. I když má občanství státu, v kterém byl volen, ve skutečnosti je cizinec. Nepotřebuje tuto vlast. A ať se o něm říkají jakkoliv hezká slova, ve skutečnosti svou činností pro lid nic neudělal."

„Ale co když, vědouce o tom, že voliči budou dávat přednost kandidátům, kteří mají rodové statky, si někteří poslanci vezmou půdu, vystaví na ní domy-zámky,

tenisové kurty, cihlové ohrady a nebudou vysazovat les, zahradu, živý plot, jak to říká Anastasia ?"

„Tehdy ukážou svou podstatu. I v tomto případě budou lidé moci správně vybrat. Víš, proč se na Rusi každému člověku říká jménem po otci ? Ještě dříve na Rusi, když se člověk představoval, říkal: jsem Ivan z Nikitova statku, přitom uváděl jméno svého otce nebo děda - zakladatele rodového statku. Znamená to, že statek byl něčím proslaven. Když ho člověk jmenoval, maximálně informoval o sobě, o své povaze a schopnostech. Ten, kdo nemohl s hrдостí ukázat svůj statek, se považoval za odrodilého."

Čím více Anastasiin dědeček mluvil o rodových statcích, tím silněji se v mém vědomí rýsoval radostný obraz budoucího státu. Jen si to představte. Představte si to ! Každý z tří set šedesáti poslanců Státní dumy si bere sto padesát hektarů půdy a organizuje založení tři sta šedesáti překrásných osad nového typu. Každý z nich nejen slovy, ale i ve skutečnosti ukazuje, čeho je schopen.

A v Rusku se objeví prvních tři sta šedesát oáz, kde v lidských podmínkách začnou žít Rusové. Pak tito poslanci budou vydávat zákony. A, přirozeně, nebude schválen žádný zákon, který by škodil ekologii.

Napiší zákony, jež ve skutečnosti budou garantovat každému občanovi právo na získání svého kousíčku vlasti. Budou ochránci tohoto práva, protože budou mít svou vlast.

(2 8 .)

KE ČTENÁŘŮM SÉRIE KNIH „ZVONÍCÍ CEDRY RUSKA"

Mí vážení čtenáři !

Velice vám děkuji za pochopení a morální podporu. Děkuji všem těm, kteří otevřeně vyjadřují svůj názor na webových stránkách a v publikacích almanachu, pokouší se organizovat prodiskutování idejí vyložených v knihách ze série „Zvonící cedry Ruska" prostřednictvím tisku.

Děkuji vám, ruští vědci. A v první řadě Borisovi Mininovi, jenž veřejně vyšel na pódium Domu kultury „Podmoskovje" a důstojně ohodnotil Anastasiiny ideje.

Zvláštní vděčnost patří skvělému herci, zasloužilému umělci Ruska Alexandru Michajlovovi, jenž se zúčastnil konference.

Děkuji Viktoru Medikovovi, doktoru ekonomických věd, který napsal a vydal nejednu práci, jež prozkoumává ideje, které našly svůj odraz v knihách.

Děkuji Anatoliji Jerjomenkovi, řádnému členu Akademie pedagogických věd, za překrásné básně.

K božství

*Navzdory létům, zdraví, k lenošení sklonům
Skláním se před tebou až ke kolenům.*

*A to jen proto, že života vítězství
Jsem spatřil v tobě. Jsi - božství.*

*Chiméry, co zjevily se z polosféry temna
Jsi rozehnala mžikem blesku.
Dala jsi zapomenout mému stesku
Když načrtla jsi budoucna svatou desku.*

*Jsi člověk, jak tě tak znám
Z jiného času, co přišel k nám
Kde vnoučata má mezi bohy
Pokvetou tobě do podoby.*

*V duši jen tichounce protestuji
Proti slovům tvým: „Já existuji“.
Vždyť o tvém zjevení hříchem není
Myslet a hovořit mezi všemi.*

*Proto já paprsek ze svého srdce
Posílám tobě, své žijící touze
A jako odpověď - ať bdím či sním
V tajze tvůj obraz uvidím.*

K ruským starcům

*Vy moudří starci Rusi širé
Což nemáte co říci, ani pár vět ?..*

*Vždyť ty oči krásné azurovou modří
Se neunaví ozařovat svět.*

*Neunaví se lidskou vlnou
Nerozumné plémě budit.*

*Zůstane-li bez možnosti mluvit
Bude cedr na kousíčky dělit.*

*A jako manu nebeskou, tajně
Bude rozdávat jdoucím ve věčnost
Aby nás všechny vyzývala
V nadcházející budoucnost.*

*Abychom narovnali kolena
Okamžitě napřímili hled
Abychom se zbavili neklidu a lenosti
Ne zítra, ale hned.*

*A uslyšeli bychom hlas staletí
Jenž shora přerývavě zní:*

*„Přírody vy jediné jste děti
Pro něž smrt není koncem všech dní.*

*Koncem není ani zkáza domu
Ani špína uliček blátivých.*

*Všem, kdo živé Učení přijmou
Pomůže s přírodou spojení.*

*Energií nebes rukou netělesnou
Bohu pozemských i nebeských
Předány nám budou jejich síly
Které láska v srdci vybudí.*

*Abychom my, jak rodní bratři
Napjali tětivy svých duší,
Otevřeli každému svou náruč
A vyslali zářivý paprsek.*

*A tehdy v sadech vzplanou znova
Bílé květy, jam i ratolesti
A pro lidská pokolení nová
Vstanou již všechna neštěstí"...*

*Vy moudří starci Rusi širé
Pospěšte už říci slovo své
Ať radost Nastasie živé
Září jak modro nebeské.*

Děkuji Viktoru Pavloviči Garkavcovi - vedoucímu Správy vzdělávání města Charkova, pedagogům, zaměstnancům a vedení traktorové továrny tohoto ukrajinského města, v němž bylo organizováno krásné setkání s čtenáři.

Děkuji všem organizátorům čtenářských konferencí v jiných městech.

Děkuji ruským emigrantům v Německu a v Kanadě.

Děkuji bardům, kteří napsali již více než pět set písní, a malířům, kteří posílají své obrazy. Již jsou umístěny na webových stránkách www.anastasia.ru, ty nejlepší budou publikovány v almanachu „Zvonící cedry Ruska“. Jeden z takových obrazuje umístěn na přebalu této knihy.

Děkuji desítkám tisíců lidí, kteří vyjádřili svůj názor na mé knihy v upřímných a nadšených dopisech.

Děkuji vám za otevřenou podporu, bez ní by se mi hůř psalo !

Avšak chci se s vámi podělit, a obzvlášť s těmi lidmi, kteří se zatím chystají veřejně vystoupit na podporu Anastasiiných idejí, o následující myšlenky.

Měli byste chápat, že existuje i opozice proti těmto idejím. Je plánovaná a organizovaná. Ještě není úplně jasno, kdo konkrétně a pomocí jakých pák šíří lživé pověsti. Musíte o tom vědět, abyste se rozhodli: zdali stojí za to otevřeně podporovat ideje vyložené v knihách.

Z vlastní zkušenosti vím, do jaké míry jsou nepříjemné pomluvy a provokace, ale je pro mě mnohokrát složitější, když jsou směřovány proti vám - mým čtenářům. O to víc, když jsou cílené a rozsáhlé, jako například proti dětem a pedagogům školy akademika Ščetinina.

Nechtěl bych, aby se i někdo další stal cílem útoků.

Jsem si nejen jistý, ale teď také přesně vím: síla idejí, vyložených Anastasií, je tak velká, že je není možné zneuctít. Lze, samozřejmě, dočasně přibrzdit jejich

materializaci, ale stejně se budou znovu obrozovat v lidech se stále větší silou.

Podle mého názoru, dnes tím nejpotřebnějším a nejdůležitějším je následující.

Zaprvé. Organizace školení, kurzů, seminářů. Je zapotřebí přizpůsobit všeobecné projekty rodových statků a osad ke konkrétní krajině.

Je třeba studovat léčivé vlastnosti bylin a rostlin, rostoucích bezprostředně ve vašem okolí. Jsou zapotřebí znalosti toho, která zelenina a plody mohou růst v přirozených podmínkách ve vašem podnebí.

Je třeba připravit pracovní projekty svých rodových pozemků konkretizované do nejmenších detailů.

Zadruhé. Je třeba zapojovat do práce na vytvoření programu rozvoje ruského státu vědce, kteří chápou podstatu toho, co se děje. Má to být všeobsáhlý program, v kterém se mají prostřednictvím založení rodových statků řešit otázky sirotků, uprchlíků, chudých rodin, v kterém prostřednictvím blahobytu každé jednotlivé rodiny bude vytvořen blahobyt státu celkově.

Svou touhu je třeba konkretizovat do detailů, tehdy se určitě vtělí.

Ať každý člověk udělá v tomto směru všechno, co může, vycházející ze svých schopností.

Mají se zrodit desítky, stovky projektů rodových pozemků, osad. Projekty ekonomického, ekologického a duchovního rozvoje jednotlivých regionů a celého státu.

Víte, když jsem poprvé uviděl Anastasii, stála na břehu sibiřské řeky Ob. Byla oblečena do dlouhé obnošené sukně, vatované vesty, zavinutá do šátku a obutá do gumových galoší naboso. Tiše a osaměle tehdy vypadala poustevnice z tajgy.

A teď mám takový dojem, že to naše Rusko stálo v sibiřské hlubince v gumových galoších naboso. To naše touha o budoucnu osaměle stála na pustém břehu sibiřské řeky. Ale teď je v nás !

A určitě přijde doba, kdy naše touha v překrásných plesových šatech svobodně a otevřeně půjde celým Ruskem a nejen Ruskem.

V této touze je největší energie - ENERGIE ŽIVOTA !

Pokračování příště...

Odpovědi autora na otázky čtenářů jež nezazněly na květnové konferenci r. 2003

*- Úryvek z konce sedmé knihy prvního vydání.
V druhém vydání již úryvky níže nejsou.*

„Jednou z největších zátěží, kterou musí člověk snášet, jsou pocity viny a jiná břemena z minulosti. Existuje cesta, jak si sám sobě darovat klid ?“

„Pokud se člověk v minulosti provinil a teď žije jen tak, bez určitého cíle, vzniká pocit viny. Pokud se u něj objeví cíl, úkoly důstojné lidské existence, již za života vykupuje svá provinění a nebude mít pocit viny za minulost.“

*„Anastasia se často zmiňuje o křesťanství. Její toto náboženství nejbližší ?
Jak vnímá ostatní víry ?“*

„Anastasia občas mluví o křesťanství, protože já jakoby patřím mezi křesťany. Ale ke všem náboženstvím má stejný vztah. Říká, že ani jedno z nich nelze zavrhnout, jelikož je to naše minulost, a budoucnost se po krůčcích rodí z minulosti. Pokud budeme zavrhnout být jen jednu z etap svého vývoje, přetrháme řetězec jdoucí od původních pramenů. Proto se nemá nic zavrhnout.“

„Kolik dětí si může dovolit rodina, aby je uživila na jednom hektaru půdy ?“

„Myslím si, že při správném využití jednoho hektaru půdy lze uživit i deset lidí. Při nesprávném se neuživí ani dva.“

*„Kde máme vzít takové množství pramenité vody, které by uspokojilo osady
rodových statků ?“*

„Všimněte si, jak velké stromy rostou v lese na jednom čtverečním metru. S člověkem je to stejné. Ten ale nežije na jednom čtverečním metru. Jde o celý hektar pro rodinu.“

Ve skutečnosti je v půdě velké množství vody. Je pravda, že se lidé snaží pít vodu, která je velice hluboko pod zemí, snaží se neužívat povrchovou vodu. Ale to je pouze proto, že půda je znečištěna. Pokud bude čistá, voda vystačí pro všechny. Není to tak dlouho, co jsem ji pil z řeky. Když jsem pořádal cesty na sever, pil jsem vodu z menších řek, které vtékaly do hlavních, a také z těch, co tečou tajgou. Proto se není třeba obávat, že voda nebude stačit.

Za starodávných časů si to lidé zařizovali tak, že vodní pramen vytryskoval přímo v obydlí. Ve velké místnosti, kde se scházela celá rodina, do kašny vytryskoval pramen vody, a stejně tak přirozeně vytékal. A tak v domě stále byla voda.“

*„Ve své šesté knize s nadšením mluvíte o prezidentovi USA Georgi Bushovi.
Změnil se váš názor (Anastasiin názor) na něj po válce v Iráku, kterou zahájil ?“*

„V šesté knize se dotýkám pouze lásky prezidenta Bushe ke svému ranči. Mluvím o tom, že velice bohatý člověk, prezident velkého státu, jednoho z nejmocnějších ve světě, nejede do nějakých lázní, ale na svůj ranč. A hlavně hluboko uvnitř si myslí, že je to nejlepší místo na zemi,

a proto tam zve své přátele, včetně prezidenta Ruska - Putina. V každém člověku je dobré i špatné, jenže my to nevidíme. Můžeme mluvit o Bushovi cokoliv, ale nelze zavrhnout tento jeho potenciál.

Navíc, ve své knize jsem psal, že pro ty, kteří řídí náš svět - žrecové, finanční magnáti, různé oligarchie - nejnebezpečnější je situace, kdy se vládce státu „vytrhává“ z umělého informačního pole. Bush to dokázal.

Nechci se dotýkat celkové politiky USA nebo prezidenta Bushe. Mluvím pouze o tom, že je člověk a má v sobě lásku k přírodě."

„Kdy bude k dispozici k prohlédnutí vzorový projekt rodového statku ?“

„Projekt rodového statku si má udělat každý sám, protože v žádném případě by neměl být typizovaný, jako nemají být stejné myšlenky, obrazy. Byla by to nuda. A navíc, člověk, jenž vytváří projekt statku, posílá své myšlenky ve věčnost. Pokud Anastasia nebo nějaký ústav udělají typizovaný projekt, lidé ho budou materializovat a tak posílat ve věčnost cizí myšlenku, ale ne svoji."

„Vladimíre Nikolajeviči, jak se lze naučit čtení „veselých písmen“ ? Umíte je číst ?“

„Ne, samozřejmě, že to neumím. „Veselá písmena“ - to je výraz mého syna. Zná velké množství rostlin, jejich názvy. Zřejmě se takovým způsobem velice vzdálení Anastasiini předkové rozhodli předat budoucím generacím informaci. Kolem jezera a palouku, na němž žijí Anastasia se synem, jsou rostliny vysazeny tak, že podle písmen jejich názvů lze číst pravdu. K tomu je zapotřebí velká znalost rostlinstva a obzvláště původní názvy. Myslím si, že tyto znalosti se postupně budou k lidem vracet. Vložit do člověka absolutně všechny znalosti najednou, to nejde. Ale postupně se to vrátí."

„Vladimíre, plánujete anebo si myslíte, že budete ještě mít s Anastasií dítě ?“

„Já bych to chtěl, až se dám do pořádku."

„Existuje zlatý střed mezi Anastasiiným způsobem života a stylem života dnešní civilizace ?“

„Osobně si myslím, že ano. Je třeba ho hledat společně. Alespoň přechodné období si představuji tak, že všechny vymoženosti technokratické civilizace, jenž člověk uzná za neškodlivé a prospěšné, se budou využívat. Dál život napoví sám. Něco zanikne přirozenou cestou. Řekněme, jestli se člověk naučí získávat vodu pomocí rostlin, „vytahovat“ ji na povrch země, samozřejmě nebude potřebovat vodovod.

Je možné zasadit do kruhu rostliny, které velice silně „táhnou“ vodu (například osika). Za nějakou dobu se uprostřed tohoto kruhu objeví voda. Nebo bude stačit nevelké zahloubení do půdy. Rostlin s podobným účinkem je mnoho. V každé oblasti jsou jiné. Pro střední pásmo je vhodná osika. Spotřebovává mnoho vody, dokonce může vysušit bažinu. Má schopnost „vytahovat“ vodu na povrch. Nestane se to za rok nebo dva. Možná, že za patnáct let. A jestli to nebude pro vás, dostane se vaším dětem."

„Poznal jste sám na sobě vliv nějaké energie, o které se nezmiňujete

ve svých knihách ?"

„Myslím si, že když člověk obzvlášť výrazně pociťuje na sobě vliv nějakých energií, není to normální, je to anomální jev. Energie by neměla být „dotěrná“, měla by se projevovat v nějakých pozemských činech. Pod vlivem energie by člověk měl něco tvořit. Necítím na sobě působení žádných energií, ale začal jsem psát knihy. Myslím si, že to dělám já, ale zároveň mi něco pomáhá.“

„Ve své třetí knize popisujete dematerializaci kamene. Učila vás Anastasia, jak vše vrátit zpět ?“

„Tohle dělá Anastasia, ale já to neumím. Aby člověk dokázal dematerializovat nějaký předmět, musí vlastnit obrovskou sílu vůle, velkou svobodu a rychlost mysli, velice bohatou představivost. Jak říká Anastasia, je třeba umět si představit všechnu materii předmětu, až do nejmenšího atomu a jádra, uvidět, jak částičky jádra vytváří navenek chaotický pohyb a rozpustit je v prostoru. Zřejmě za určitého tréninku by to dokázal každý člověk. Pravda, je tady zapotřebí i čistota úmyslů. Kdyby se najednou zveřejnil nějaký cvik, jenž samozřejmě existuje, a všichni lidé by se naučili dematerializaci předmětů, začali by ničit rodové statky nevhodných sousedů, Ale člověk s čistými úmysly to dělat nebude.“

Pro zpětný proces - materializaci - jsou zapotřebí stejné kvality.“

„Jaké katastrofy nastanou na Zemi v průběhu dalších 20 let ? Jaké změny nastanou v důsledku výbuchu planety Niburu ?“

„Změny nastanou takové, jaké si budete přát. Pro lidi, kteří věří v to špatné, zajímají se o něj, se právě toto splní. Těm, kteří se zajímají a věří v dobro, se splní to dobré.“

Člověk, jenž věří, že za 20 let nastane konec světa, vkládá do svého podvědomí program, který ho přivede právě k takové životní situaci. Vždyť proč byste měli rodit děti, jestli za dvacet let bude konec světa ? A vaše podvědomí vám neumožňuje porodit, dokonce může vzniknout neplodnost. Proč byste budovali dům, který by vydržel 500 let ? Stačí vám nějaká chýše na 20 let. Tudiž nevytváříte budoucnost pro sebe, pro své děti. Vy ji nemáte již teď. Jen co člověk uvěří tomuto programu, přestává existovat, žít, přestává být zajímavý pro vesmír i pro Boha. Vždyť Stvořitel svou myšlenkou budoval světlou budoucnost, vy ale svou vytváříte negativní. A již jste zemřeli.

Ti lidé, kteří vytváří světlou budoucnost, naopak, budou rodit děti, budovat domy na 500 let, nebudou zbytečně rozptylovat svou životní energii. Tudiž budou žít věčně.

Co se týče výbuchu planety Niburu, ten se nikdy nestane. Již změnila svou dráhu. Pochopte to, vy i já jsme si začali přát, aby se změnila její dráha, Anastasia si přála totéž a planeta Niburu se již pohybuje jiným směrem. Brzy na ní budou kvést zahrady.“

„Je možné, aby na tuto otázku odpověděla Anastasia ?“

„Anastasia by mi nedovolila, abych teď dal nesprávnou odpověď.“

„V knize STVOŘENÍ (IV. díl) je naznačeno, že Anastasia je příslibem příchodu Spasitele. Je to tak ?“

„Slovo spasitel je mužského rodu. Anastasia je žena. Sama o sobě říká: ‚Jsem člověk, žena‘ a nejednou to zdůrazňovala. My ale víme, že člověk je nejsilnější bytost ve vesmíru, jde pouze o to, jak se projeví. Proto ani já nejsem schopný odpovědět na otázku, kdo je Anastasia. Nicméně, musím říci, že silnější osobnost, než je ona, neznám, ani z dějin.“

„Potvrdila Anastasia verzi o přechodu Země do 4. dimenze a že rok 2012 bude „koncem času“ ?“

„Jsem absolutně přesvědčen, že se přechod již uskutečnil. Chápejte ale, že se to nemůže stát způsobem, kdy se v jednom okamžiku všechno zničí a opět vznikne. Přechod se uskutečnil ve vědomí mnoha lidí a jejich počet stále roste. Již je to skutečnost.“

„Co Anastasia myslí „dobou temna“ ? Psal jste ve své knížce, že přenesete lidstvo přes úsek času temných sil.“

„V knize STVOŘENÍ jsem psal, že člověk vlastní všechny vesmírné energie: jak negativní, tak i pozitivní. Ale skutečný člověk by je měl v sobě vyvážit. Všechno do sebe přijmout a všechno vyvážit. Měla by v něm být jednota protikladů. Je to největší koncentrace energií. „Dobou temna“ se rozumí převládání temných, negativních energií, tudíž není vyrovnanost a slábnou světlé energie. A přenést lidi přes úsek času temných sil, znamená změnit jejich vědomí. Možná, že by se vědomí lidstva změnilo za 200 let, ale Anastasia ho změní za 20. Takže úsek času trvající 180 let právě bude přenesením přes úsek času temných sil.“

„Je mi 35 let. Zabývám se lékařskou astrologií. Jak v sobě objevím skryté schopnosti ?“

„Na to, aby se v člověku objevily skryté schopnosti, je třeba se správně stravovat, myslet na překrásné, očistit se, mít hodnotný cíl. Schopnosti se automaticky projevují u toho člověka, který má cíl důstojný lidské existence.“

„Když prosím Anastasii o pomoc při rozhodnutí, ví o mně ? Jaký mi dá signál ?“

„Když člověk žádá o pomoc dalšího člověka nebo doktora, blokuje tímto své schopnosti. Každý by si měl pomáhat sám.“

„Existuje nějaká možnost nebo konkrétní formulace myšlenky, která by umožnila komunikovat s Anastasií ?“

„Jestli člověk něco takového dělá a cítí se při tom dobře, znamená to, že již probíhá komunikace s jejími myšlenkami. Co se týče bezprostřední komunikace, primitivní jako, řekněme, telefonní rozhovor... Zkuste si představit, že vám současně zavolá 100 000 lidí. Ani já nemohu odpovědět na všechny telefonáty. Tohle není možné. Ale myšlenka, kterou vyprodukoval jeden člověk, obzvláště jestli je to nová, důležitá myšlenka, se nachází v prostoru. A mohou ji číst všichni citliví lidé. Prosím, komunikujte. Anastasia vyjádřila svou myšlenku a ta už je v prostoru.“

„Na co používáte peníze z prodeje knih a cedrových produktu ? Co dostává Anastasia za dary, které vám dává ?“

„Je to velice přirozená otázka. Již starodávni mudrcové říkali, že člověk jednou nohou by měl stát v duchovním světě a druhou - v materiálním. Proto je dobré, že se zajímáte o materiální stranu věci.

Z rozhovoru s dědečkem jsem pochopil, že Anastasia je milovaná pravnučka jednoho ze šesti žreců, kteří si dali za cíl vládnout světu. Tito lidé řídí všechny finanční toky po celém světě. Dá se říci, že nejbohatší lidé hýbou peněžními proudy, aniž by se dotýkali peněz. A kdyby Anastasia chtěla vlastnit tyto papírky, o něž vůbec nemá zájem, věřte mi, že by je měla;

Peníze, jež dostávám za knihy, používám na zabezpečení své existence. Neusiluji o žádné úspory. Také jsem založil a částečně financuji Fond kultury a podpory tvorby „Anastasia“, který zpracovává korespondenci čtenářů, pracuje s bardy a básníky, vydává almanachy a různé sbírky.”

„Pane Megre jsou ve vašich knihách byliny a recepty, které by lidé mohli užívat na své nemoci - nyní, v tomto čase ?“

„Chtěl bych vydat takovou knihu, ale Anastasia mě v tom nepodporuje. Myslí si, že je to nezdravý projev. Každý člověk má sám na svém pozemku určit, co je pro něj prospěšné a co není. Takové věci se lehce dají zneužít. Dejme tomu, že vydáme tuto knihu a někdo do ní při její dalším vydání vnese jednu až dvě bylinky, jež mohou škodit člověku...

Pouze lidský organizmus dokáže určit, co je pro něj prospěšné. Člověk vychází na svůj pozemek, na němž roste více než 300 různých druhů rostlin (to je potřebné minimum). Ochutnává jednu rostlinu, druhou, třetí. Nemusí vědět jejich název, nemusí vědět, kdy je má použít. Jeho organizmus všechno ví a použije je sám místo člověka. Lidský organizmus je nejlepší doktor. Jenom je třeba tyto rostliny pro sebe zasadit.”

„Anastasia hodnotí život na Zemi jako krásný. V jiné ezoterické literatuře se ale říká, že život na Zemi je pro odčinění hříchů, kdežto život na jiných (vyšších) úrovních bytí je za odměnu. V těchto věcech vidím nesrovnalost.”

„Nemohu odpovídat za jinou literaturu. Navíc jsem přečetl zdaleka ne všechnu. Ale teorie o tom, že se život na Zemi dává člověku proto, aby odpracoval karmu a své hříchy, se mi zdá nesprávná. V tom případě pojdme odmítat, že Bůh stvořil Zemi, že Bůh je Láska. Vypadá to tak, že stvořil Zemi proto, aby se tady něco odpykávalo. Ale On je Láska. Stvořil Zemi proto, aby člověk žil v ráji. Tvořil ji pro své milované děti. A toto všechno vypadá tak, jako byste pro své milované dítě stvořili peklo, v němž bude trpět. Co je to za matku a co je to za otce ? O jaké Lásce lze tady mluvit ? A vůbec, tato teorie je děsná. Nenavádí lidi k normálnímu životu, ale k tomu, aby tady prováděli ledasco.”

„Je správné sázet sibiřský cedr v České republice ? Nenaruší se tím informační databanka původních lesů ?“

„Myslím si, že se nenaruší, protože dříve cedr rostl v Čechách stejně tak jako v Libanonu, na Kypru atd. Pokud bychom v Čechách zasadili sibiřský cedr, časem by se přizpůsobil k tomuto prostředí a byl by trochu

jiný, jeho plody by třeba měli jinou chuť. Ale každopádně se přizpůsobí a bude růst."

„Vlaštovičník je přece jedovatá rostlina. Vy ji navrhuje žvýkat v ústech. Nemůže škodit ? Nebo působí po jednom použití ihned ?"

„Klidně žvýkám lístečky vlaštovičníku podle vlastního přání. Ne podle nějaké instrukce, ale podle toho, kdy se mi zachce a kolik se mi chce. Také lze z této bylinky dělat odvar a koupat si v něm nohy. Dobře to působí proti plísňovým onemocněním."

„Mluvíte s Anastasií o setkáních s čtenáři, jaký mají vliv na vás ?"

„O setkáních s čtenáři Anastasia ví ještě před setkáním, jelikož je sama vyprodukovala. Mně osobně velice pomáhají stejně tak jako i korespondence, písně, básně a obrazy čtenářů. Občas, když třeba něco dělám v kuchyni, pustím si bardovské písně a potom i sám začínám psát."

„Anastasia říká, že najít vyvoleného nebo vyvolenou, kteří by byli blízcí duchem není složité. Ale jak to udělat ?"

„Nejdřív je třeba poznat sám sebe, svou duši."

„Ježíš Kristus zanechal v Bibli proroctví, že až se vrátí, bude z nebe padat oheň a nenechá kámen na kameni. Je to spojené s návratem desáté planety naší sluneční soustavy - Niburu ?"

„Víte, lze vytvořit negativní obraz a říci, že směrem k Zemi letí nějaká kometa nebo planeta, která za nějakou dobu zničí všechno na Zemi. A jestli tomuto uvěří všichni lidé, tak se to přesně takhle stane. Svým oslovením Nostradama nepředpověděl, Nostradame, ale stvořil vlastní myšlenkou data strašných kataklyzmat světa' Anastasia chtěla říci, že existují proroci, kteří vytváří obraz, jehož úkolem je zničení Země. Opakuji: pokud všichni lidé do jednoho v tuto myšlenku uvěří, stane se to. Ale pokud se alespoň jeden člověk se silnou myslí postaví proti tomuto obrazu, Země nebude zničena."

Není třeba svými myšlenkami produkovat peklo. Je třeba tvořit světlé obrazy, obrazy překrásného budoucna."

PROJEKTY VYTVOŘENÉ V ČR INSPIROVANÉ KNIHAMÍ O ANASTASII

Text z konce 7. knihy:

Webové stránky, jež slouží k informovanosti a komunikaci čtenářů a příznivců Anastasie v Čechách a na Slovensku:

KLUB RODINKA

nabízí víkendové a prázdninové pobyty s programem pro rodiny s menšími dětmi se zájmem o přirozenou výchovu. Zároveň hledá a sdružuje příznivce z řad studentů, učitelů, vychovatelů a rodičů, kteří mají chuť aktivně se zapojit do realizace programu alternativního školství. Hledají se také sponzoři a dárci pro realizaci a rozvoj této činnosti. www.rodinka.cz mobil: 777-821 943

ŠKOLA ŽIVOTA

Webové stránky, které slouží k informovanosti a komunikaci zájemců o projekt „Škola života“, který je inspirován a vychází z pedagogiky ruského akademika M. P. Ščetinina. skolazivota.empyrea.net e-mail: skolazivota@empyrea.net

Kromě informací pocházejících z této netradiční školy, zajímavých poznatků z Ruska či překladů ruských textů zde naleznete i další informace o aktuálním dění, tipy a odkazy, akce a příspěvky k tématům trvale udržitelný a přirozený život člověka v souladu se Zemí.

Úryvek z konce některých knih 2. vydání:

Vážení čtenáři,

v poslední době se na internetu objevilo velké množství webových stránek v různých jazycích, jejichž zaměření se shoduje s myšlenkami, které vyjádřila hlavní postava mých knih — Anastasia. Některé z těchto pramenů se neprávem prezentují jako oficiální a odpovídají na dopisy čtenářů mým jménem.

Vzhledem k této skutečnosti jsem se vás rozhodl informovat o založení vlastních webových stránek www.vmegre.com, a to ve všech světových jazycích. Registrace na těchto stránkách a odběr zpráv vám umožní získávat nejčerstvější informace o hnutí Zvonící cedry Ruska po celém světě, podrobnosti ohledně čtenářských konferencí aj.

S úctou, Vladimír Megre

**Dopisy pro autora posílejte na následující adresu
v Novosibirsku:**

Новосибирск, а/я 44,630121 Rusko

Další důležité, související informace naleznete na:

www.andele-nebe.cz

www.vesmirni-lide.cz

www.andele-svetla.cz

www.universe-people.cz

www.heavenly-angels.org

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu